

Ca Ca Xuất Giá

Contents

Ca Ca Xuất Giá	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	7
5. Chương 5	10
6. Chương 6	12
7. Chương 7	13
8. Chương 8	14
9. Chương 9	16
10. Chương 10	18
11. Chương 11	19
12. Chương 12	21
13. Chương 13	23
14. Chương 14	25
15. Chương 15	29
16. Chương 16	30
17. Chương 17	33
18. Chương 18	34
19. Chương 19	36
20. Chương 20	38
21. Chương 21	40
22. Chương 22	42
23. Chương 23	44
24. Chương 24	45
25. Chương 25	46
26. Chương 26	48
27. Chương 27	50
28. Chương 28	52
29. Chương 29	53
30. Chương 30	55
31. Chương 31	57
32. Chương 32	58
33. Chương 33	60
34. Chương 34: Phiên Ngoại	62

Ca Ca Xuất Giá

Giới thiệu

Edit: An Nguyệt Nhã Thể loại: Ngôn tình + đam mỹ, xuyên không, hài. Nàng là một hũ nữ sống ở th

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ca-ca-xuat-gia>

1. Chương 1

“Tĩnh tĩnh..!”

Mơ mơ màng màng truyền đến bên tai thanh âm của người ở xung quanh, thật là ồn ào nha. Ta cố gắng mở to mắt tưởng nhìn qua chung quanh xem là ai không có ý thức ồn ào đến vậy, nhưng tại sao ta mãi không thể mở lên hai mí. Đầu vẫn thực nặng nề, đã có chuyện gì xảy ra chứ? Ta chỉ nhớ rõ một...chiếc xe tải lao thẳng tới đi. ...Di, không phải chứ? Ta chết sao? Đừng có đùa a

~“Cử động, cử động rồi!”

Bên cạnh lại vang lên tiếng hoan hô, vậy ta đây chính là không chết ? Ha ha, đã nói thôi, ta còn chưa tới hai mươi tuổi, còn phơi phơi thanh xuân đi, sao như vậy dễ dàng chết được chứ! Yên tâm rồi ta lại tiếp tục ngủ tiếp tục ngủ....

Lần thứ hai tỉnh lại tựa hồ đã là lúc chạng vạng, miễn cưỡng mở to mắt lại nhìn đến một bộ mặt tràn đầy lo lắng – “Khanh nhi, người cuối cùng cũng tỉnh, đều hôn mê tới ba ngày khiến nương lo đến ngã bệnh rồi!”

Ta trừng mắt nhìn, nhìn, tái trừng mắt nhìn lần nữa...Cuối cùng bạo phát ra...

“A...!!!!!!”

Ta phát ra một tiếng thét có thể nói là kinh thiên địa khiếp quỷ thần....nơi này, nơi này là cái chỗ nào a? Hơn nữa, vì cái gì, vì cái gì trước mặt ta lại có một mỹ nhân đi, không, xác thực mà nói là một cái mỹ nam, không không..., càng xác thực mà nói là một cái pp vạn niên tiểu thụ [tuy là hắn có một đầu tóc dài], thân vận cổ trang đi. Cho dù có là nằm mơ cũng không phải như vậy chân thật, như vậy quỷ dị đi! Ta véo, ta véo, ta tái véo, không đau đi, vậy ta đây nhất định là đang nằm mơ rồi, ta ngã đầu xuống rúc vào trong chăn tiếp tục ‘mộng đẹp’ của ta, bất ngờ lại bị người kéo.

Mỹ nhân vẽ mặt kinh hoàng túm chặt lấy ta nói: “ Khanh nhi, người là làm sao, không phải là chịu phải cái gì kích thích, sao ngay tới ca ca cũng không nhận thức?!”

Ca ca? Ta hồ nghi nhìn hắn. Một nam nhân cao cao gầy gầy đứng bên cạnh hắn bỗng kéo hắn lại nói: “Tiểu thư đại khái là bị xe ngựa đụng vào đầu còn chưa có khỏi hẳn đi. Nhị thiếu gia ngài không cần quá kích động như vậy!”

Một lão nhân khác có bộ râu bạc cũng đi lên gạt đầu nói: “Địch hộ vệ nói có lý, để cho lão phu lại đến xem mạch đi.”

Cảm nhận được độ ấm ngón tay của lão nhân, ta có thể xác định ta không phải là đang nằm mơ, kia...ta tính là cái gì đây? Tá thi hoàn hồn? Không đúng, cái kia tiểu thư không nhất định là đã chết a. Nếu vậy thì phải là xuyên qua thời không? Thiên a, tuy rằng ta xem qua rất nhiều loại này loại hình trong tiểu

thuyết đam mê, nhưng là ta không mong nó sẽ phát sinh trên người ta a, ta chỉ là một cái đồng nghiệp nữ (hủ nữ) thực bình thường a! Cái loại sự tình này đều không phải chỉ phát sinh trên người các tiểu thụ sao? Ai, ‘ký đến chi, tắc an chi’(đại khái là cái gì đến sẽ phải đến đi), vẫn là nghĩ xem làm cách nào đối phó với một đồng nhân này đi. Thế là ta cố gắng giả bộ đáng thương hể hể, nhìn thẳng vào mĩ mĩ vạn niên thụ [ngưỡng ngừng, ta quả thực không biết tên hần], dùng thanh âm run run cố gắng nói ra mấy câu: “nơi này là chỗ nào a? Ta vì cái gì lại không cử động được? Ta là ai a, đầu của ta đau quá!!!!” Ta cũng thực phối hợp đúng lúc ngắt đi.

Thời điểm tỉnh lại tiếp theo, trước giường của ta lại có nhiều gấp đôi người, một đám sắc mặt nghiêm trọng, đều nhất loạt đứng yên. Cuối cùng, ở thời điểm ta nhắm mắt tới hai mươi, một lão nhân có diện mạo uy nghiêm nói: “Khanh nhi, ngươi vẫn là không nhớ ra sao?”

Ta ‘bất lực’ lắc đầu, đem ánh mắt cầu cứu hướng về phía mỹ nhân, mỹ nhân lập tức giải cứu ta: “Khanh nhi, ngươi vẫn là đau đầu sao?”

Ta hiểu ý lập tức phối hợp làm ra trạng thái thống khổ, đem này một đồng người bức ra ngoài, pp vạn niên thụ ngồi xuống bên giường của ta nói: “Khanh nhi, ngươi thật sự cái gì cũng đều không nhớ?” Ta gật đầu.

Hần thở dài: “Không phải ta nói ngươi, ngươi nháo cũng nháo đủ, nương vì lo cho ngươi mà ốm đến không dậy nổi. Cho dù có là đào hôn ngươi cũng không nên giả mất trí đi, ca thật sự lo lắng ngươi!”

Ta vội vàng lắc đầu: “Không phải, ca, ta thật cái gì cũng không nhớ!”

Hần nhìn thẳng vào mắt ta một lúc lâu, cuối cùng cũng tin.

Trải qua một tối, ta rốt cuộc cuối cùng cũng biết thân thể này tên gọi Kỳ Vân Khanh, mới mười bảy tuổi, là thiên kim của đương triều Thượng Thư [ha ha, xem ra ta vận khí thật không tồi đi], bởi vì là nghĩ không muốn gả cho con trai của Tể tướng mà đào hôn, kết quả lại bị xe ngựa đụng trúng [ô ô, điểm này thật đúng là bi thảm a~!]. Mà này pp vạn niên thụ, chính là của ta thân ái nhị ca Kỳ Vân Thư, năm nay vừa tròn hai mươi tuổi, là bào huynh cùng mẹ với ta, cho nên tình cảm thật là rất tốt [phải nói lại, vận khí của ta quả không phải tốt bình thường mà là cực kì tốt a, xuyên không vào thế giới này lại còn có một cái mĩ mĩ vạn niên thụ ca ca, ân, xem ra ta là muốn có đầy đủ tài nguyên để lợi dụng đi..., ha ha, người nào đó cuồng tiểu a~].

Bằng vào trí thông minh của ta [uy, ta tốt xấu gì cũng là người của thế kỷ hai mốt đi!], ta thực thuận lợi lừa dối qua cửa, chính là bởi vì có “tiền án” phía trước mà ta bị cấm túc. Ta phi, sẽ không phải là gần nhất lại muốn gả ta cho cái nam nhân xa lạ nào đấy đi! Thế là ta quần chặt lấy ca ca thân yêu mà làm nũng, cuối cùng ca thật sự không có biện pháp phải đáp ứng ta hướng Hoàng Thượng cầu tình.

Sáng sớm hôm sau, ta liền cải trang thành tiểu tư (gã sai vặt) của ca ca, đem nha đầu hầu hạ ta đóng giả ta nằm trong ổ chăn, theo chân ca tiến cung.

Ha ha, Hoàng thượng, ta đến đây!

Tự do, ta đến đây!

2. Chương 2

Gì chứ?! Hoàng Thượng thế nhưng không phải là một lão nhân mà là một cái siêu cấp vô địch đại soái ca (anh đẹp trai)! Miệng ta vì ngạc nhiên mà có thể nhét đủ hai cái trứng vịt nha. Hồi trời xanh vì cái gì mà thế giới này có như thế nhiều anh đẹp trai siêu cấp dễ nhìn, tuy rằng hai ca ca còn lại của ta không có giống của ta mĩ mĩ tiểu thụ ca ca (em nó đang nói anh Vân Thư a =__=||) như vậy tuấn mĩ, như vậy câu nhân, như vậy khí chất, như vậy.... [xin tỉnh lược 100 từ ‘như vậy....’], nhưng là, nhưng là bọn họ cũng tính là nhân trung chi long đi. Nhưng mà cái này hoàng đế, cư nhiên có thể như thế soái, hơn nữa, tối trọng yếu là, hần không phải là một phúc hắc công sao!!!!

Cảm giác được tiểu tâm can của ta nhảy ‘bùm bùm’, hảo hạnh phúc nga~ kể bên vạn niên tiểu thụ lại phát hiện này một cái siêu cấp dễ nhìn đại soái ca. Ân, ân, xem hoàng đế đối ca ca ta cười như vậy ngọt, như vậy tỏa sáng, chẳng lẽ bọn họ có ‘gian tình’?!!

Ta vì phát hiện này của mình mà kích động không thôi, ha ha, của ta đam mỹ.....

“Khanh nhi, người là xảy ra chuyện gì?”

Ở tại thời điểm mà ta đang mộng tưởng đến chảy nước miếng thì bị người nào đó lay tỉnh, ta có chút hờn giận quắc mắt nhìn hắn, nguyên lai là của ta nhị ca a, ta có chút ngượng ngùng cười cười ... Kìa hoàng đế cư nhiên thực không có hình tượng cười to thành tiếng, ta thực khó chịu trừng mắt liếc hắn một cái, lại bị nhị ca trừng mắt trở về. Ô ô ô, tiểu thụ nhị ca nổi bão thật khủng bố a.....

“Ha ha, Vân Thư, muội muội này của ngươi thật thú vị! Trẫm chỉ nhớ rõ bộ dáng nàng khi nhỏ, lớn lên thật đúng là mạnh mẽ a, ha ha!”

Ta khó chịu, rất khó chịu, siêu cấp khó chịu, này đại soái ca như vậy dễ nhìn mà thật không có thường thức nha, nữ nhân vì cái gì cứ phải là thực nữ a! Ai, thời đại này cũng có nơi không tốt đi, làm ta còn tưởng đầu khắp nơi đều là thiên đường.

“Vậy người nói xem, vì cái gì muốn đào hôn?” Hoàng đế lên tiếng hỏi.

Ta ở trong lòng mắng hắn một câu, mở miệng nói: “Ta sao có khả năng tùy tiện gả mình cho một nam nhân xa lạ a!” ...huống hồ ta còn không có ngoạn đủ đâu! Những lời này ta chỉ có thể ghen ở trong lòng mà không dám nói. “Hơn nữa, ta muốn theo bồi ca ca ta!” Nói rồi còn thị uy túm chặt cánh tay của nhị ca, chính đại quang minh trừng mắt nhìn hắn vài cái. Hừ, tức chết người! Cho dù sau này người muốn theo đuổi nhị ca ta cũng không cho người quá!

Quả nhiên, hoàng đế sắc mặt lập tức tái mét, ho khan vài tiếng, thật vất vả mới điều chỉnh được thanh âm của chính mình: “Người cũng không còn nhỏ, không có khả năng cả đời quần lấy nhị ca người.”

“Ta mặc kệ, dù sao ta chính là có luyến ca tình kết!” (= brother complex). Đáng giận, ta đem người khí (chọc giận) đến chết luôn, ha ha. Không ngoài sở liệu, cái này hoàng đế mặt đã muốn đen hoàn toàn “Luyến ca tình kết?!!” – Chỉ kém không có ngã đổ ghé dựa mà thôi. Ta ở trong lòng cười đến là đắc ý a!

“Khanh nhi, không được nháo. Đó là Hoàng Thượng, không được phép vô lễ!” Nhị ca hình như cũng bị dọa đến quất ta. Ta bĩu môi, thực không vui, cổ hủ.

“Phải không? Vậy người thật đúng là nên sớm một chút gả đi mới được!” Thanh âm của hoàng đế lạnh lẽo như vọng lên từ địa ngục đem ta đóng thành đá luôn. Nguy rồi, ta đã quên hắn là Hoàng đế, là Hoàng đế a~ là người không dễ chọc đến a. Ta kéo kéo ống tay áo nhị ca, khóc không ra nước mắt.

“Hoàng Thượng, trước người cũng đáp ứng rồi, Khanh nhi...”

“...Còn trẻ không hiểu chuyện. Nàng cũng ngoạn hơi quá rồi, cư nhiên dám trêu đùa trẫm, huynh muội các người đều cùng một giuộc với nhau!” Hoàng đế thực hiểu biết nói tiếp câu.

Cái gì? Ta lại hóa đá. Nói như vậy nhị ca hắn cũng.... Tiểu bạch thỏ (con thỏ trắng = ngây thơ) nguyên lai không phải tiểu bạch thỏ, ta khóc!

“Thẩm Hiên!” Nhị ca mở miệng, “Kia chuyện này liền phiền toái người.”

Di? Ta không có nghe lầm đi? Nhị ca cư nhiên gọi thẳng tọc danh của hoàng đế, khả nghi, thực sự là khả nghi! Chẳng lẽ bọn họ không chỉ đơn giản là nhận thức nhau?

...

“Ai, đau! Ca, người sao lại đánh đầu ta a!” Vừa ra khỏi cửa cung đã bị đánh, ta hôm nay tuyệt không may nha! Ta ủy khuất nhìn ‘tiểu bạch thỏ’.

“Người a, ngay cả hoàng đế cũng dám đùa giỡn, thật là không có phép tắc! Cho dù nghịch ngợm cũng không được như vậy. Ai, người mất trí nhớ nên cái gì cũng quên, trước kia trước mặt người khác còn nhớ giả bộ ngoạn hiền!”

Ác? Nguyên lai vị thiên kim tiểu thư này cá tính so với ta còn bất hảo rất nhiều, ta ở thế giới kia vẫn là theo khuôn phép cũ, chỉ có ở trước mặt bạn thân hay người nhà mới hiển thị bản sắc, ha ha, có thời gian nhất định phải cùng nàng trò chuyện một chút. Ai, nhưng là nàng đi nơi nào đâu? Nếu ta là ở trong thân thể nàng, kia nàng thực sự là đã chết?

“Ai nha~!” Lại bị đánh một cái “Ca, ngươi cũng là không đúng, ngươi cùng hoàng đế tốt như vậy, ta sao lại không biết, ngươi cũng là không nói cho ta hay. Chẳng lẽ các ngươi không hề có thích nhau?”

“Không được nói lung tung, chúng ta chính là bạn tốt, là thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên!” Không có nghe đến đáp án đúng như dự đoán, ta có chút thất vọng. Xem biểu tình của ca ca cũng không giống như là đang nói dối.

“Vậy ngươi sao gọi hần ‘Thẩm Hiên’ a? Danh tự của hoàng đế há có thể gọi bừa sao?” Ta cố gắng giả vờ.

“Ngươi đã quên, nương chúng ta là muội muội Thái hậu a! Hơn nữa ta lại là thư đồng của hần, mỗi khi ở cùng nhau đều có thể gọi.”

Nguyên lai thật sự cái gì cũng đều không có a, hảo thất vọng.

“Kia, cái kia, Hoàng Thượng năm nay bao nhiêu tuổi a?” Vì thu thập tình báo, ta không ngại học hỏi. Ân, ta đã quyết định, ta muốn hợp tác Hoàng Thượng cùng mỹ nhân nhị ca.

“Hai mươi tư. Ngươi sẽ không phải là thích Thẩm Hiên đi?” Nhị ca dường như có điểm lo lắng “Từ xưa đế vương vốn vô tình, Khanh nhi, ngươi không được nhất thời xúc động a!”

“Sao có thể, ta chỉ là giúp người nào đó thu thập tình báo a! Yên tâm đi, ta thích nhất chính là ca ca.” Ta vội khoác lên bộ mặt tươi cười hướng ca ca.

Xem ra cái kia Thẩm Hiên vẫn là thích hợp với ca ca ta nhất. Ta ở trong lòng làm cái tính toán nho nhỏ, đem ca ca giao cho Hoàng Thượng vẫn là không sai đi. Ta đây cũng có thể dùng ca ca để áp chế Hoàng Thượng a.

Ha ha, Hoàng Thượng, tiếp chiêu đi!

3. Chương 3

Nguyên cơ hôn nhân được giải trừ, ta liền nghĩ cách thu thập tư liệu về Hoàng Thượng. Suy nghĩ một chút, ở cái thời cổ đại mà nghề tình báo không phát triển này có thể làm giống ta như thế toàn vẹn thật đúng là vĩ đại a, ha ha. (ta phát hiện ra hủ này đúng là rất .. tự kiêu =__=||)

Thẩm Hiên, đương kim thiên tử, hai mươi tư tuổi lẻ tám ngày, đăng cơ được hai năm, nói chung là một hảo Hoàng đế cần chính yêu dân. Hậu cung có một vài cái phi tử [‘vài’ này đương nhiên nói là chưa đến mười người rồi, đương nhiên này đối với hoàng đế cũng chả về vãng gì, ta liền giữ mặt mũi cho hần đi, nhưng đối ta ca mà nói... ha ha, sẽ giữ làm bí mật đi!], chưa lập hậu, có hai nửa hoàng tử [nửa cái còn lại còn chưa có ra đời], không có công chúa nào, không có phi tử nào đặc biệt được sủng ái. Ân, tình thế xem ra đối ca ca ta mà nói là có hy vọng a! [người nào đó cười đến là bại hoại.....]

Điều tra xong, vậy bắt đầu kế hoạch đi. Ha ha!

“Dịch hộ vệ a, cái kia, ngươi thu ta làm đồ đệ đi, ta nghĩ muốn học võ công!”

Dịch hộ vệ trên mặt tràn ngập kinh ngạc.

“Cái kia, ta thực muốn học a, hơn nữa ta tuyệt đối không tham, ta chỉ nghĩ học hai thứ là dịch dung cùng khinh công!”

Vì cái gì a? Ha ha, đương nhiên này đó đều là để làm tình báo a. Học xong dịch dung, ta là có thể quan sát hiện trường mà không sợ bị phát hiện, hơn nữa, biết khinh công, khi chạy cũng tiện hơn, ha ha ha ha

~~Đây là kế hoạch thứ nhất của ta, ta tính trước cho tương lai thôi. Phải biết rằng, ở cổ đại, không có máy tính, không có siêu thị, không có manhua, không có đam mỹ tiểu thuyết, thực sự là nhàm chán a. Thế là, ta nhớ tới bên người nhị ca có cái hộ vệ võ công cao cường, cơ hội tới a.

Địch Mặc Viễn, chính là Địch hộ vệ, cơ hồ chỉ dùng ánh mắt ai oán nhìn ta. Vì cái gì đâu? Có thể là ta uy danh truyền xa đi, ha ha, không phải ta ngẫu nhiên tự đề cao mình a~ thế nhưng dung mạo bốn tiểu thư là bệ nguyệt tu hoa, trầm ngư lạc nhật (cả hai đều có ý là đẹp), tính cách lại như vậy đáng yêu, ngay cả hoàng đế cũng là nhượng ta ba phần để ý [*vô số cà chua bay đến* đừng có nhiều lời, 555555

~~]

Sự thật chứng minh ta quả nhiên vẫn là thích hợp sinh hoạt tại thời hiện đại, dịch dung học thì loạn quạng, kinh công, cũng chỉ đến trình độ miễn cưỡng leo được qua tường, tốt xấu gì thì ta cũng là thiếu nữ thể kỷ hai mốt, này... thật sự là thất bại!

Một tháng sau....

“Nhị ca, chúng ta đi ra ngoài ngoạn được không? Ta hảo muốn đi Nhất Phẩm Cư ăn cơm a!”

“Tốt!” Nhị ca nhìn ta cười tủm tỉm.

“Cái kia, nhị ca, ta nghĩ muốn nữ phần nam trang đi ra ngoài!”

“Tùy người!”

Da!! Ta ở trong lòng hô thanh vạn tuế liền vọt tới chỗ Địch Mặc Viễn “Mau, mau, đem ta dịch dung thành một cái tuyệt thế mỹ thiếu niên a!”

Xong việc, ta thật hoài nghi mắt thẩm mỹ của Địch Mặc Viễn. Tuyệt thế mỹ thiếu niên, ta trái xem gương phải soi kính, nhiều lắm chính là đáng yêu thôi! Ai, quên đi, đáng yêu cũng không tồi, chấp nhận một chút đi, ai kêu ta học nghệ không tinh đâu.

< mỗ=“” lu:=“” chẳng=“” lẽ=“” xuất=“” môn=“” đạo=“” phở=“” cũng=“” là=“” kế=“” hoạch=“” thứ=“” nhất=“” của=“” người=“” sao?=“” tiểu=“” khanh=“” khanh:=“” nhiều=“” chuyện!=“” người=“” ta=“” thật=“” vất=“” vả=“” mới=“” đến=“” cổ=“” đại=“” một=“” chuyển,=“” du=“” lịch=“” ngắm=“” cảnh=“” một=“” chút,=“” thỏa=“” mãn=“” tư=“” tâm=“” nho=“” nhỏ=“” của=“” ta=“” cũng=“” không=“” được=“” sao?=“” mỗ=“” lu:=“”>>

Nhất Phẩm cư, đối mặt một bàn toàn đồ ăn, lòng ta vui như mở hội nha~. Đang ăn như lang thôn hổ yết, bất chợt một âm thanh quen thuộc truyền tới: “Xảo (trùng hợp) a, Vân Thư, người đã ở nơi này!” Ngẩng đầu lên thì thấy cư nhiên là Hoàng Thượng Thẩm Hiên! Thật là kỳ quái, ngự trù trong cung thì mặc kệ chạy tới cái nơi này để làm gì?

“Là thực xảo a.” Nhị ca cười tủm tỉm nói “Người sẽ không phải cũng là đến Nhất Phẩm Cư dùng bữa đi?”

“Đúng vậy.” Thẩm Hiên cười cười.

Hừ, cười, cười đến chết luôn đi, đồ.... nham hiểm! Ta ở trong lòng cảm giận mắng, vừa hung hăng cắn một miếng thịt.

“Cùng nhau ngồi đi, ta rất ít khi tới nơi này đâu.”

Cái gì???? Ta không nghe lầm đi? Đây đồ gia khóa mặt dày này....!

“Ta muốn ăn cái này!” Với không tới đồ ăn thiệt đau khổ a~.

“Người ăn nhiều như vậy không sợ no bẻ bụng sao!” Nói thì nói thế, nhị ca vẫn là giúp ta gấp thiệt nhiều đồ ăn, còn sủng nịch sờ đầu của ta, thật tốt a.

Rắc! Có người nào đó đem đôi đũa đáng thương bẻ gãy. Ngẩng đầu nhìn lên, sắc mặt người nào đó hảo kém nga~.

“Đúng rồi, Vân Thư, người còn chưa có giới thiệu cho ta tiểu hài tử này là ai a?” Thẩm Hiên đổi đôi đũa khác, cũng thuận tiện thay luôn một bộ mặt tươi cười hỏi.

“Nga, hân...”

“Ta gọi là Thanh Thanh, là người quen cũ của Vân Thư ca ca nga, còn có a, người ta đã muốn không còn là tiểu hài tử, có phải hay không a, Vân Thư ca ca?” Ta là cố ý dùng thanh âm mềm mại đến phát ngọt trả lời [nôn

~ tốt xấu gì thanh âm tiểu cô nương vẫn thực ngọt, nga, không đúng, là thiếu niên a], hân, còn giả bộ làm nũng kéo kéo tay áo ca ca, lộ ra vẻ diễm đạm đáng yêu đến chảy nước, hai mắt long lanh chớp chớp, mà theo như góc độ Thẩm Hiên nhìn thấy thì hai người chúng ta là phi thường ám muội.

Quả nhiên, ta dường như thấy được Thẩm Hiên trên trán nổi gân xanh...

“Phải không?” Thanh âm Thẩm Hiên dường như là rít qua kẽ răng.

“Ân, Thẩm Hiên, tiểu hài tử có vẻ nghịch ngợm, người không cần để ý lời nói của hân a.”

“Ta sao có thể cùng một tiểu hài tử so đo chứ!” Nghiến răng nghiến lợi nói, Thẩm Hiên hiển nhiên là đã muốn sắp bạo phát nha.

Ha ha, ta mặc kệ người đâu, người càng sinh khí ta càng vui a, ai kêu người làm ta khó chịu đâu. =_=_|||

“Vân Thư ca ca, ta muốn ăn cái kia!” Thanh âm ngọt ngào ở trong tai ta là thiên âm (âm thanh của trời), trong tai người nào đó lại triệt để biến thành tiếng gọi của ác ma.

‘Ầm’ một tiếng, Thẩm Hiên xanh mặt đứng lên, “Ta mới nhớ ra là còn có việc chưa giải quyết, các người từ từ ăn, ta đi trước.” Ân, nếu như ta không nhìn lầm thì lúc gần đi hân hung hăng trừng mắt nhìn bàn tay đang gấp thức ăn cho ta của ca ca.

“Ha ha ha ha

” Thẩm Hiên đi rồi ta thực không có hình tượng (người có sao?) nằm bò ra bàn cười to, cười đến ca ca vẻ mặt mặc danh kỳ diệu (không hiểu rõ nguyên nhân), cười đến khách nhân của Nhất Phẩm Cư đều phải quay lại nhìn ta lông tơ dựng đứng.

Sau này, ca ca đối với ta, so với trước khi mất trí càng làm càng lớn mật vô pháp vô thiên, nga không, là càng hoạt bát đáng yêu lạnh lợi hiểu động, thì coi như mở một mắt nhắm một mắt, bất quá, ta ngược lại đối với cái kia ‘huynh muội hai người cùng một giuộc với nhau’ trong miệng Thẩm Hiên, không biết ca ca ở trước mặt Thẩm Hiên là bộ dáng gì.

4. Chương 4

“Ca, người mỗi ngày đều phải vào triều, ta ở nhà một mình hảo nhàm chán nga.” Nhàm chán ngồi trong hoa viên, ta bắt đầu đối ca ca vừa thượng triều trở về lên tiếng ai oán, kỳ thật ta là vừa mới ngủ dậy tinh thần tốt lắm.

“Ca ca là xử lý chính vụ nên mới phải vào triều, người có thể đi tìm nương a, nhà lớn như thế người còn ngại nhàm chán?” Ca ca mấy ngày nay bề bộn nhiều việc nhìn qua thật là mệt mỏi.

“Nương thân thể không phải tốt lắm sao, hưởng hồ, sau khi ta mất trí nhớ, cũng chỉ có thân với người nhất, người sao có thể bỏ ta lại một mình a?” Xem ca ca vừa muốn trừng ta, ta nhanh chóng chạy lại lấy lòng “Ca ca, người chắc mệt chết đi, ta giúp người mát – xa được không a?”

“Mát – xa??”

“A... Giúp người thả lỏng thân thể thôi. Người không cần như thế hoài nghi ta a, kỹ thuật của ta kỳ thực cũng không tệ lắm.” Thật vất vả dời đi chú ý của ca ca, ta bắt đầu câu được câu không nói lời khách sáo.

“Ca, ngươi cùng Thẩm Hiên quan hệ tốt như vậy, ta ở nhà lại hảo nhằm chán nga, cũng không thể cho ta cùng vào cung ngoạn a?”

“Ân? Vào cung không phải là không thể, nhưng ngươi phải đáp ứng ta, không được tái gây họa.” Ca ca mị trứ hai mắt, ánh mắt có chút mê ly.

“Hảo, ta nhất định ngoạn ngoạn!!” Ha ha, có thể tiến cung nga! Da!!

“Ân, thật thoải mái!” Ca ca phát ra một tiếng thở dài đầy thỏa mãn khiến ta nghe mà huyết mạch sôi. [nga~ mọi người đừng hiểu lầm a, ta nói là nói máu đồng nghiệp nữ sôi a..] A

~ ca ca rên rỉ thật sự, thật sự là....hảo gọi cảm nha. Ta thật tiếc hận nha, vì cái gì thời cổ đại lại không có V8, không có máy chụp ảnh, không có máy ghi âm đâu? (đó là vì nó là thời CỔ đại, hã~)

Ngày hôm sau, ta lấy cơ tiến cung thăm a di, cũng chính là Thái Hậu. Kia a di phong vận thanh tao cao quý đối ta hỏi han ân cần, hết nói chuyện quốc gia đại sự [hã~ ta mà hiểu được vấn đề này sao] lại đến hôn nhân của ta, với chuyện hôn nhân của ta thì là mười hai vạn phần quan tâm, nói xong còn không quên tao nhã nhấp một ngụm trà rồi mới chậm rì rì nói: “Khanh nhi trước hãy khoan tiến cung, ở lại bồi ai gia đạo ngự hoa viên thế nào?” Khẩu khí không hề mang ý được phép cự tuyệt, lại nói, lúc này đã là qua hai cái canh giờ từ lúc ta tiến cung.

Thiên tân vạn khổ đạo xong ngự hoa viên, ta vội vã tìm ca ca, trải qua một hồi lâu tìm kiếm, cuối cùng ở một cái đình lý hẻo lánh ta cũng tìm thấy ca ca đang bồi Hoàng thượng chơi cờ, mà trong tay Thẩm Hiên lại đang cầm một miếng Phù dung cao (tên một loại bánh ngọt có hình hoa phù dung) cuối cùng, kia Phù dung cao cũng vừa lúc ta tới nơi thì đi vào miệng Thẩm Hiên. Bụng của ta lập tức không chịu thua kém ‘gõ’ rộn rang, phải biết rằng ta vì tìm ca ca mà ngay cả ngọc thiện (bữa trưa) còn chưa có ăn, mà ta vì ham ngủ nướng nên bữa sáng vì tiến cung mà cũng chưa có ăn luôn, nói cách khác, ta là một giọt nước cũng không uống, miếng cháo cũng chưa ăn (chung quy là ..đói ++), mà tên Thẩm Hiên chết tiệt kia lại vào đúng thời điểm ta tới mà ăn mất miếng điểm tâm cuối cùng. Thẩm Hiên, ngươi lại đắc tội ta lần nữa, ngươi hãy đợi đấy, Hừ hừ

~“Khanh nhi, ngươi chưa ăn ngọc thiện ma?” Vẫn là ca ca quan tâm ta a.

“Không có, ta bồi a di đều quên mất thời gian, hơn nữa ta là lâu như vậy mới tìm được các ngươi, ta nào có thời gian ăn cơm như bên Mĩ a!” Ta bất mãn nói thầm.

“Mĩ quốc?” Thẩm Hiên sửng sốt một chút, còn chưa kịp nghĩ cái gì đã bị ca ca ta đánh gãy: “Thẩm Hiên, ngươi lại kêu ngự trù làm chút điểm tâm đến đây đi, Khanh nhi đều mệt muốn chết rồi.”

“Hừ!” Thẩm Hiên hừ nhỏ một cái, nhưng lời của ca ta chính là thánh chỉ trong thánh chỉ nên đành tâm không cam, tình không nguyện bắt đắc dĩ phải thực hiện.

“Ca, ta mệt mỏi quá a. Ngươi giúp ta nhu nhu bả vai được không a?”

Thẩm Hiên vừa đi ta liền hướng ca làm nũng. Nên khi hần trở về đã chứng kiến này một màn thật đáng ghen tỵ: ta, ngồi phía trước ca ca, tựa hồ giống như dựa vào ***g ngực hần, mà ca ca đang giúp ta mát – xa, hai người cười cười nói nói thập phần ái muội, cũng thập phần ấm áp nha.

“Các ngươi đang làm cái gì!” Một giọng nam trầm thấp vọng tới đánh vỡ loại này không khí, nhìn qua, Thẩm Hiên hé ra bộ mặt đến là khó coi, không biết khi nào đã vô thanh vô tức đứng ở bên cạnh.

Ta có điểm không biết nên làm thế nào, bộ dạng hậm hực ảm đạm của hần có điểm đáng sợ. Nhưng là ca ca thật bình tĩnh nói: “Khanh nhi mệt nên ta giúp nàng xoa bóp.”

“Xoa bóp?” Thẩm Hiên thanh âm trầm trầm có điểm dọa người “Cho dù có là thân huynh muội, cũng nên là biết đến câu ‘nam nữ thụ thụ bất thân’ đi!” Âm thanh nghiêng rằng nghiêng lợi truyền đến nhượng ta cả người lạnh run, hảo....Đáng sợ!!

“Huynh muội một nhà không phải là nên tương thân tương ái sao?” Ca ca tựa hồ cũng có chút sinh khí – “Hơn nữa ngươi không phải không biết ta từ nhỏ thương nhất là Khanh nhi, nàng là muội muội quan trọng nhất của ta, ngươi đưa ra cái khuôn phép sáo rỗng này là có ý tứ gì?”

“Ta....” Một khắc trước còn là lão hổ hung mãnh lập tức biến thành tiểu cừu.

“Chúng ta về!” Ca ca kéo tay áo ta làm bộ phải đi, bị Thẩm Hiên một phen giữ chặt: “Đừng, Thực xin lỗi, đừng giận. Ta chính là có lý do nhưng mà ngươi không hiểu a!” Câu nói sau cùng kia cơ hồ mang theo tiếng thở dài, làm ta một trận tim đập nhanh, ta thật là đã hơi quá đáng rồi.

“Ca ca, Thẩm Hiên đều đã muốn giải thích, ngươi vẫn là sẽ không còn sinh khí đi!” Ta không đành lòng lôi kéo ống tay áo ca ca.

Ca ca yên lặng một lúc lâu, cuối cùng vẫn là ngồi xuống.

Nặng nề

không khí dị thường nặng nề. Ta ngồi bên cạnh ca ca, cảm giác được trán mồ hôi đang từng giọt từng giọt chảy xuống. Hồi lâu, Thẩm Hiên mới thở dài một hơi nói: “Ta đều đã muốn hướng ngươi bồi tội, Vân Thư ngươi rốt cuộc muốn như thế nào đây a?”

“Không như thế nào, không cần bận tâm ta, qua một hồi thì tốt rồi.” Ca ca cũng không ngẩng đầu lên.

“A, ăn điểm tâm ăn điểm tâm!” Ta thật thức thời nghĩ muốn làm dịu cái không khí nặng nề này, không nghĩ tới ăn quá mau mà bị nghẹn, muốn ho cũng ho không được.

Ca ca vỗ vỗ lưng ta hung hăng trừng Thẩm Hiên.

“Ta, ta đi lấy nước.” Phỏng chừng Thẩm Hiên đã muốn hòe đồ, bị ca ca ta mang ánh mắt ai oán hung ác trừng đến hoàn toàn lâm vào tình trạng hoang mang lo sợ.

Khụ khụ, ta cuối cùng cũng ho đi ra. Thẩm Hiên đã muốn đi xa, ta cũng trừng mắt nhìn ca ca: “Ngươi vậy là sao chứ, tính tình như vậy liệt (ác), hại ta như thế tao ương!” (sr cái ‘tao ương’ này ta cũng không biết nó nghĩa là gì ><)=“ ca=“ ca=“ bữu=“ môi:=“ ” ai=“ ” kêu=“ ” hân=“ ” như=“ ” vậy=“ ” nói=“ ” ta,=“ ” chính=“ ” là=“ ” cho=“ ” hân=“ ” chút=“ ” giáo=“ ” huấn=“ ” thôi.=“ ” ách,=“ ” ca=“ ” ca=“ ” quả=“ ” nhiên=“ ” không=“ ” phải=“ ” dễ=“ ” chọc,=“ ” bộ=“ ” dạng=“ ” ngoan=“ ” dụ=“ ” kia=“ ” đều=“ ” là=“ ” gạt=“ ” người.=“ ” “nước=“ ” tới=“ ” rồi=“ ” đây!=“ ” người=“ ” không=“ ” sao=“ ” chứ?=“ ” thẩm=“ ” hiên=“ ” thực=“ ” quan=“ ” tâm=“ ” hỏi=“ ” ta,=“ ” ta=“ ” trở=“ ” một=“ ” cái=“ ” xem=“ ” thường,=“ ” không=“ ” để=“ ” ý=“ ” hân.=“ ” thẩm=“ ” hiên=“ ” đành=“ ” phải=“ ” đưa=“ ” mắt=“ ” cầu=“ ” cứu=“ ” ca=“ ” ca,=“ ” ca=“ ” ca=“ ” há=“ ” miệng=“ ” thở=“ ” dốc=“ ” chậm=“ ” rãi=“ ” “ta=“ ” vốn=“ ” muốn=“ ” tính=“ ” tha=“ ” thứ=“ ” người.....”=“ ” nhìn=“ ” thẩm=“ ” hiên=“ ” ánh=“ ” mắt=“ ” tràn=“ ” ngập=“ ” mong=“ ” đợi=“ ” nói=“ ” tiếp:=“ ” “...bất=“ ” quá=“ ” người=“ ” hại=“ ” khanh=“ ” nhi=“ ” như=“ ” vậy,=“ ” ta=“ ” quyết=“ ” định=“ ” trước=“ ” mắt=“ ” không=“ ” tha=“ ” thứ=“ ” người.”=“ ” oanh!=“ ” ta=“ ” tựa=“ ” hồ=“ ” nghe=“ ” thấy=“ ” tiếng=“ ” người=“ ” nào=“ ” đó=“ ” ngã=“ ” xuống.=“ ” “bất=“ ” quá,=“ ” nếu=“ ” người=“ ” nguyện=“ ” ý=“ ” đem=“ ” khối=“ ” noãn=“ ” ngọc=“ ” lần=“ ” trước=“ ” cho=“ ” ta,=“ ” ta=“ ” có=“ ” thể=“ ” suy=“ ” nghĩ=“ ” lại.”=“ ” giống=“ ” như=“ ” thiên=“ ” âm=“ ” vọng=“ ” xuống=“ ” từ=“ ” trời,=“ ” thẩm=“ ” hiên=“ ” lập=“ ” tức=“ ” gạt=“ ” đầu=“ ” như=“ ” đập=“ ” tới:=“ ” “người=“ ” thích=“ ” gì=“ ” cứ=“ ” tùy=“ ” tiện=“ ” lấy=“ ” tốt=“ ” lắm!=“ ” “ta=“ ” đây=“ ” hiện=“ ” tại=“ ” phải=“ ” về.”=“ ” ca=“ ” ca=“ ” không=“ ” nhanh=“ ” không=“ ” chậm=“ ” đứng=“ ” dậy=“ ” kéo=“ ” ta,=“ ” lưu=“ ” lại=“ ” một=“ ” thẩm=“ ” hiên=“ ” đã=“ ” muốn=“ ” thạch=“ ” hóa.=“ ” ta=“ ” chỉ=“ ” có=“ ” thể=“ ” ở=“ ” trong=“ ” lòng=“ ” niệm:=“ ” muốn=“ ” tu=“ ” luyện=“ ” đến=“ ” trình=“ ” độ=“ ” ‘đức=“ ” hạnh’=“ ” như=“ ” ca=“ ” ca,=“ ” ta=“ ” tới=“ ” thiếu=“ ” còn=“ ” muốn=“ ” sớm=“ ” năm=“ ” trăm=“ ” năm.=“ ” thẩm=“ ” hiên,=“ ” nguyện=“ ” thượng=“ ” đế=“ ” phù=“ ” hộ=“ ” người,=“ ” a=“ ” men!=“ ” sau=“ ” khi=“ ” về=“ ” tới=“ ” nhà=“ ” ta=“ ” hỏi=“ ” ca:=“ ” “thẩm=“ ” hiên=“ ” với=“ ” người=“ ” như=“ ” thể=“ ” nhân=“ ” nhượng=“ ” khoan=“ ” dung,=“ ” như=“ ” thể=“ ” phục=“ ” tùng,=“ ” chẳng=“ ” lẽ=“ ” người=“ ” không=“ ” cảm=“ ” thấy=“ ” kỳ=“ ” quái=“ ” chút=“ ” nào=“ ” sao?”=“ ” “đi?”=“ ” vì=“ ” cái=“ ” gì=“ ” kỳ=“ ” quái?”=“ ” chúng=“ ” ta=“ ” từ=“ ” nhỏ=“ ” tới=“ ” giờ=“ ” đều=“ ” là=“ ” cái=“ ” dạng=“ ” này=“ ” a.”=“ ” ca=“ ” ca=“ ” nhẹ=“ ” nhàng=“ ” nói.=“ ” ai=“ ”>

~~ xem ra ca ca đối với tình yêu còn không phải là cái bình thường tiểu bạch! Thẩm Hiên đáng thương, lại nguyện Thượng Đế phù hộ người!

5. Chương 5

Mấy hôm nay sẽ thực là nhàn nhã, thực là hoàn mỹ nếu ca ca không phải đột nhiên có việc phải ra ngoài nửa tháng. Còn nhớ mấy hôm trước đang cùng ca ca uống trà chiều, Dịch Mặc Viễn đột nhiên mang theo vẻ mặt khó coi tiến vào nói cái gì mà Tam ca ở Tô Châu có điểm phiền toái nho nhỏ. Sáng sớm hôm sau hai người bọn họ liền rời đi lưu lại ta một người ở trong phủ chán muốn chết.

Tam ca ta, Kỳ Vân Ý, cũng là một mỹ nam tử a, ngoại hình tuấn mỹ, là một cái nhược công nhược thụ, đáng tiếc hẳn chỉ thích nữ nhân. Tuy rằng chuyện này làm ta buồn bực thật lâu, nhưng có mỹ nhân nhị ca, ta rất nhanh liền đem chuyện này quăng ra đằng sau. Vài tuần trước, Thẩm hiên đá hẳn đến Tô Châu điều tra cái gì Lục Vương gia bị kiện thuận tiện bảo hộ người ta. Lại nói, ta Tam ca trông có vẻ ngu ngơ, bất quá hẳn là thâm tàng bất lộ nga. Nếu dựa theo phương thức tính toán của thời hiện đại, hẳn hẳn là IQ 200 đi, thiên tài nha. Hơn nữa sự phụ hẳn là tiền nhiệm Minh chủ võ lâm nga, công phu khổ phải bàn, tính ra hẳn cùng Dịch Mặc Viễn có quan hệ sư huynh đệ đồng môn nga. Người như vậy sẽ có cái gì phiền toái đâu? Thật là khó hiểu.

“Ai, hảo nhảm chán a.....” Ta ngồi trong đình ở hậu viện buồn bực muốn chết. Nhị ca đi cũng đã một tuần, đến giờ vẫn là không có chút tin tức gì a.

“Ai.....” Ta lại thở dài một hơi, nhảm chán nghịch đám thạch trên bàn điểm tâm, một chút khẩu vị đều không có.

“Là việc gì khiến tiểu muội than thở như vậy a?” Một thanh âm mang theo vẻ trêu tức truyền đến, ta ngẩng đầu xem cư nhiên là đại ca.

“Là đại ca a! Người không phải ở Lạc Dương sao? Như vậy đã nhanh như thế trở về?”

“Ân, tam đệ không phải gặp rắc rối sao? Hoàng Thượng lệnh ta trở về hỗ trợ. Nhị đệ cũng đi, bất quá sự tình tựa hồ có chút khó giải quyết a!” Đại ca thở dài.

Ngay cả đại ca nhị ca tam ca đều thấy khó giải quyết, tựa hồ đây...quả thực là đại phiền toái a. Ta ở trong lòng thở dài, hảo lo lắng a.

“Đại ca, ta nghĩ muốn đi xem, ta lo lắng nhị ca tam ca bọn họ.” Ta năn nỉ nói.

“Không được, có người theo lại càng thêm phiền, ngoan ngoãn ở nhà chờ đi!” Đại ca không chút do dự liền cự tuyệt.

Hừ, cự tuyệt thì cự tuyệt, ta vẫn là có cách nha!

Ngày hôm sau, ta dùng thuật dịch dung ‘mèo quào’ của mình miễn cưỡng sửa lại khuôn mặt, trà trộn vào đội ngũ của đại ca. Kỳ thực, người đại ca mang theo không nhiều lắm, cho nên xuất phát không bao lâu ta liền bị phát hiện. Khi ta bị đại ca giống như quăng gà con ném sang một bên, ánh mắt đại ca đã muốn phát hỏa. Bất quá, hiện muốn tái đưa ta trở về đã là quá muộn. Đại ca nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn ta, trừng cả nửa ngày rồi thở phì phì sai người để mắt tới ta.

Người nọ kêu A Tinh, mọi người đều gọi thế. Hẳn tựa hồ có vẻ then thừng, hẳn nhớ nửa ngày mới nói được một câu: “Ta, ta gọi là A Tinh.” Bất quá, uy lực lạt thủ tồi hoa (xin đừng hỏi, ta cũng không biết nó có nghĩa là gì ><) của=“” bốn=“” tiểu=“” thư=“” không=“” phải=“” là=“” nói=“” khoác,=“” nửa=“” nén=“” hương=“” sau=“” hẳn=“” đã=“” có=“” thể=“” thoải=“” mái=“” nói=“” chuyện.=“” nguyên=“” lại,=“” lục=“” vương=“” gia=“” ở=“” tô=“” châu=“” không=“” biết=“” sao=“” chọc=“” tới=“” một=“” cái=“” cái=“” gì=“” sơn=“” trang=“” tiểu=“” thiếu=“” chủ=“” vốn=“” triều=“” đình=“” cùng=“” giang=“” hồ=“” là=“” nước=“” sông=“” không=“” phạm=“” nước=“” giếng,=“” bắt=“” quá=“” khả=“” lục=“” vương=“” gia=“” cũng=“” làm=“” hơi=“” quá=“” đáng=“” đi,=“” lại=“” nhạ=“” người=“” ta=“” đối=“” hẳn=“” đuổi=“” cùng=“” giết=“” tận=“” đuổi=“” giết=“” liền=“” đuổi=“” giết=“” đi,=“” có=“” tình=“” đem=“” đại=“” ca=“” nhị=“” ca=“” tam=“” ca=“” kéo=“” vào.=“” ta=“” bĩu=“” môi,=“” trong=“” lòng=“” đã=“” muốn=“” đem=“” cái=“” kia=“” lục=“” vương=“” gia=“” mắng=“” mấy=“”

lần,=" không=" biết=" nhị=" ca=" bọn=" họ=" ở=" tô=" châu=" hiện=" như=" thế=" nào=" a?=" vài=" ngày=" sau,=" chúng=" ta=" liền=" cùng=" nhị=" ca=" hội=" hợp=" đương=" nhiên=" ta=" cũng=" ngoan=" ngoan=" làm=" kỳ=" gia=" tứ=" tiểu=" thư=" buổi=" tối=" hôm=" đó,=" cả=" ba=" ca=" ca=" cùng=" địch=" mặc=" viễn=" ở=" thư=" phòng=" thương=" lượng=" đến=" gần=" nửa=" đêm.= " hôm=" sau=" ta=" mới=" biết=" vì=" cái=" gì=" sự=" tình=" lại=" khó=" giải=" quyết=" đâu?=" nguyên=" nhân=" là=" do=" lực=" vương=" gia.= " nguyên=" lai,=" lực=" vương=" gia=" ở=" tô=" châu=" du=" hồ=" ngẫu=" nhiên=" gặp=" gỡ=" một=" cái=" kiếm=" trang=" thiếu=" trang=" chủ,=" nghĩ=" làm=" người=" nọ=" là=" tiểu=" quan,=" mà=" thiếu=" trang=" chủ=" khi=" đó=" cũng=" vừa=" vắn=" bị=" người=" nào=" đó=" đánh=" tổn=" thương=" nguyên=" khí,=" thế=" là,=" lực=" vương=" gia=" liền=" thuận=" tiện=" ăn=" nộn=" nộn=" đậu=" hũ=" của=" người=" ta,=" ăn=" đến=" mẩu=" xương=" cũng=" không=" chừa.= " mà=" thiếu=" trang=" chủ=" của=" chúng=" ta=" khi=" tỉnh=" lại=" chịu=" không=" nổi=" đả=" kích=" nhục=" nhã=" này=" nên=" quyết=" định=" giết=" cái=" kia=" tên=" ***=" tặc=" đã=" vậy=" bản=" 'trinh=" tiết'= " của=" mình.= " sự=" việc=" kỳ=" thực=" rất=" đơn=" giản,=" nhưng=" tên=" lực=" vương=" gia=" kia=" lại=" là=" con=" rùa=" đen=" rút=" đầu=" dám=" ăn=" không=" dám=" chịu,=" bỏ=" trốn=" mất=" dạng=" làm=" hại=" các=" ca=" ca=" trở=" thành=" bia=" đỡ.= " xác=" thực=" cổ=" nhân=" quan=" niệm=" về=" trinh=" tiết=" như=" vậy=" ác=" liệt,=" hơn=" nữa=" vắn=" là=" một=" cái=" nam=" nhân=" bị=" một=" nam=" nhân=" khác=" coi=" như=" tiểu=" quan=" giống=" nhau=" mà=" xxoo,=" không=" diên=" mới=" là=" lạ!= " bắt=" quá=" này=" lực=" vương=" gia....thật=" đúng=" là=" cái=" hoàn=" khổ=" đệ=" tử=" a!!(hoàn=" khổ=" đệ=" tử=" là=" quần=" áo=" lụa=" là=" con=" em=" nhà=" giàu=" thường=" mặc,=" ở=" đây=" ý=" chỉ=" việc=" ăn=" sung=" mặc=" sướng.)=" ta=" luôn=" luôn=" là=" một=" người=" không=" bao=" giờ=" biết=" đến=" phiền=" muộn,=" nếu=" đã=" tới=" đây=" không=" hảo=" hảo=" ngoạn=" thì=" thật=" là=" có=" lỗi=" với=" bản=" thân,=" ta=" muốn=" xem=" xem=" tô=" châu=" thời=" cổ=" đại=" là=" cái=" dạng=" gì.= " sáng=" sớm=" hôm=" đó,=" dưới=" sự=" 'kiên=" trì'= " nhõng=" nhẽo=" của=" ta,=" nhị=" ca=" liền=" bị=" ta=" kéo=" thành=" một=" khối=" bồi=" ta=" đạo=" phổ,=" đem=" một=" đồng=" phiền=" toái=" quăng=" cho=" đại=" ca=" bọn=" họ.= " thành=" tô=" châu=" cổ=" thật=" đúng=" là=" không=" phải=" náo=" nhiệt=" bình=" thường,=" so=" với=" kinh=" thành=" không=" hề=" thua=" kém.= " "nhị=" ca,=" ta=" nghĩ=" muốn=" một=" lần=" tới=" hoa=" phố=" nhìn=" xem,=" nghe=" nói=" các=" cô=" nương=" tô=" châu=" đều=" rất=" đẹp.= " ta=" tận=" lực=" đem=" ngữ=" điệu=" phóng=" nhuễn=" nắn=" nỉ=" ca=" ca.= " "không=" được!= " từ=" chối=" không=" nữa=" điểm=" do=" dự=" ta=" còn=" muốn=" nói=" tiếp=" đã=" bị=" tiếng=" gào=" phía=" xa=" xa=" hấp=" dẫn.= " "vân=" ý!= " vân=" ý!= " người=" là=" nghe=" ta=" giải=" thích,=" không=" phải=" như=" vậy=" đâu!= " vân=" ý?= " là=" tên=" của=" tam=" ca=" đi?= " mà=" thanh=" âm=" kia=" nghe=" sao=" vắn=" là=" một=" cái=" thiếu=" niên.= " nhị=" ca=" hiển=" nhiên=" cũng=" chú=" ý=" tới,=" chúng=" ta=" hai=" người=" không=" hẹn=" mà=" cùng=" nhìn=" hướng=" phát=" ra=" thanh=" âm,=" nhìn=" đến=" một=" thiếu=" niên=" thanh=" tú=" ước=" chừng=" mười=" sáu=" mười=" bảy=" tuổi=" đang=" gấp=" rút=" lời=" kéo=" ống=" tay=" áo=" tam=" ca,=" ý=" đồ=" muốn=" giải=" thích=" cái=" gì=" đó,=" mà=" tam=" ca=" là=" một=" vẽ=" không=" kiên=" nhẫn=" biểu=" tình.= " quát!= " ta=" kéo=" kéo=" tay=" áo=" nhị=" ca,=" đang=" muốn=" trêu=" chọc=" vài=" câu=" lại=" nhìn=" đến=" nhị=" ca=" một=" vẽ=" mặt=" mày=" nghiêm=" túc,=" lông=" mày=" nhăn=" tít=" thành=" một=" đoàn.= " chỉ=" nghe=" nhị=" ca=" chầm=" rãi=" nói=" đó=" là=" nhất=" kiếm=" trang=" tiểu=" thiếu=" gia=" lẳng=">

6. Chương 6

Dọc đường đi nhìn đến ca ca sắc mặt buồn bực khiến một bụng đầy nghi vấn của ta đều nghen lại trong lòng không chỗ phát tiết. Nhưng là, vấn đề đã muốn sinh ra phải được giải quyết, nếu còn như vậy nghen lại ta nhất định sẽ bị stress a. Nhưng ta lại không dám đi hỏi nhị ca hoặc tam ca, cho nên cũng chỉ có thể đem ‘mất ngủ’ ra làm biện pháp ‘trị liệu’ thôi.

Đêm dài yên tĩnh, mất ngủ. Ta một người nhàn nhã dạo bộ trong rừng cây nhỏ trong hoa viên sau phủ, thật là trăng thanh gió mát, hương hoa dập dờn lượn quanh, tâm tình ta khá tốt, rất muốn tìm một con tiểu miêu tiểu cẩu đi lạc nào đấy mà chà đạp. Đúng lúc ta đang thả hồn theo mây thì có tiếng người loáng thoáng truyền tới.

Vâng, đêm khuya thanh vắng rất thích hợp để phóng hỏa giết người, hơn nữa tối đen thế này cũng chả có ma nào có thể thấy ta....cho nên, ta ‘vụt’ một cái chuồn ra ngoài rừng cây.

Bên hồ dưới tàng cây, có bóng người lay động, có vẻ thập phần quen thuộc. Nhìn kỹ, nguyên lai là nhị ca cùng tam ca.

“Vân Ý, người không có gì giấu ta chứ?” Nhị ca cứ nhiên gọi thẳng tên tam ca, xem ra hẳn đang sinh khí nha.

“Không có, nhị ca, người.....suy nghĩ nhiều đi.” Ta là lần đầu nhìn đến tam ca nói chuyện ấp úng như vậy, có chuyện vui nha.

“Kỳ Vân Ý, vậy phiền người giải thích một chút chuyện chiều nay, vì cái gì mà Nhất Kiếm trang thiếu trang chủ vốn lẽ là đang đuổi giết Lục Vương gia lại ở trên đường đau khổ lôi kéo người? Hẳn rằng vậy sao? Hay là hẳn với Lục Vương gia đã hóa thù thành bạn?” Nhị ca mặt không đỏ khí không suyễn nói liền một câu không ngừng nghỉ. Ha ha, nhị ca cho dù là lúc tức giận thanh âm vẫn là như vậy êm tai nga! [người nào đó lâm vào hoang tưởng.....]

“Người nhìn thấy?” Tam ca giật mình nói.

“Ta không thấy được thì chẳng lẽ ta là thần tiên tính ra?” Nhị ca bắt đầu nghiêng rằng nghiêng lợi. Điểm này cùng người nào đó là giống nhau, chẳng lẽ đây là tướng phu thê trong truyền thuyết?

<>

“Ân.... Một bên là người quen, một bên là Vương gia, ta không thể thiên vị ai trong số họ, cho nên này liền như vậy khó giải quyết.”

“Cái này chúng ta đều biết, chính là người vì cái gì không nói?” nhị ca thở dài.

“Ta, ta, ta là có nỗi khổ riêng!” Tam ca hôm nay giống như nàng dâu nhỏ đầy ủy khuất “Nhị ca, sắc trời không còn sớm, hôm nay trước đi nghỉ ngơi đi, có gì.....mai nói được không?” Nói xong liền chạy chối chết.

“Còn muốn xem bao lâu? Mau ra đây.” Oa~ bị phát hiện a. Ta lè lưỡi ngoan ngoãn chui ra.

“Tam ca hôm nay thật cổ quái a!” Ta thở dài một hơi.

“Muộn thế rồi sao còn chưa ngủ, ra đây làm gì?” Nhị ca tựa hồ còn chưa hết giận nha.

“A, ha ha, này.....ta ngắm trăng ngắm trăng...” Ta vỗ vỗ đầu, cười gượng hai tiếng, ngẩng đầu lên thế nào mà nửa mảnh trăng cũng không có. Ta bĩu môi, “Ca, còn không phải tại cái gì Lăng Lang, chúng ta là nghĩ ra được kế sách nào vẹn toàn không?”

“.....” Vô nghĩa.

“A! Ta nghĩ một cách tốt lắm, tìm người dịch dung thành tam ca đi tìm Lăng Lang!”

“..... Trừ bỏ dịch dung người còn nghĩ ra cái gì nữa?” Nhị ca thở dài “Nhanh đi ngủ đi, trời lạnh không tốt.”

...

Ta gần đây thực may mắn biết được cái gì gọi là ‘tinh thần hậm hực, lo lắng dư thừa’ (mà ta còn tên gọi khác là ‘lo xa’), Tam ca chính là đã mắc bệnh này. Sau đêm đó hẳn xuất hiện trước mặt mọi người với đôi mắt thâm quầng vô cùng ‘hoa lệ’, bệnh tình lo được lo mất của tam ca càng ngày càng nặng làm hại ta ngay cả muốn lớn mật trêu đùa hẳn một chút cũng không dám.

Bất quá, bệnh tình hẳn một tuần sau thì biến mất. Vì cái gì hả? Đương nhiên là nhờ mỹ nhân nhị ca thần thông quảng đại của ta rồi.

Khụ khụ! Từ từ nghe ta nói a

~Vào một ngày đẹp trời ánh nắng ấm áp, bầu trời không một gợn mây, gió nhẹ nhàng thổi khoan khoái mát mẻ, Kỳ Thượng Thư gia phong tư đỉnh đặc, thiên hương quốc sắc nhưng vẫn không mất đi vẻ anh tuấn tiêu sái nhị công tử Kỳ Vân Thư ở lầu hai của Tô Châu Túy Tiên Lâu hẹn một cái hoạt bát đáng yêu thiên chân vô tà Nhất Kiếm trang thiếu trang chủ Lăng Lang làm một cái trao đổi chuyện của Lục Vương gia.

Hai người khi đều đã đến, Kỳ gia nhị công tử làm cái tiểu lễ tự giới thiệu: “Ta là nhị ca của Kỳ Vân Ý, Kỳ Vân Thư.”

Thế là tiểu thiếu gia Lăng gia lập tức vượt mông ngựa (nịnh)ngoan ngoan kêu một tiếng: “Nhị ca hảo!”

“Nói đi, người đem Lục Vương gia giấu ở đâu?” nhị ca nói thẳng

Trong nháy mắt người còn đang ngọt ngào cười đối nhị ca lập tức thay đổi sắc mặt.

7. Chương 7

“Người đang nói bậy cái gì a?” Lăng Lang trợn tròn mắt: “Ta giết hẳn còn không kịp, vì cái gì phải giấu hẳn chứ? Hẳn làm chuyện dễ tiện như thế đối ta, ta, ta là tuyệt đối không dễ dàng buông tha hẳn!”

“Phải không??” Kỳ Vân Thư khẽ nhếch miệng lộ ra nụ cười quỷ dị, đúng, là quỷ dị. “Nguyên lai là vậy a, ta vốn đang nghĩ lấy thông tin mới nhất của Vân Ý làm trao đổi đâu. Xem ra này đó là vô dụng rồi, cái đó là ghi lại loại hình Vân Ý thích nhất!” Khóe mắt khẽ liếc đến vẻ mặt do dự của Lăng Lang, nho nhỏ ‘sách’ hai tiếng – “Ném đi đúng là đáng tiếc a ~ !”

“A! Đừng ném! Ta nói còn không được sao.” Động tác gì cũng còn chưa có kịp làm đã bị Lăng thiếu trang chủ nhanh tay lẹ mắt lấy tốc độ như sói đói vồ dê đoạt lấy tờ giấy trong tay Kỳ nhị công tử.

“Người! Người gạt ta! Một chữ cũng không có!” Lăng Lang nổi giận, tay đã muốn rút kiếm chém người. +__+ một anh, người ta cũng đâu có nói chính xác là tờ giấy đấy đâu, tự giựt rùi còn ...nhiều chuyện!

“Ta có nói là có sao?” Kỳ gia nhị công tử khẽ cười “Bất quá lấy ta là nhị ca xem hẳn lớn lên, những gì ta biết so với thông tin ghi trên giấy lại càng chất lượng hơn nga! Theo ta làm giao dịch này bảo đảm người cũng sẽ không phải chịu thiệt!”

Lăng gia thiếu trang chủ hoàn toàn bị đánh bại.

“Hiện tại có thể nói rồi chứ? Người đem Lục Vương gia giấu ở đâu?” Nếu giao dịch đã đạt thành liền có thể ngồi xuống thanh nhàn cùng nhau uống rượu a.

“Người sao lại biết?” Lăng Lang nói ra nghi hoặc đã lâu.

“Ha ha, kỳ thật ngày đó là ta thấy trên phố.” Kỳ Vân Thư nhàn nhã nói, Lăng Lang nghe thế tay cầm chén lập tức run lên. “Hơn nữa, mỗi lần tam đệ đến Giang Nam, ai là người cứ quần lấy hẳn? Ai là người hẳn sợ gặp nhất? Ai là người hẳn muốn tránh nhất? Người như thế rõ ràng, muốn người không biết là việc khó a.”

Nhìn sắc mặt Lăng Lang càng lúc càng kém, Kỳ Vân Thư cười đến đắc ý: “Tôi trọng yếu là, lời đồn có nhiều điểm đáng ngờ. Đường đường Nhất Kiếm trang thiếu trang chủ, cho dù có suy yếu đến thế nào cũng sẽ không bị Lục Vương gia khi dễ đi. Công phu của Lục Vương gia hoàn toàn không lợi hại đến vậy nga.”

“Hừ!” Lăng Lang không phục quay đi.

“Cho nên Lục Vương gia nhất định là do người bắt cóc đi? Cái này gọi là ‘ý tại ngôn ngoại’ (ý nghĩa ở ngoài lời nói, người nghe phải tự nhận ra), kỳ thực mục đích chính của người là Vân Ý. Lần này mục đích Hoàng Thượng phái Vân Ý lại đây đã muốn thực rõ ràng, đáng tiếc Vân Ý trì hoãn không hay. Người ngày đó hẳn đã nói cái gì khiến hắn khó xử...” Kỳ Vân Thư uống chút rượu, hứng trí nói.

“.....”Lăng Lang đã không muốn phản đối.

“Đáng tiếc a, người dùng sai lợi thế, Lục Vương gia mặc dù quý vì vương tộc nhưng cũng là người quan trọng với Vân Ý. Người a, chỉ là tiểu hài tử lỗ mãng mà thôi!” Quơ quơ ngón tay, Kỳ Vân Thư thở dài “Vì cái gì lại cố tình đi thích nam nhân chứ?” Nói xong, ‘đông’ một tiếng ngã vào trên bàn, uống rượu.....

[đã nhìn ra? Kỳ thật Vân Thư đối với tình cảm cũng không quá trì hoãn! Ha ha, là vậy sao? Ha ha, ha ha, trước cộng thêm nữa điểm..... Bị đá bay!]

Đình.....! Kết thúc. Dù sao hôm đó nhị ca là còn cùng Lăng Lang nói cái gì đó. Ba hôm sau, Lăng Lang ngoan ngoãn mang Lục Vương gia giao ra. Xem ra, nhị ca tuy rằng cứu Lục vương gia nhưng lại thật không thích hắn, nếu dùng bốn từ để hình dung, tối chuẩn xác chính là hoàn khổ đệ tử, ân, theo ta tưởng giống nhau.

Ở Tô Châu gốc bảy ngày, ta cuối cùng vẫn là không thể đến hoa phố. Đến lúc đi, nhị ca lại đột nhiên như là nhớ tới cái gì đối tam ca nói: “A, Vân Ý, ta đã quên nói với người, kỳ thật Lục Vương gia đã trúng độc được bí truyền của Nhất Kiếm trang, ba tháng sau sẽ bộc phát. Lăng Lang muốn ta nói với người giải được chỉ Nhất Kiếm trang có. Chính người tự mình đến lấy đi.”

“Oanh!” “Đông!” Âm thanh hai người ngã xuống đất. Lạnh a! Nguyên lai nhị ca đã sớm đem tam ca cấp bán.

Mà nhị ca chính là cười cười: “Ta chỉ bắt quá cấp Lăng Lang một cái cơ hội mà thôi. Cuối cùng vẫn là dựa vào chính hắn.”

Ta cuối cùng đã ngộ ra một chân lý: Người có thể vũ nhục Thượng Đế, nhưng là trăm ngàn lần không cần đắc tội Kỳ Vân Thư!

Lần đầu tiên, ta như thế cảm kích may mắn, may mắn ta là muội muội Kỳ Vân Thư thương yêu nhất!

8. Chương 8

Sau ngày trở về ta là đặc biệt thư thái, bởi vì cha mẹ không có nhà, không ai quản ta. Cho nên, hôm nay ta ngủ thẳng đến mặt trời lên quá ba sào mới chậm rì rì rời giường. Đột nhiên nhớ tới ta thật lâu đã không đến tiếp sự phụ, thế là quyết định buổi chiều tối gặp hắn, thuận tiện làm cho hắn giúp ta cải tiến thuật dịch dung.

Dùng xong cơm trưa, ta đi tới phòng của Dịch Mặc Viễn, tới ngoài cửa đột nhiên nghe được âm thanh kỳ quái bên trong.

“A, đau quá a!” Là nhị ca.

“Ta đây điểm nhẹ, người nhả một chút.”

“Ai nha, vẫn là đau. Đau quá a!”

“Ta đây trước bắt động, người nhả một chút, một chút là tốt rồi.....”

.....!.....

‘Phanh’ một tiếng, ta đạp cửa chạy vàoom chuẩn bị cứu vớt nhị ca đáng thương của ta, nhưng nhìn đến cảnh trong phòng ta lại kinh hãi trợn mắt há mồm: Địch Mặc Viễn đang giúp nhị ca băng bó cánh tay. Trời ạ, làm hại ta khản trương lo lắng muốn chết. +_+_

<>

Nguyên lai nhị ca chính là bị thương a, bất quá tiếng kêu của nhị ca cũng quá.... cái kia đi! Không nên trách ta nghĩ lung tung a.

Sau khi ra khỏi phòng ta mới nghĩ, vẫn đều là ta tự mình chủ trương theo ý thích chứ chưa bao giờ hỏi ý kiến nhị ca, có lẽ hẳn thích Địch Mặc Viễn cũng nên. Kia Thẩm Hiên làm sao giờ a?? A A A.....! Đầu óc ta loạn thành một đoàn, bất quá, chuyện này dường như ta cũng quản không tới. [hiện tại mới phát hiện sao?]

Bất quá lại nói tiếp, dựa vào cảm giác miễn tiện của nhị ca với chuyện của Lăng Lang, hẳn hẳn phải phát hiện ra tình cảm của Thẩm Hiên với mình a. Chẳng lẽ hẳn yêu người khác? Không là Địch Mặc Viễn a?? Ta bị phát hiện này hù chết thôi.

“Sư phụ, người vì cái gì lúc trước lại ở nhà ta làm thị vệ a?” Ta hỏi ra nghi hoặc để lâu trong lòng.

“Kỳ thật, ta là được nhị thiếu gia thu lưu.” Nga nga, rồi bị bắt thu lưu đối với cái kia thu lưu nảy sinh tình cảm, rồi liền..... Ai, không cần tái như vậy suy nghĩ, sao có khả năng a, ha ha ha ha.

“Là nhị thiếu gia đã cứu ta, cho nên ta thề dùng cả đời này bảo vệ nhị thiếu gia!” Quả nhiên! Dự cảm thành thật!

“Nói vậy người thích nhị ca?” Ta thốt

“A?” Bị dọa đến

“.....” Thẹn?

“Thích?” Nghi ngờ??

“Thích.....” Thừa nhận

“Thích.....” Rốt cuộc đang làm cái gì??

“Thích.....” Choáng rồi?

“Thích.....”

“.....” Sẽ không thật bị dọa ngu đi?

“Thích là cái gì?” *té oạch* Địch Mặc Viễn lộ ra vẻ hoang mang hiếm gặp, ánh mắt thành khẩn hướng ta học hỏi.

Của ta chủ a! làm cho ta đi chết đi!

Bất quá ta còn chưa kịp đối cái này ngu xuẩn Địch Mặc Viễn làm công cuộc ‘xóa mù văn hóa’ làm cuộc điều tra về ‘Tình cảm lưu luyến với nhị ca’ đã xảy ra đại sự khác, Thẩm Hiên sinh bảo bảo! A, không phải, là Lâm phi của hắn sinh bảo bảo, là cái kia ‘nửa’ hoàng tử đã thăng cấp lên ‘đầy đủ’ a [xem lại chương ba], nửa tháng sau sẽ chào đời. Cho nên hiện tại toàn bộ hoàng cung thực náo nhiệt, gà bay chó sủa khắp nơi. Các quan viên tới chúc mừng đã muốn đem cửa cung đạp đổ, hậu cung phi tần dầm chua ngập trời, ngay cả nhị ca vốn không liên quan cũng bị bắt đi làm công, hỗ trợ cho nửa tháng sau với mỹ danh ‘huynh đệ tình nghĩa’. Tóm lại, tình huống hiện tại chỉ có thể dùng hai chữ “rối loạn” để hình dung.

Nhưng là, theo thời gian, sắc mặt nhị ca càng lúc càng tiêu tụy, quầng thâm quanh mắt cũng càng ngày càng đậm, tâm tình cũng càng lúc càng kém, thật sự là khiến ta có chút lo lắng. Nhưng là lúc tiến cung, nhị ca lại lập tức chuyển tình khiến người xem mặt danh kỳ diệu.

Cứ như vậy, Tam Hoàng tử cuối cùng cũng được sinh ra.

Buổi sáng hôm đó, trong phòng sanh là tiếng gào thê lương, Lâm phi khó sinh, hoàng tử chậm chạp không chịu ra đời, Thẩm Hiên lo đến độ đi vòng quanh. Nhị ca đột nhiên túm hắn ném tới trên ghế, cái gì cũng không nói chính là đứng yên một bên nắm chặt lấy tay hắn, sắc mặt u ám, lộ ra vẻ yên tĩnh trước cơn bão,

bất quá nhị ca như vậy lại khiến Thẩm Hiên bình tĩnh lại. Lúc chàng vạng, tiểu hoàng tử chào đời, mẫu tử bình an.

Mấy chuyện đó là ta không được tận mắt nhìn thấy, tất cả là do Mặc Viễn kể lại, vì nhị ca nói mấy chuyện kích thích này không hợp với khuê nữ như ta, thiết ~ ta chính là học ngành y nha, điểm kích thích này với ta chỉ là chuyện vặt.

Bất quá ta cũng gặp được tiểu hoàng tử mới sinh nha. Khi đó hắn đang ngủ, phần nộn nộn, hảo đáng yêu, cái đầu nhỏ nhỏ bóng lưỡng cực kỳ giống tiểu hòa thượng thông minh trong phim hoạt hình kia, thế là ta thốt ra: “Nhất Hưu!”

(bộ phim hoạt hình ‘Nhất Hưu hòa thượng’ chiếu trên VCTV2 lúc 12h trưa và 4h chiều ấy, phim hoạt hình Nhật Bản (Japanese cartoon) rất hay, ***g tiếng Việt. Nhất Hưu hòa thượng khi còn nhỏ 10 tuổi là một chú tiểu rất thông minh, trí tuệ, lanh lợi, lại vừa có lòng từ bi nhân hậu. Nhất Hưu thường dùng phương pháp “Đối Trị Đáp” hay còn gọi là “Gây Ông Đập Lưng Ông”. Tức là khi người ta hỏi Nhất Hưu điều gì không thể nào làm được (impossible), thì Nhất Hưu cũng áp dụng từ câu hỏi không thể nào làm được của họ mà hỏi lại họ điều không thể làm được)

“A?” Người chung quanh đều bị ta dọa cho hoảng sợ. Tên của hoàng tử đều là do Hoàng Thượng ban cho, không phải do ta nói bừa. Bất quá Thẩm Hiên lập tức phản ứng lại đây, cười nói: “Tên rất hay, nữ danh kêu Thẩm Tu đi!”

Tiệc tối ta gặp được Lâm phi, quả nhiên là thiên tư quốc sắc, bất quá không biết có phải là ta hoa mắt hay không nhưng cảm giác có điểm quen mắt. Kia Lâm phi cười tươi duyên dáng ngồi cạnh Thẩm Hiên, một bộ chim nhỏ nép mình, làm ta xem cực kỳ chú ý. Nhị ca ngồi cách đó một bàn, tuy chỉ nhìn thấy bóng hắc nhưng ta cảm nhận được tâm tình hắn hiện không tốt, thực buồn bực, ta mơ hồ nghe thấy hắn cười.

Tóm lại, với ta, tiệc tối nay thật rối tinh rối mù.

9. Chương 9

Tâm tình nhị ca rất nhanh liền bình thường lại, đương nhiên, sự kiện ta nghi ngờ trước đây hiện cho ta thu hồi lại.

Ngày đó Dịch Mặc Viễn đột nhiên mặt đỏ hồng đứng trước mặt ta, ấp úng nửa ngày mới thốt ra một câu: “Vấn đề ngày đó tiểu thư hỏi ta, hiện tại..... hiểu được!”

“A?” Ta sao lại không nhớ?

“Chính là, chính là cái kia thích.....”

“Nga!” Ta vỗ hai tay, “Người nghĩ thông suốt? Có phải là nhị ca ta?” Mau như thế đã hiểu, có tiềm năng.

“Đúng vậy!”

Nga? Nguyên lai hắn thật sự thích nhị ca!

“Ta, ta đi hỏi nhị thiếu gia, hắn nói người ta thích hắn là tiểu thư!” Dịch Mặc Viễn nói một hơi liền nhìn ta.

“Cái gì?” Đùa cái gì a! Dịch Mặc Viễn không phải là thích nhị ca?

“Vì cái gì?” Ngay cả thích là gì cũng không biết, ngu ngốc!

“Bởi vì nhị thiếu gia nói, thích một người, nhìn đến hắn [nàng] sẽ khẩn trương muốn chạy trốn, đôi mắt hắn [nàng] chân tay sẽ luống cuống, nhưng tận đáy lòng lại hy vọng cùng hắn [nàng] hảo hảo ở chung.”

Giống như nói còn đầy đủ đạo lý. Haiz

~“Cho nên ta nghĩ người ta thích là người!”

Có làm không a? Người thấy ta đã muốn trốn là vì ta luôn trêu đùa người, đôi mắt ta chân tay luống cuống là vì người đối chính mình ‘vận mệnh’ cảm thấy lo sợ, muốn cùng ta hảo hảo ở chung là vì nghĩ không muốn lại bị ta ‘chà đạp’ a!

Chết tiết nhị ca, cấp hấn cái đáp án mơ hồ muốn thế nào cũng được đó đem ta hại thảm!! Cưng nhiên đem cục diện rối rắm này quăng cho ta! Khi ta tìm được nhị ca hấn là đang nhàn nhã uống trà trong thư phòng. Ta hùng hổ chất vấn hấn vì cái gì đem Địch Mặc Viễn này thanh niên trẻ tuổi thiên chân thuần khiết cấp ta, nhị ca chính là nhàn nhàn nói: “Ta thấy hai người thực sự rất xứng đôi!” Rồi mới tao nhã nhấp một ngụm trà: “Ta chuẩn bị rồi đi.”

Ta đang là nghiêng răng nghiêng lợi bị cấp tỉnh.

“Muốn đi đâu?” Ta vội hỏi.

“Có thể.....Tô Châu đi. Vân Ý hấn không phải đang ở đó? Ta nghe nói hấn gần đây không tốt, bị truy đủ thảm. Huống hồ giải được của Lục Vương gia cũng nên đi lấy.”

“Đi? Không phải nói để tam ca lấy sao?” Tính ra cũng đã hai tháng rồi, thời gian trôi qua thật đúng là mau a!

“Ha ha, chính là ngụy trang mà thôi, ta cùng Lăng Lang thương lượng tốt lắm, giải được đưa ta. Đường nhiên là giữ bí mật với tam đệ nga.” Nhị ca liếc ta, ý nói ta không nên nhiều chuyện. Hấn!

“Sao gấp như vậy! Thấm Hiên có biết không?” Ta thật khó có thể lý giải, sự việc quá bất ngờ.

“Vì cái gì phải cho hấn biết? Ta đi giải sầu, liên quan gì hấn!” Nhị ca bày ra vẻ mặt khinh thường

“Giải sầu?” Sự tình càng lúc càng quỷ dị?

“Không có gì, ta đi chuẩn bị hành lý.” Nói rồi cũng không để ý đến ta, đi thẳng. Vài ngày sau, có khách quý tới chơi, chính là Thấm Hiên. Nhị ca thực sự không từ mà biệt, có lẽ đây là lần đầu tiên nhị ca ngoạn mất tích khiến Thấm Hiên xoay vòng vòng. Tuy ta rất muốn nói cho hấn biết nơi nhị ca đến, nhưng ta lại nhớ đến nụ cười sáng lạn của nhị ca, hơn nữa còn có lời cảnh cáo thực ‘nhẹ nhàng’: “Không cần nói cho Thấm Hiên ta đang ở đâu, phải biết Địch Mặc Viễn tuy là hảo nhưng hấn rất ngốc. Người cũng biết lòng hiếu kỳ giết chết chích miêu. Lần này ta đem hấn đi, nếu Thấm Hiên tìm được ta, ta cũng không cam đoan ta còn nói với hấn cái gì nga!”

...

“Hấn vì cái gì lại không nói với ta?” Nhìn Thấm Hiên buồn rầu ở trong phòng đi tới đi lui, ta bỗng nhiên nhớ lại hành vi quỷ dị của nhị ca gần đây, còn có dung mạo vị Lâm phi kia vì cái gì có điểm quen mắt, xác thực, dung mạo đó có vài phần giống nhị ca. Ta bỗng nhiên hiểu được vì cái gì Thấm Hiên như vậy quan tâm nhị ca nhưng nhị ca vẫn cứ thích trêu đùa hấn, thích chọc hấn sinh khí.

Nhị ca thích chơi trò mập mờ a! Thật là người ta đau đầu!

Nhưng ta cũng hiểu được nỗi khổ của nhị ca, dù sao, Thấm Hiên cũng là Hoàng đế đứng trên vạn người, cho dù Thấm Hiên thích ca, ca cũng là lấy lý do gì ở bên hấn? Thấm Hiên có phi tần, có con, sau này còn có thể có Hoàng hậu, kia nhị ca tính là cái gì?

“Hấn đi Tô Châu, có phải không?” Đang lúc ta miên man suy nghĩ, khuôn mặt phóng đại của Thấm Hiên đột ngột xuất hiện trước mắt ta làm ta giật mình: “Cái gì, cái gì?”

“Hấn đi Tô Châu!” Thấm Hiên gật gật đầu khẳng định, nói xong cũng không quản ta, như cơn gió xông ra ngoài.

Nhị ca a, nếu hấn tìm được người thật không liên quan ta a! Chỉ cầu người không cần lấy Địch Mặc Viễn uy hiếp ta. Người ta là một thanh niên tốt, ta nhưng là muối muối của người a, ta biết người đại từ đại bi, bình dị gần gũi, hòa ái dễ gần, người tổng không đành lòng xuống tay đi!

Hy vọng người và ta vận khí đều hảo a!

Ai! Ta chỉ có thể ở trong lòng thở dài một cái thật mạnh: Ca ca ngươi nha, thật đúng là cái nghiệp chướng nam nhân a!

10. Chương 10

Thẩm Hiên gần nhất thực buồn bực. Bởi vì hần quảng hết sự vụ trong cung ngàn dặm xa xôi chạy tới Tô Châu, mà người đáng lẽ phải thấy lại xuất ý hồ liêu (ngoài dự đoán) không thấy. Người đã không tìm được lại còn bị Tứ Vương gia cười nhạo một phen. Lần này mặt mũi thực sự là mất sạch!

Mà lúc này trên con đường nhỏ ngoại thành Hàng Châu có ba con ngựa phóng như bay, đất bụi mù mịt. Ngồi trên con ngựa ở giữa là một thiếu niên thanh tú chừng mười sáu mười bảy tuổi, có thể do đi đường dài lâu ngày nên khuôn mặt có hơi hồng, nhìn qua vô cùng đáng yêu, giờ phút này lại thực không giữ hình tượng đối phía trước hô to: “Vân Ý, ngươi đợi đợi ta a!” Không cần nói, đó chắc chắn là Lăng Lang, mà người phía trước nhất định là người gần đây thật không may đã bị ‘bán’ Kỳ gia tam công tử Kỳ Vân Ý, mà người còn lại chính là người một bộ biểu tình xem kịch vui đã mất tích một thời gian Kỳ Vân Thư.

Kỳ Vân Thư đúng là đi Tô Châu, đã ở đó vài ngày, chính là ai đoán được Kỳ Vân Ý dù trốn thế nào cũng bị Lăng Lang tìm ra, cho nên trước mắt họ đi tới Hàng Châu. Dù sao thời hạn Lục Vương gia phát độc cũng còn nửa tháng, hưởng hồ, đó cũng chẳng phải độc gì ác liệt làm chết người, chỉ là khiến toàn thân lở loét, ngứa ngáy không chịu nổi, không ra hình người, còn có, là khiến ‘tiểu đệ đệ’ ngủ yên không chịu dậy mà thôi. (+_+”” Dạ ‘chỉ có vậy mà thôi’, anh cho loại độc “hiền” dễ sợ!). Nghĩ, kia giải được hiện đã có, không biết Dịch Mặc Viễn hiện tại ra sao, phối chế giải được cũng cần đến nửa tháng, chờ hần đưa tới hần là muộn mấy ngày. Quên đi, mấy ngày này coi như là cái trừng phạt nho nhỏ với tên hoàn khổ đệ tử Lục Vương gia đi! Ân! Kỳ Vân Thư vừa lòng gật gật đầu, ở Hàng Châu tái ngoạn hai ngày đi! Ngẩng đầu nhìn hai người phía trước người chạy ta truy náo náo nhiệt nhiệt, khoe miệng khe lộ vẻ tươi cười.

[Tiểu Dịch đáng thương bị bắt ở Tô Châu ‘khổ sai’ a!]

Lúc này ở kinh thành, Lục Vương gia đang chuẩn bị xuất môn bồng đánh cái rừng mình, đang nghĩ hôm nay tìm ngự y kiểm tra độc trên người, không biết Kỳ Vân Ý có lấy được giải được không? Trong lòng thật lo lắng a!

Ai! Lục Vương gia, ngươi tự mình cầu phúc đi!

...

”Thượng hữu thiên đường, hạ hữu Tô Hàng”, đoàn người Lăng Lang tại Hàng Châu gốc hạ.

Thành Hàng Châu, bên Tây Hồ, khách trọ Duyệt lai, tại cửa sổ lầu hai có một bàn ngồi ba cái dẫn nhân chú mục quý công tử, hình thành một đạo cảnh đẹp ý vui, mà ba người này lại vô tư không biết. Lăng Lang chỉ lo gấp đồ ăn cho Kỳ Vân Ý, một chút cũng không để ý tới mấy đạo ánh mắt kinh diễm xung quanh, nhưng Kỳ Vân Ý lại để ý thấy, khốn quẫn, nhưng lại ngại ở trước mặt nhiều người không tiện rống chữ hần cái gì, khuôn mặt tuấn tú hiện ra vẻ ngượng ngùng hiếm có. Kỳ Vân Thư là nhân nhả nhìn, ngẫu nhiên lại nảy ra ý trêu chọc, học bộ dáng của Lăng Lang gấp chút đồ ăn mà Kỳ Vân Ý ghét nhất, ái muội nói: “Vân Ý, ăn nhiều một chút, này là món ngươi thích nhất nga!” *Ặc .. *Kỳ Vân Ý trợn tròn mắt nhìn nghĩ muốn từ chối lại bị ánh mắt của thực khách xung quanh mang ý ‘đang ở trong phúc mà không biết hưởng’ khinh bỉ nhìn trở về, chỉ có thể nho nhỏ trong lòng nói thầm: Loại phúc này chết ta cũng không cần a!

Những đau khổ như thế Kỳ Vân Ý hưởng không ít, nhất là sau khi nhị ca hần đến, ở dưới thế ‘giáp công liên hợp’ của hai người, không còn cách nào khác là phải đầu hàng. Một đường chạy từ Tô Châu đến Lạc Dương, vốn định nhờ đại ca hỗ trợ lại bị đại ca vô tình đá ra, một lần nữa chạy trốn về Tô Châu, vốn tưởng nơi nguy hiểm nhất cũng là nơi an toàn nhất... không ngờ nhị ca lại tới. Đối phó Lăng Lang hần đã muốn ‘ốc không mang nổi mình ốc’, nhị ca lại chạy tới góp vui, chạy theo tới tận Hàng Châu, chỉ sợ không lâu nữa hần sẽ khuất phục dưới “*** uy” của hai người này. (ta thề “*** uy” là nguyên văn QT nha!)

Ai! Kỳ Vân Ý trong đêm thật mạnh thở dài, trong lòng tính toán xem lần sau nên tìm lúc nào là chạy trốn an toàn nhất, bỗng nhiên nghe được âm thanh “tắt tắt tác tác” ngoài cửa, lập tức cảnh giác lên, nghĩ là Lăng Lang tên tiểu tử này nửa đêm ‘tập kích’ bèn nhanh chóng vọt nấp sau cánh cửa, nín thở ngưng thần chuẩn bị phản công.

Cửa mở ra, một thân ảnh lén lút chui vào, Kỳ Vân Ý nghĩ cũng chưa kịp nghĩ liền một chưởng đánh xuống. Người tới rên lên một tiếng ngã gục liền. Kỳ Vân Ý đắc ý a, hôm nay cuối cùng cũng bị ta phản công đắc thủ, xem ta thế nào thu thập người! Dem nhân lật lại xem kĩ lại sợ tới mức hít một ngụm khí lạnh: “Hoàng Thượng!” =))))))

Duyệt Lai khách ***, trong phòng Kỳ Vân Thư.

Thẩm Hiên sờ cái ót bị một đập phát đau bất mãn hừ một tiếng khiến người nào đó vừa phạm ‘lỗi’ liền không tự giác sờ sờ cổ của mình, cúi đầu không dám lên tiếng. Nhưng Kỳ nhị thiếu gia không sợ trời không sợ đất, Kỳ Vân Thư lại đều đều nói: “Hoàng Thượng nhật lý vạn kỳ (bận rộn không có thời gian nghỉ ngơi), sao lại có hứng chạy tới Hàng Châu du sơn ngoạn thủy, còn nửa đêm vụng trộm lên vào phòng người khác, chẳng lẽ ngài đột nhiên có hứng thú muốn làm đạo chích?”(trộm)

Thẩm Hiên bất mãn trừng mắt nhìn hắn một cái: “Ta làm vậy còn không phải nghĩ muốn đem cái người không ngoan ngoan nào đẩy về! Vốn tưởng đem người buộc trở về, ai ngờ vào nhầm phòng!”

“Phải không? Kia thật đúng là đa tạ Hoàng thượng quan tâm! Bất quá sợ rằng Hoàng thượng ngài nghĩ sai rồi, ta là đến du ngoạn, không phải đào phạm!” Kỳ Vân Thư đối mặt với Thẩm Hiên đang đầy bất mãn bỗng thấy cơn tức đẩy lên, nhin không được chống đối vài câu.

“Người....” Thẩm Hiên cũng có chút sinh khí, chính mình ngàn dặm xa xôi chạy tới Hàng Châu còn không phải bởi lo lắng cho hắn, nghĩ muốn phát hỏa nhưng là đối mặt với người trước mặt ngữ khí bỗng nhiên xuống dưới, “Quên đi, đêm nay người trước hãy hảo hảo nghỉ ngơi, ngày mai theo ta hồi kinh.”

“Vì cái gì phải về?” Kỳ Vân Thư không cam yếu thế.

Bởi vì..... Bởi vì Khanh nhi nói người là vì ta mới rời nhà trốn đi! Những lời này Thẩm Hiên không dám nói ra. Hắn thừa nhận mình lỗ mãng, còn chưa làm rõ đã chạy đến đây, nhưng là trong lòng hắn thực sự có một chút mong muốn. Vì cái gì mỗi lần gặp chuyện liên quan đến Kỳ Vân Thư hắn lại trở nên hồ đồ đầu! (vì anh là trung khuyến công, là thê nô công ^O^)

“Ta không về!” Kỳ Vân Thư kiên định nói.

Trên đường trở về phòng, Lăng Lang vốn vẫn không nói được tiếng nào bỗng lên tiếng: “Người thích Hoàng thượng?”

“Cái gì?” Kỳ Vân Thư còn sinh khí vì chuyện khi nãy nhất thời không kịp phản ứng.

“Hắn cũng thích người đi! Vì cái gì không cùng hắn trở về?”

“.....”

Lặng yên một lúc lâu, Kỳ Vân Thư cúi đầu nói: “Ta sẽ không cùng hắn trở về! Chán ghét cũng được mà thích cũng tốt, ta vẫn sẽ không cùng hắn quay về!”

11. Chương 11

“Vân Thư, người thật sự không theo ta trở về?” Là âm thanh tội nghiệp của Thẩm Hiên.

“Không về!” Kiên định trả lời.

“Tốt lắm, người không về, ta cũng không về!” Thẩm Hiên bắt đầu chơi xấu.

“Người muốn cho ta bức người làm hôn quân!” Kỳ Vân Thư có chút muốn phát điên, hẳn là vì cái gì mà không muốn trở về!

“Ta không có nói gì nha! Bất quá, người muốn ta làm hôn quân thì ta sẵn sàng phụng bồi!”

“Người!” Kỳ Vân Thư cuối cùng cảm thấy vô lực “Người không nên ép ta!”

“Đi? Vừa nãy là người còn nói là muốn ép ta!” Tiếp tục chơi xấu.

“Vậy người đi mà làm hôn quân của người, dù sao cũng không liên quan đến ta, ta sẽ không về!” Bỏ lại những lời này, Kỳ Vân Thư quay đầu bước thẳng, đến liếc cũng không thèm liếc người đã muốn hóa thạch kia.

...

“Ha ha ha ha!” Nghe xong bi thảm mà Thẩm Hiên gặp phải, ta cười thiếu chút nữa té trên mặt đất. Hừ hừ, muốn đấu với nhị ca, người nên tỉnh mộng đi!

“Người nói là Vân Thư vì ta mới rời nhà, rốt cuộc có phải thật hay không?” Thẩm Hiên lạnh mặt nói, bộ dáng cực căm giận.

“Àn..... hẳn là.” Ta không dám nói kia chỉ là suy đoán của ta.

“Phải không? Vậy hẳn vì cái gì lại không theo ta trở về?” Thẩm Hiên lại lâm vào trạng thái tự kỷ.

Ai! Này vị Hoàng đế cao cao tại thượng, đừng phải chuyện liên quan tới nhị ca liền trở nên mất kiểm soát, ngay cả từ “Trẫm” cũng dùng một lần. Chẳng lẽ đây là cái gọi là ‘sức mạnh tình yêu’? Nhưng tâm tư nhị ca ta cũng sờ không tới a!

Đang lúc phiền não lại thấy phía xa xa có một đoàn người đang tới, đi đầu là Lâm phi.

Nga, đã quên nói. Thẩm Hiên thực mất mát từ Hàng Châu trở về, một hồi lại đến làm khó ‘quân sư tự phong’ ta đây. Ta thì không thích để dạng nữ nhi vào cung mà lại thích dịch dung thành nam nhân tiến cung, với danh nghĩa là giang hồ kỳ sĩ nổi danh cùng Thẩm Hiên thương thảo việc liên quan đến nhị ca, công khai hưởng thụ đãi ngộ như quan viên nhất phẩm, trong lòng thật sự là thích tới cực điểm.

Nhìn đám người Lâm phi đang đi tới, ta nhanh ho nhẹ một tiếng. Khuôn mặt khổ qua của Thẩm Hiên lập tức biến mất, khôi phục lại thần thái bất nộ tự uy (không giận mà nghiêm), tựa hồ bộ dáng sảo nảo khi này đều là ảo giác của ta. Ta lẽ lười không lên tiếng.

“Hoàng thượng!” Cái giọng nhào nhoẹt khiến da gà da vịt của ta rủ nhau mọc lên rưng đầy đất của Lâm phi truyền tới, ánh mắt phiêu phiêu, tóc mây thật dày cài thoa vàng óng ọe bước tới.

“A, Hàn tiên sinh cũng ở đây a!” Hiện tại mới phát hiện sao?

“Thảo dân khấu kiến Lâm phi nương nương!” Ta cố nín cười, đứng dậy hành lễ, cúi đầu, sợ nàng nhìn qua là thấy khoe miệng đang run rẩy của ta.

“Lâm phi muốn gặp trẫm có việc gì?” Thẩm Hiên vẫy vẫy tay, ý bảo ta ngồi xuống trở lại.

“Tu nhi, Tu nhi hôm qua nhiễm phong hàn, không biết Hoàng Thượng...” Lâm phi làm một bộ muốn nói lại thôi.

“Đã biết, trẫm rảnh liền qua!” Thẩm Hiên vung bàn tay to, mặt không chút thay đổi, biểu hiện hẳn hiện thực không kiên nhẫn.

“Hoàng thượng.....” Lâm phi không cam lòng kêu.

“Người trước lui xuống đi, kêu ngự y hảo hảo điều trị, trẫm liền tới nhìn hẳn!” Trọng âm dừng ở từ ‘hắn’ biểu hiện ý tứ thực rõ ràng, Lâm phi đành phải phân nộ rời đi.

“Người tin lời nữ nhân kia?” Chờ Lâm phi đi rồi ta hướng Thẩm Hiên oán giận nói.

“Đương nhiên không, nàng chẳng qua là muốn tìm lý do cho trẫm tới tắm cung của nàng.”

“Chính là, nếu Thẩm Tu thực bị nhiễm phong hàn nàng hẳn phải y quan bắt chỉnh, đầu tóc hỗn độn bỏ nhào vào chân người, kêu to khóc lớn “Hoàng thượng a, Tu nhi hẳn không được rồi, van cầu ngài mau đi gặp hẳn một lần đi...” thuận tiện phi thường đúng lúc hôn mê! Trẻ con nhiễm phong hàn là chuyện lớn, một nàng cũng nghĩ ra được! Thật là một nữ nhân không có thường thức!” Ta cảm giận nói.

“Ha ha!” Thẩm Hiên sưng sọt vài giây, đột nhiên cười phá lên “Người và Vân Thư, thật không hổ là huynh muội!”

Ngay sau đó lại thay đổi thành một người khác túm tay áo ta: “Khanh nhi, người nói vì cái gì Vân Thư không theo ta về a! Vì cái gì??” My god! Nàng nhân có hai mặt sao?

...

Một tháng sau, nhị ca trở về. Lăng Lang cùng tam ca vẫn còn không biết một ngoại trò ‘người chạy ta truy’, phỏng chừng còn lâu mới trở về.

Thời gian một tháng có thể làm rất nhiều việc. Tỷ như phụ thân Lâm phi, Lâm thừa tướng, kích động thân tín thượng tấu yêu cầu lập hậu, tỷ như Thẩm Hiên trăm phương ngàn kế áp chế loại tấu chương kiểu này, lại tỷ như nhị ca mang về một nam nhân xa lạ.

12. Chương 12

“Ta là đại sư huynh của Lăng Lang, Lăng Hạo*!” Nhớ là hẳn tự giới thiệu như vậy.

Linh Hào**? Ta trốn ở góc phòng liêu mạng nhện cười. Một nam nhân cao lớn khôi ngô khỏe mạnh như ánh mặt trời lại tên “Linh Hào”? Ha ha! Nhưng sau đó ta lại cười không nổi bởi nhị ca nói: “Lăng Hạo trụ tại nhà chúng ta!”

(*, **: tên của Lăng Hạo là [] (cao lớn, nhiều) nhưng Vân Khanh lại nghe ra là [] (Linh Hào) nên mới có sự nhầm lẫn) (linh hào = 0 hào = 0 = tiểu thụ)

“Đã quấy rầy!” Lăng Hạo cư nhiên như thể sẵn khoái đáp ứng.

“Làm gì, người theo ta còn khách khí cái gì.” Nhị ca cười tùm tùm trả lời, nhìn qua có vẻ rất tốt. Bọn họ hẳn là nhận thức chưa đến một tháng đi, quan hệ sao lại tốt như vậy, hơn nữa nhị ca còn cho hẳn trụ trong nhà, rất khoa trương đi!

“Đi chuẩn bị hai gian khách phòng. Người có muốn đi tẩy trần trước không? Bọn họ chắc là mai sẽ tới nơi.” Nhị ca phân phó đi xuống, một mặt lại đối Lăng Hạo nói.

“Hẳn là thế!” Hai người vô cùng ăn ý đối nhau cười cười, ta là hoàn toàn phát điên.

“Các người đang nói cái gì a!” Vì cái gì hai người bọn họ giống như có chung một bí mật, đối với muội muội ta đây cũng không thể nói?

“Còn có ai, đương nhiên là Lăng Lang với tam ca người. Lăng Lang cũng muốn trụ lại đây. Không phải ta vừa mới nói với người sao?” Nhị ca ngạc nhiên nhìn ta.

Vừa mới? Vừa này người thực khoái trá cùng tên “Linh Hào” kia bí bí mật mật với nhau, làm gì để ý tới muội muội ta! Ta mếu máo buồn bực trở lại phòng.

Nếu ở hiện đại ta chắc chắn sẽ gọi điện cho Thẩm Hiên : “Uy, nhị ca ta muốn ‘hồng hạnh xuất tường’, người lập tức qua đây cho ta!” Nhưng ta lại đang ở thời cổ đại a, ngấm lại ta vừa truyền thụ cho Thẩm Hiên bảo điển ‘bí quyết giữ lửa tình yêu’ a, ai ngờ giữa đường lại nhảy ra tên Trình Giáo Kim. Tên “Linh Hào” kia ta là nhìn không vừa mắt!

Nửa đêm ta tỉnh giấc. Từ xa nhìn lại còn thấy đèn trong phòng Lăng Hạo còn sáng, bên trong truyền ra tiếng cười, là thanh âm nhị ca. Nhị ca tựa hồ chưa cùng người mới quen thân thiết như vậy. Chẳng lẽ Thẩm Hiên thật sự không bằng Lăng Hạo? Ta rầu rĩ suy nghĩ mà không để ý tới bóng người phía sau.

“Tiểu thư, nên trở về phòng.”

Oa!! Ta thiếu chút nhảy dựng lên, nhìn lại, Dịch Mặc Viễn giống như là u linh đã đứng phía sau ta từ lúc nào.

“Nghĩ hù chết ta a!”

Người này mỗi lần đều là lấy phương thức không bình thường xuất hiện trước mặt ta, hoàn hảo trái tim (fangirl)của ta năng lực thừa nhận đủ mạnh a.

“Ta đưa tiểu thư về phòng.”

Hắn đúng là tên đầu gỗ, trừ bỏ lần “thỗ lộ” với ta là còn thấy hắn đỏ mặt, còn lại hắn dường như không có biểu tình gì, cũng không cười, cái mặt bên ngoài nhìn thực nghiêm túc, nội tâm lại đơn thuần như tiểu hài tử, sao vậy hỗn (lộn xộn) a?

“Tiểu thư...”

“Đã biết, đã biết, lập tức trở về đây.” Bất mãn hắn đánh gãy màn tự vấn của ta, ta có chút không kiên nhẫn phát tay, dường như ta nhìn thấy trong mắt hắn lóe qua một tia bi thương.

Bi thương sao? Sắc trời u ám như vậy, chắc là ta lầm đi?

Ngày hôm sau, ta mang hai mắt thâm quầng tiến ra đại sảnh, nhị ca cùng Lăng Hạo đã muốn đi mất. Lúc ta đang rầu rĩ ăn điểm tâm Thẩm Hiên xuất hiện, đáng tiếc nhân vật chính không có nhà, ta cùng hắn đứng trong đại sảnh mắt to trừng mắt nhỏ, ta lo không biết nên nói cái gì.

Giữa trưa hai người kia trở về. Nhị ca có chút sững sờ nhìn Thẩm Hiên, lại đối Lăng Hạo cười cười: “Đây là Du Thẩm Hiên, bằng hữu của ta.” Vũ Văn Thẩm Hiên, ở bên ngoài lấy họ Du.

[Viết lâu như vậy mới phát hiện Thẩm Hiên chưa có họ, tiểu hài tử đáng thương, là thân mục sơ sót, đến, ôm một cái, thân một chút]

“Hạnh ngộ, hạnh ngộ. Tại hạ Lăng Hạo. Du huynh khí chất phi phàm, trong triều hắn cũng có chút uy danh.” Lăng Hạo khoe miệng loan loan “Bằng hữu của Vân Thư quả nhiên đều xuất sắc a.” Thiết, bộ dáng như là thực hiểu ca ca ta đâu, người cho người là ai a! Thẩm Hiên là Hoàng đế a, không xuất sắc mới là lạ!

“Lăng huynh quá khen, tại hạ chỉ là quan lục phẩm, không đáng nhắc tới!” Thẩm Hiên mỉm cười “Nhưng thật ra Lăng huynh mới là thanh niên tài俊, ta chưa từng nghĩ ngờ mắt nhìn người của Vân Thư. “ Thật là trợn mắt nói dối, lục phẩm là Hoàng đế, kia cửu phẩm là cái gì? Không lẽ là đưa hầu?? (trung hoa cổ đại chia quan hàm làm 9 bậc, đứng đầu là nhất phẩm thấp nhất là cửu phẩm)

Ha ha, ha ha. Hai người đối nhau cười, điện quang hỏa thạch cháy nổ ầm ầm bắn ra tứ phía, khoe miệng tuy cười nhưng đáy mắt lại không cười. Hoàn hảo bọn họ không có bắt tay, bằng không giờ chắc chỉ còn hai cái thi thể.

“Các người xem ra thực hòa hợp đi, làm ta trước đó còn lo lắng a.” Nhị ca đột ngột xen vào khiến cơn giận lập tức tiêu thất.

“Đúng vậy, ta vừa phát hiện ta cùng Lăng huynh là đồng chí hướng!” Đối người nào đó đều cảm thấy hứng thú có tính là chí thú hợp nhau?

“Xác thực, hơn nữa ta cũng muốn cùng Du huynh luận bàn một chút.” Lăng Hạo gật gật đầu, liếc Thẩm Hiên một cái.

“Ta thực chờ mong!” Thẩm Hiên ném trả cho Lăng Lang một cái “mị nhãn” (nguyên văn ٩ ^ ^), nhìn sao cũng thấy không được tự nhiên.

Bùm bùm! Ầm ầm!! Không khí lại phát hỏa a!!!

“Ân? Ta sao lại thấy không khí có vẻ quỷ dị nga?” Nhị ca khẽ nhíu mày lẩm bầm. Quả nhiên nhân sĩ giang hồ cùng triều đình quan hệ thật không tốt!! (đâu có, là hai đứa chúng nó đang đổ dấm chua đấy chứ =3=)

“Nào có nào có, là người nghĩ nhiều đấy!” Hai người thật khó được ăn ý với nhau cùng đồng thanh nói, rồi lại không hẹn mà gặp tái ‘nổi lửa’.

13. Chương 13

Tuy rằng ta rất muốn giúp Thẩm Hiên, nhưng hiện tại Lăng Lang ở nhà ta chiếm hết thiên thời địa lợi nhân hòa, cho dù Thẩm Hiên là Hoàng đế cũng không có thể bỏ lại hoàng cung chạy tới nhà chúng ta. Nhưng ta lại không đành lòng đem nhị ca dâng miệng sói a! Tuy không biết Lăng Hạo đến kinh thành làm gì nhưng quan hệ của hắn với nhị ca ngày càng tốt, có vài lúc nhìn bọn họ ái muội nói chuyện với nhau ta lại có loại xúc động nghĩ muốn chạy tới làm cái bóng đèn sáng lấp lánh a. (ý là muốn phá đám ấy mà)

Tỷ như nói hôm nay....

Buổi chiều nhị ca cùng Lăng Hạo đứng trong viện nói chuyện, tuy bọn họ đứng cùng một chỗ cũng thực là cảnh đẹp ý vui, nhưng ta kiên quyết không thừa nhận, người hỏi ta vì cái gì, ta là tin vào trực giác đồng nghiệp nữ của ta. Hơn nữa, nhị ca hẳn là thích Thẩm Hiên đi?

“Phải không? Nhưng làm vậy có vẻ rất qua loa?” Nhị ca hơi nhíu mi “Người xác định sẽ không có việc gì?”

“Đương nhiên, không nắm chắc ta sẽ không cùng người thương lượng.” Lăng Hạo thu hồi ánh mắt mị mị háo sắc thường thấy, thoát nhìn cũng có khí chất, có lẽ khi hắn nghiêm túc trông bình thường hơn.

“Ta sợ sẽ dẫm thảo kinh xà.” Nhị ca mi nhíu càng chặt.

“Người không cần lo lắng, ta muốn chính là việc này.” Lăng Hạo thực tự tin, không, là thực tự kỷ nở nụ cười, rồi mới, rồi mới, hẳn lại dấm vượn tay sờ mặt nhị ca!

“Người trên mặt vừa có con sâu nhỏ.” Nói dối không chớp mắt! Ta giận, ta dùng mắt chặt đứt tay người!! Ta dùng của ta siêu cấp ánh mắt bắn chết người!!!

Trốn trong bụi cây, lòng ta đã muốn đem Lăng Hạo ra nguyên rửa mấy vạn lần, đúng lúc ta đang do dự có nên hay không chạy ra phá đám, một đạo ánh mắt thực đáng sợ phóng tới khiến ta rùng mình. Là Lăng Hạo, hắn phát hiện ta sao?

Lăng Hạo khiêu khích hướng phía ta phiêu phiêu ánh mắt, ta hận đến nghiến răng, nhưng rất nhanh lại phát hiện, hắn không phải đang nhìn ta.

Theo ánh mắt hắn ta phát hiện Thẩm Hiên đang lạnh lùng đứng cách sau ta không xa, sắc mặt tái mét, bộ dáng thực khủng bố.

Lăng Hạo vs Thẩm Hiên, hiệp thứ nhất, Lăng Hạo thắng!

Chạng vạng, tam ca cùng Lăng Lang mới về tới nhà, chậm hai ngày so với dự định. Bữa tối mọi người sắc mặt thực quỷ dị, tam ca nhin không được ăn hết một bát liền kéo nhị ca lôi đi bỏ lại Lăng Hạo mất sắc lạnh cùng Lăng Lang mặt đã chuyển màu gan heo.

“Người lôi ta ra đây làm gì? Có phải kích động kéo nhầm người không?” Bị lôi kéo đến chặt vật còn không quên trêu chọc một câu, nhị ca ta thực bội phục người!

“Không phải nhị ca! Là có chuyện quan trọng muốn nói với người!” Tam ca nổi nóng.

“Nga, có phải hay không muốn ta nói hộ cho trước mặt cha mẹ a?” Nhị ca nháy mắt mấy cái làm ra bộ dáng ‘ta đây biết hết’.

“Người nghĩ bậy cái gì! Là liên quan tới Cổ Ngân bảo!”

“Cổ Ngân bảo?” Nhị ca thu hồi vẻ cợt nhả. Cổ Ngân bảo? Lăng Hạo lần này tới kinh thành cũng vì chuyện này, chẳng lẽ có tin tức khác?

“Theo ta được biết, Cổ Ngân bảo mới quật khởi gần đây, cùng Nhất Kiếm trang vốn không có liên quan, nhưng gần nhất lại gây phiền toái với Nhất Kiếm trang để khuếch trương thế lực của mình, nếu không phải sau lưng chúng có hậu thuẫn chúng sẽ không kiêu ngạo như vậy, Lăng Hạo cũng đã tra ra, kẻ đứng phía sau thao túng tất cả là Toàn Cơ đường, phân đường lớn nhất của Nhất Kiếm trang.”

“Các người chỉ biết một phần.” Tam ca sắc mặt ngưng trọng nói tiếp “Một phân đường nho nhỏ không có năng lực lớn đến vậy, vấn đề là chúng còn cấu kết với quan phủ.”

Tay nhị ca khẽ run: “Quan phủ?”

“Ta nghĩ người cũng đoán được. Toàn Cơ phân đường đặt tại Dương Châu, Cổ Ngân bảo mặc dù tổng bộ đặt tại kinh thành nhưng thế lực lớn nhất lại ở Kim Lăng, nơi đó thủy lộ là tối ưu thế. Đi bằng đường thủy tất phải có kênh đào, Dương Châu, Kim Lăng là hai điểm trạm trọng yếu, nếu không cùng quan phủ câu kết bọn họ thế nào có thể sử dụng, nhưng chúng lại có thể ngang nhiên sử dụng không phải rất kỳ quái sao?” Tam ca dừng một chút “Giang Tô hiện tại là địa bàn của ai? Là đệ đệ Lâm thừa tướng, Thúc phụ Lâm phi, Tuần phủ Giang Tô Lâm Quảng!”

Nhị ca tay nắm chặt thành quyền, hít sâu một hơi, lại buông ra: “Thẩm.... Hoàng thượng có biết?”

“Không chắc lắm.” Tam ca lắc đầu “Có lẽ nhìn ra một chút manh mối, nhưng thế vẫn chưa đủ. Ta nghĩ Hoàng thượng hẳn đã có kế hoạch.”

“Lần này ta muốn giúp hần!” Nhị ca ngẩng đầu, ánh mắt trong suốt kiên định. Hôm sau nhị ca tiến cung.

Bãi triều, Thẩm Hiên được biết Vân Thư đã đợi hần thật lâu liền vội vàng chạy qua, vân Thư liền đem sự tình nói cho hần.

Thẩm Hiên nhíu mày: “Chuyện này ta cũng đã nghe qua, lão già Lâm Quảng kia ý mình là hoàng thân quốc thích, nghĩ rằng trời cao hoàng đế lại ở xa nên làm xằng làm bậy, chính là ta không nghĩ sẽ liên lụy nhiều vậy. Vốn...” Vốn ta nghĩ chờ giải quyết xong chuyện lập hậu mới giải quyết chuyện này. Thẩm Hiên lắc lắc đầu, vẫn là không nên nói chuyện này ra.

“Phải không?” Vân Thư không để ý tới biến hóa của Thẩm Hiên “Ta trước đã cùng Lăng Hạo thương lượng khá tốt, bất quá theo tình hình hiện tại khẳng định phải cải biến một chút nên muốn tìm người thương lượng, vài ngày nữa chúng ta có lẽ sẽ đến Dương Châu.” Bởi ta nghĩ muốn chia sẻ gánh nặng với người.

“Phải không?” Thẩm Hiên bỗng thấy hô hấp khó khăn, đã muốn cùng Lăng hạo thương lượng tốt rồi sao? Xong rồi mới nói ta hay? Ta ở trong lòng người là vậy sao? Thật sự kém hơn Lăng Hạo sao? AAA... ta muốn giết người nha... hai tên ngu ngốc này... >” < “người=” không=” sao=” chứ?=” sắc=” mặt=” sao=” kém=” như=” vậy?=” nhìn=” thấy=” nét=” mặt=” thẩm=” hiên=” tái=” xanh,=” vân=” thư=” lo=” lắng=” hỏi=” “không,=” không=” sao,=” có=” lẽ=” do=” gần=” đây=” quá=” mệt=” mỗi=” là=” mệt=” chết=” được=” a,=” vì=” chuyện=” lập=” hậu=” mà=” rồi=” tinh=” rồi=” mù,=” mỗi=” ngày=” phải=” đối=” phó=” với=” mấy=” lão=” đại=” thần=” dài=” dòng=” rồi=” lại=” thái=” hậu,=” đều=” là=” vì=” ai=” đó,=” thể=” nhưng=” trong=” mắt=” hần=” lại=” không=” có=” ta=” a,=” “thật=” không?=” vậy=” người=” phải=” hảo=” hảo=” nghĩ=” nơi!=” nói=” xong=” liên=” hận=” muốn=” tự=” cần=” đầu=” lưỡi=” chính=” mình,=” nói=” nghe=” sao=” thật=” xa=” lạ=” nếu=” là=” kỳ=” vân=” thư=” “bình=” thường’=” nhất=” định=” sẽ=” trên=” chọc:=” “ai=” kêu=” người=” là=” bốn=” hoàng=” đế=” nhiều=” sự,=” hiện=” tại=” liên=” chịu=” khổ=” đi.=” cuối=” cùng=” vẫn=” là=” nhờ=” ta=” giúp=” đỡ,=” người=” liên=” cut=” qua=” một=” bên=” ngủ=” cho=” ta!=” quả=” nhiên=” thẩm=” hiên=” ngăn=” ngơi=” một=” chốc=” mới=” nói:=” “người=” muốn=” sao=” thì=” làm=” vậy=” đi,=” ta=” tin=” người.=” ta=” mệt,=” đi=” nghĩ=” trước.” vân=” thư=” đứng=” lặng=” tại=” chỗ,=” trong=” lòng=” hoang=” mang,=” đột=” nhiên=” thể=” nào=” lại=” thành=” ra=” vậy=” a!=” kinh=” thành=” cuối=” cùng=” cũng=” có=” chút=” biến=” chuyển.=” quả=” nhiên=” không=” ngoài=” sở=” liệu,=” đối=” với=” cổ=” ngân=” bảo=” tại=” kinh=” thành=”

thực=" thi=" 'đã=" thảo=" kinh=" xà=' đã=" khiến=" cho=" "thảo=" lý=" lâu=" chủ=" kinh=" hôn=" táng=" đăm.= tin=" tức=" rất=" nhanh=" truyền=" tới=" dương=" châu=" cùng=" kim=" lảng,=" mà=" phân=" đường=" của=" nhất=" kiếm=" trang=" tại=" kinh=" thành=" cũng=" đã=" tiêu=" diệt=" dư=" đảng=" của=" cổ=" ngân=" bảo.= hiện=" tại=" quan=" trọng=" là=" diễn=" biến=" tại=" dương=" châu.= "nhị=" ca,=" có=" phải=" người=" cãi=" nhau=" với=" thăm=" hiên?"=" nhìn=" nhị=" ca=" đang=" chuẩn=" bị=" hành=" trang,=" hấn=" ngày=" mai=" cùng=" đi=" với=" bọn=" người=" lảng=" hạo,=" ta=" có=" chút=" lo=" lảng=" hỏi.= thăm=" hiên=" gần=" đây=" đều=" không=" ghé=" qua,=" mà=" nhị=" ca=" từ=" sau=" khi=" vào=" cung=" trở=" về=" liền=" trở=" nên=" khác=" lạ.= "không=" có,=" sao?"=" lưng=" nhị=" ca=" rồ=" là=" có=" run=" lên=" một=" chút.= "không=" có=" gì,=" ta=" chỉ=" quan=" tâm=" một=" chút."=" thấy=" bộ=" dáng=" nhị=" ca,=" lòng=" ta=" lập=" tức=" phát=" hỏa.= rồ=" ràng=" là=" có=" tâm=" sự=" vì=" cái=" gì=" lại=" luôn=" tỏ=" ra=" lãnh=" đạm,=" luôn=" khén=" người=" khác=" thất=" vọng,=" luôn=" như=" vậy=" tra=" tấn=" chính=" mình=" cùng=" người=" khác!= "người=" có=" biết=" khoảng=" thời=" gian=" người=" vắng=" nhà=" thăm=" hiên=" luôn=" luôn=" nói=" cái=" gì=" không?"=" ta=" khẩu=" khí=" có=" điểm=" nặng=" nề,=" nhưng=" ta=" không=" thể=" không=" chế.= "nói...=" cái=" gì?"=" nhị=" ca=" do=" dự=" hỏi.= "hấn=" luôn=" luôn=" nhắc=" tới=" việc=" lập=" hậu!=" nhị=" ca=" hơi=" sưng=" người=" một=" chút,=" rồi=" lại=" tiếp=" tục=" thu=" dọn.= "thế=" sao?"=" âm=" thanh=" thực=" bình=" thản,=" nếu=" không=" cần=" thận=" để=" ý=" sẽ=" không=" nghe=" thấy=" gì.= "khó=" trách=" hấn=" gần=" đây=" bận=" như=" vậy.= ha=" ha,=" ta=" nên=" chúc=" mừng=" hấn,=" không=" biết=" là=" ai=" may=" mắn=" như=" vậy,=" trong=" thành=" không=" biết=" có=" bao=" nữ=" hài=" tử=" hy=" vọng=" đâu...=" "người=" không=" cần=" nói.= người=" cần=" bản=" cái=" gì=" cũng=" không=" biết!= "hấn=" không=" muốn=" lập=" hậu,=" hấn=" mới=" không=" cần=" phải=" lập=" hậu!=" hấn=" làm=" thế=" là=" vì=" ai=" người=" hấn=" rất=" rõ!=" kỳ=" vãn=" thư=" người=" nếu=" như=" không=" thích=" hấn=" liền=" thẳng=" thẩn,=" nếu=" thích=" hấn=" thì=" lại=" càng=" không=" nên=" như=" vậy!=" người=" cho=" rằng=" hấn=" theo=" đuổi=" người=" như=" vậy=" là=" chuyện=" rất=" khoái=" nhạc=" sao?"=" người=" vốn=" không=" hề=" nghĩ=" đến=" tâm=" tình=" của=" hấn.= "ngoạn=" trò=" đuổi=" bắt=" này=" vui=" lắm=" a!=" ta=" lần=" đầu=" tiên=" gọi=" thẳng=" tên=" nhị=" ca,=" cơ=" hồ=" là=" đối=" hấn=" rộng=" đến=" khán=" giọng,=" ta=" thật=" bị=" hấn=" làm=" cho=" phát=" điên=" rồi.= "khanh..."=" nhị=" ca=" ngốc=" lảng=" nhìn=" ta,=" hấn=" có=" lẽ=" cũng=" chưa=" bao=" giờ=" nghĩ=" tới=" có=" một=" ngày=" ta=" sẽ=" đối=" hấn=" hô=" to=" gọi=" nhỏ=" vì=" một=" nam=" nhân.= hơn=" nửa=" ngày,=" nhị=" ca=" mới=" cười=" khở=" gian=" nan=" mở=" miệng,=" gần=" từng=" từng=" tiếng:=" "khanh=" nhi,=" người=" cũng=" thích=" thăm=" hiên?"=" bằng=" không=" sao=" lại=" kích=" động=" như=" thế."=" ta="=" ta=" lập=" tức=" sưng=" sốt.= ta=" thích=" thăm=" hiên?"=" ta=" sao=" có=" thể=" thích=" thăm=" hiên?"=" ta=" sao=" có=" khả=" năng=" thích=" thăm=" hiên?"=" vẫn=" đề=" chán=" động=" đó=" khiến=" ta=" không=" chú=" ý=" tới=" câu=" nói=" của=" nhị=" ca=" có=" từ=" "cũng",=" cũng=" không=" chú=" ý=" tới=" về=" bất=" đắc=" dĩ=" trong=" giọng=" nói=" của=" ">

14. Chương 14

Kỳ thật chỉ cần ta tỉnh táo suy nghĩ một chút sẽ phát hiện, việc ta thích Thẩm Hiên là hoàn toàn không có khả năng. Ta đối Thẩm Hiên đến cùng vẫn chỉ vì nhị ca, vì cái gì hấn lại không hiểu? Chẳng lẽ hấn chưa từng nghe qua câu thành ngữ 'ái ốc cập ô' (yêu ai yêu cả đường đi lối về) sao? [này đương nhiên chỉ tình thân]

Cả đêm mất ngủ ta vẫn nghĩ không ra, ta liền không nghĩ nữa, nghĩ ngày mai nhất định phải dậy sớm xin lỗi nhị ca, cứ thế ta ôm suy nghĩ đó rất nhanh đi vào giấc ngủ. Kết quả, hôm sau ta vẫn là chậm một bước.

Ta ở đây ảo não, Thẩm Hiên bên kia cũng không khá hơn là bao, vốn chuyện lập hậu đã đủ phiền, Thẩm tu lại đúng là bị bệnh, cái gọi là không có biện pháp phân thân chính là chỉ việc này. Thời điểm gặp lại Thẩm hiên ta thật là bị dọa chết, hẳn cả người gầy đi một vòng, nhìn qua muốn có bao nhiêu tiêu tụy liền có thừa bấy nhiêu. Thẩm Hiên thấy ta cũng không nói gì nhiều, chỉ nói: “Trẫm ngầm phái người đi điều tra, Lâm Quảng cùng Toàn Cơ đường có sổ sách ghi chép các hoạt động ngầm của chúng, đây xem như là chứng cứ lớn nhất. Nhưng rất khó xác định nơi cất giấu nó. Người viết thư nói cho nhị ca người một tiếng, nhắc bọn họ để ý. Trẫm gần đây rất bận không có khả năng cùng đến.” Nhìn Thẩm Hiên đau đầu nhu nhu huyệt thái dương, ta cảm thấy một trận đau lòng.

“Ta cùng ca ca cãi nhau, vẫn là người cho người đưa tin đi.” Ta không được tự nhiên mở miệng nói. Nên để cơ hội này cho hắn, vì nhị ca ngu ngốc mà một người hăng hái như hắn lại biến thành cái dạng này.

“Người cãi nhau với Vân Thư?” Hiển nhiên trọng điểm câu hỏi không phải cái này “Vì sao?”

“Không có gì. Cũng vì chuyện của Lăng Lang, ta ngại nên không muốn nói.” Ta cuối cùng vẫn không thể nói là vì người a.

“Vậy sao? Lăng Hạo....” Nhìn bộ dạng muốn nói lại thôi của hắn trong lòng ta kêu một tiếng ‘Không xong’. Sao ta lại nhắc tới Lăng Lang a, nói tới Lăng Lang sẽ nghĩ ngay đến Lăng Hạo, nói tới Lăng Hạo sẽ khiến Thẩm Hiên loạn nghĩ a. Trời a, ta sao chỉ toàn gây họa mà không giúp được gì chứ!

“A, không phải muốn đưa tin sao? Dịch Mặc Viễn không đi cùng, đem việc này giao cho hắn là được rồi.” Ta vội nói sang chuyện khác.

“Cái kia hộ vệ?” Thẩm Hiên gật đầu “Hảo.”

...

Mấy người Lăng Hạo lúc này đã đến biệt uyển của Nhất Kiếm trang tại Dương Châu. Toàn Cơ đường Đường chủ là thúc thúc Lăng Lang, Lăng Hổ, là người lạnh lùng, tâm ngoan thủ lạt, làm việc không từ thủ đoạn, danh xưng “Bạch diện hổ”, chính vì vậy mà năm xưa mất đi tư cách kế thừa sơn trang. Việc Toàn Cơ đường gần đây dần dần thoát ly không chế phỏng chừng là âm mưu đã dự tính từ lâu.

Lần này bọn họ dám lớn mật như vậy cũng là do Lăng Hổ hiện tại không ở Dương Châu, là cơ hội ngàn năm hiếm có.

Nhưng chính tại lúc này bốn người lại xảy ra nội chiến.

Vốn Lăng Hạo muốn thừa dịp này trảm thảo trừ căn (nhỏ cỏ tận gốc), nhưng Kỳ Vân Thư lại không quan tâm tới sự tồn vong của Toàn Cơ đường mà muốn tìm ra danh sách hối lộ của chúng cho quan phủ. Nhưng nếu giấu Lăng Hạo thực hiện thì sẽ đả thảo kinh xà, đến lúc đó, chẳng những không lấy được chứng cứ mà còn khiến Lâm Quảng đề phòng, sự tình sẽ rất khó thực hiện.

Trong biệt uyển, nồng đậm mùi thuốc súng. Lăng Hạo mặt lạnh nói: “Người có biết hay không người là đang hành động theo tình cảm. Thật vất vả mới có dịp Lăng Hổ đi vắng, nếu hắn nghe tin trở về liền khó giải quyết.”

Kỳ Vân Thư cũng không chịu yếu thế: “Người cũng biết ngay từ đầu mục đích cuối cùng của ta không phải là Toàn Cơ đường.”

“Người hẳn biết làm vậy là mạo hiểm cỡ nào.” Lăng Hạo thở dài, bắt đầu cảm thấy đau đầu, rối cuộc vì cái gì lại cố chấp như vậy a? [Lăng Hạo chưa biết thân phận của Thẩm Hiên]

“Vậy người cũng biết nếu làm theo kế hoạch của người, ta sau này sẽ gặp biết bao nguy hiểm không?” Ta ngàn dặm xa xôi chạy tới đây là vì cái gì! Bỏ qua cơ hội này ta liền là đồ ngốc.

Lăng Lang đứng một bên nhìn hai đứa đầu khẩu, vừa há miệng định khuyên can thì bị Kỳ Vân Ý kéo trở về, lắc đầu ý bảo hắn tốt nhất nên im lặng, chính mình đi tới mở miệng: “Các người tổn thời gian cãi nhau

không bằng cùng ngồi xuống nghĩ một kế sách vẹn toàn, làm thế nào hạ được Lâm Quảng trước khi Lăng Hồ trở về?”

Hai tên ồn ào lập tức ngậm miệng.

...

“Ta cũng muốn đi!” Ta thở phì phì trừng mắt nhìn Dịch Mặc Viễn. Thật không rõ, hắn chẳng lẽ đúng là đồ đầu gối, nghe không hiểu ta nói gì sao?

“Không được!” Trời biết hắn là cái loại gì, bình thường nửa câu cũng không nhả, ai biết khi ương ngạnh lại là cái dạng này.

“Người nghe không hiểu sao? Ta nói ta muốn đi! Người bằng vào cái gì không cho ta đi!” Ta cáu tiết hết lên, hoàn toàn không có chút khí chất của một thực nữ. [tuy là ta vốn cũng chẳng phải thực nữ gì]

“Không được!” Về mặt kiên định, ngay cả lời nói cũng lạnh lùng.

Nói tới nói lui vẫn là hai câu đó, tức chết ta a! Đối phó loại đầu gối này phải dùng trí. Ta nói với bản thân, bình tĩnh, bình tĩnh! Sau đó ta mở miệng: “Người không cho ta theo cũng được, nhưng người đi rồi ta có thể lên theo sau nha. Người cũng biết ta võ nghệ không tinh, nếu nửa đường có xảy ra chuyện ta cũng chỉ có thể tự trách mình không may. Ai!” Nói rồi cố ý thở dài một hơi thật to, quả nhiên thấy Dịch Mặc Viễn mặt mày thoáng lộ vẻ nhăn nhó. Hắn bắt đầu dĩ gật đầu: “Hảo, ta mang người đi.”

Nhưng lần xuất hành này cũng không được như ý, bởi vì ta không biết cưỡi ngựa nên dọc đường cứ đi một chút lại nghỉ một lần. Tuy lo lắng cho nhị ca, nhưng là có lòng mà không có sức a. Đây vẫn chưa là vấn đề lớn nhất, ta là không chịu được ánh mắt thương hại của Dịch Mặc Viễn [hắn thương hại cho con ngựa đứng hơn], khiến ta có một loại xúc động muốn cho hắn một cước. Ta tuyệt không muốn bị hắn chê cười!

Song ta đã quên có câu “người không may thì đến uống nước cũng bị tắc ở răng”. Ở thời điểm không hay ho gì này ta lại liều mạng học cưỡi ngựa, nhưng khi ta liều mạng vất vả học xong thì ta lại bị ai phát hiện: Ta lạc đường! *cười chết ta*

Nếu chỉ lạc đường thì chỉ là chuyện không may, nhưng ta đã lạc đường lại còn gặp phải thổ phỉ thì đúng là chỉ có thể khóc a. Nhưng, này không phải trọng điểm, trọng điểm là trên người ta một văn tiền cũng không có, cướp tiền, tốt nhất đừng mơ, nhưng ta lại cũng không muốn bị cướp sắc, cho nên? Đánh thôi.

Song ta lại quên một vấn đề trọng yếu, ta là mèo ba chân (ý là võ mèo quào ấy), bọn chúng người đông thể mạnh, nên ta nhất định không hay ho rồi.

Ở thời khắc ta ngã xuống kia, ta ở trong lòng cầu nguyện: Cho ta được toàn thân, cứ vậy chôn là được, đừng để cho dã thú ăn ta!

Ta bị một trận đau đớn đánh tỉnh. Mở mắt nhìn, một căn phòng xa lạ, một bộ bàn ghế, một giường, bài trí đơn giản, hắn là một khách ***? Chân trái đau nhói, bị chặt đứt rồi sao? Nhìn sa trường màu trắng trên đầu, ta nhếch miệng tự giễu: “Nguyên lai mạng ta lớn như vậy a, xem ra ta vẫn có thể về nhà a. Đau!” Đau đến hít một ngụm khí lạnh, hóa ra mặt cũng bị sưng, thật đáng thương cho gương mặt như hoa như ngọc của ta! (Ta nói Khanh Khanh a, người chỉ có mỗi cái mặt là còn tạm coi được phải biết giữ gìn a~ bị thương còn ai dám lấy người =3= ... Khanh Khanh: Câm! *tiểu Nhã bị đá bay*)

Đang miên man suy nghĩ, cửa “chị” một tiếng mở ra. Dịch Mặc Viễn bưng một chậu nước đi vào, thấy ta tỉnh cũng không nói gì, chỉ thấm ướt khăn, nhắc chân đắp lên chân trái của ta.

“!!” Ta hít mạnh một hơi, nước mắt lập tức không chịu thua kém mãnh liệt trào ra, trong lòng oán hận mắng, chết tiệt Dịch Mặc Viễn, làm cái gì cũng đều nặng tay nặng chân, muốn hại chết ta a!

Đại khái là thấy được nước mắt của ta, Dịch Mặc Viễn thoáng dừng tay, ôn nhu hỏi: “Rất đau sao?” Ta hung hăng liếc, âm thanh khàn khàn đến chính mình cũng bị dọa.

“Chân ta bị chặt đứt sao?” Ta gian nan mở miệng, chân trái đau quá, kéo theo trái tim cũng đau theo, hảo muốn nôn.

“Không có, nhưng bị thương đến gân cốt, sưng to, hai ngày tới không thể rời giường. Chờ lát ta bôi thuốc cho người.” Địch Mặc Viễn do dự một lát hỏi, “Ta bôi thuốc cho người không sao chứ?”

Ta trừng mắt nhìn hắn, lắc lắc đầu, giờ là lúc nào còn nghĩ cái gì nam nữ thụ thụ bất thân? Nên Địch Mặc Viễn cẩn thận cởi giày, tháo tất, lộ ra cái chân sưng lớn ngang chân voi, đỏ như cái mông khỉ của ta, cầm bình dược nhỏ bên giường giúp ta thương được.

Thay thế đau đớn là cảm giác mát lạnh thanh lương, ta thở phào một hơi, sau mới nhớ hỏi hắn: “Người sao tìm được ta?”

“Lúc người té xỉu ta đã chạy tới.” Địch Mặc Viễn đơn giản nói. “Vô công người còn quá yếu, sau này để ta bảo hộ người!”

Này, Này xem như là tỏ tình sao? Ta trợn mắt nhìn hắn, mặt không khỏi đỏ lên, ha ha, là vì còn choáng đi? Nóng quá.

...

Bên Dương Châu không có tin gì mới, Lâm Quảng quả nhiên là lão hồ ly, muốn tìm được chứng cứ phạm tội của lão thật không dễ a, Lăng Hạo đều đã hết kiên nhẫn chờ đợi. Kỳ Vân Thư nhu nhu huyết thái dương, đau đầu trở về.

Trở lại biệt uyển, quần gia cung kính chào đón, nịnh nọt cười: “Kỳ công tử, có người trong cung tới nói là có chuyện quan trọng muốn báo, người đang đợi trong đại sảnh.”

“Vậy sao?” Thẩm Hiên phái người tới? Đến làm gì? Kỳ Vân Thư vừa đi vừa cúi đầu suy nghĩ.

Ngồi trong đại sảnh là một người toàn thân phong trần mệt mỏi, khuỷu tay đỡ đầu, một bộ buồn ngủ.

“Thẩm Hiên!” Kỳ Vân Thư kinh hô “Người sao lại đến đây!”

Thẩm Hiên mở mắt, nhìn về mặt kính ngọc của Kỳ Vân Thư, cười cười: “Ta mệt quá, trước để ta nghỉ ngơi một lát, chờ ta ngủ dậy tái nói sau.”

Kỳ Vân Thư chạy tới đỡ hắn, cảm nhận được sức nặng của hắn không khỏi có chút đau lòng, trong khoảng thời gian này, hắn làm sao có thể tới được đây!

Lặng lặng ngồi bên giường, nhìn về mặt ngủ say của Thẩm Hiên, Kỳ Vân Thư trong lòng một trận đảo lộn. Người này, gầy quá! Vì cái gì hắn không quản đường xa ngàn dặm chạy tới đây? Nhìn gương mặt gầy yếu của hắn, đường cong kiên nghị, mũi thẳng, mắt nhắm nghiền, tay không tự giác xoa lên. Cầm đã mọc đầy hồ tra (râu), ngón tay lưu luyện cảm giác ram ráp, từ ngón tay lan khắp toàn thân, giống như gợn sóng từ từ lan rộng.

“Ngô

” Tựa hồ bất mãn có người quá nhiều, Thẩm Hiên nhú mày, trở người. Vân Thư toàn thân như bị sét đánh, ngơ ngác rút tay về, thật lâu không nói nên lời.

Thẩm Hiên ngủ thực thoải mái, lúc tỉnh lại đã là chạng vạng. Vân Thư ngồi tựa đầu giường, hai mắt nhắm nghiền, hình như là đang ngủ. Thẩm Hiên im lặng ngắm nhìn, nhìn hắn lông mi thật dài khẽ rung rung, bỗng nhiên cảm thấy hạnh phúc dâng trào, ấm áp, liền không tự chủ cười ra tiếng. Vân Thư bị tiếng cười trầm thấp này đánh thức, nhu nhu đôi mắt ngái ngủ, mơ hồ nói: “Người tỉnh? Đi tắm rửa một cái, bẩn muốn chết!” Thẩm Hiên cũng thực vui vẻ đảo mình ngồi dậy, thậm chí còn thực lưu manh huyết sáo, te te chạy ra ngoài.

Bữa tối, Lăng Hạo giống như nhìn thấy quỷ nhìn Thẩm Hiên sau khi rửa mặt chải đầu khôi phục lại vẻ anh tuấn tiêu sái, phong lưu phóng khoáng, hơn nửa ngày mới thốt ra được một câu: “Người! Người! Người, sao lại ở đây?”

15. Chương 15

Sau bữa tối, mọi người vây quanh cùng thảo luận chuyện trộm sách. Lăng Hạo tựa hồ đối với người nào đó có bất mãn, ngồi xa xa ở một nơi không tham dự.

“Phải không?” Kỳ Vân Thư khẽ gật đầu “Quả nhiên là có danh sách a!”

“Nhưng không phải chúng ta đều không biết nó được giấu ở đâu?” Lăng Lang đột nhiên nói một câu đả kích hai kẻ đang bưng bưng hững hờ kia.

“Bất quá, tổng so với không biết gì không phải tốt hơn nhiều?” Kỳ Vân Ý đem Lăng Lang kéo ra, liếc xéo một cái, hẳn cái khác có thể không biết nhưng bản lĩnh đả kích lại là nhất lưu. Lăng Lang bất mãn trừng mắt nhìn một cái song vẫn là ngoan ngoãn ngậm miệng.

“Ta nhớ Toàn Cơ đường hình như có mật thất.” Lăng Hạo đột nhiên xen vào.

“Nga?” Thẩm Hiên nhú mày “Tin tốt a! Như vậy phạm vi có thể thu hẹp.”

Hừ! Lăng Hạo khẽ hừ một tiếng, không nói nữa.

“Vân Thư, tối nay ta ngủ cùng ngươi được không?” Thẩm Hiên không để ý tới, quay đầu nhìn Vân Thư, phi thường thành khẩn lại mang thêm vẻ ai oán hỏi.

“Không được!” Vân Thư còn chưa mở miệng, Lăng Hạo đã đột ngột chen vào.(mùi thuốc súng a)

“Ta biết làm sao, ngươi không chuẩn bị phòng cho ta. Hơn nữa trước đây ta cũng đã ngủ cùng Vân Thư, có làm sao.” Thẩm Hiên không chút để ý, cố tình xem nhẹ vẻ mặt đã đông lại của Lăng Hạo. (anh Hiên khẳng định chủ quyền * (^O^) /*)

“Vân Thư, được không?” Thẩm Hiên không để ý tới Lăng Hạo đang phát điên phía sau, tiếp tục làm chó con hướng Vân Thư.

“Được rồi.”

“Lập tức đi chuẩn bị một gian phòng khách!”

Bất đắc dĩ trả lời cùng nghiêng răng nghiêng lợi ra lệnh là cùng lúc vang lên.

Thẩm Hiên đắc ý cười ra tiếng: “Vân Thư đã đáp ứng rồi, ngươi chuẩn bị cũng vô dụng.”

Lăng Hạo vs Thẩm Hiên, hiệp thứ hai, Thẩm Hiên thắng!

...

“Ngươi sao lại chạy tới đây?” Ban đêm, hai người nằm trên giường, ai cũng không ngủ, Kỳ Vân Thư nghĩ nghĩ, vẫn là hỏi ra miệng.

Không có trả lời. Thẩm Hiên chậm dịch sát vào, cánh tay khoác lên thắt lưng của Vân Thư. Không quen với cái ôm quá mức thân mật này, Kỳ Vân Thư xê dịch thân thể ra ngoài lại bị ôm càng chặt hơn.

“Đừng nhúc nhích, để ta ôm một chút, một chút là tốt rồi!” Thanh âm trầm thấp vang lên bên tai mang theo một loại mê hoặc, Vân Thư ngoan ngoãn nằm im, lẳng lặng nép trong lòng Thẩm Hiên. Cũng không biết trải qua bao lâu, ý thức dần mơ hồ, Vân Thư chớp chớp đôi mắt mông lung, con ngươi hắc sắc của Thẩm Hiên gần trong gang tấc, giống như hồ nước sâu thẳm muốn đem nhân nhân chìm trong đó, đang nhìn hẳn không chớp mắt.

“Ngươi làm sao vậy? Còn chưa ngủ?” Khuôn mặt khẽ đỏ, hoàn hảo bây giờ là ban đêm, không đến nỗi làm người ta nhìn thấy hành vi mất mặt này của hắn. Ngữ khí nửa oán nửa trách nghe ra giống như đang làm nũng, ý thức được điều này, người nào đó lập tức không được tự nhiên quay đầu không lên tiếng.

“Có lẽ ban ngày ngủ nhiều, ta không muốn ngủ. Ngươi cứ ngủ trước đi.” Trong đêm không nhìn rõ được biểu tình của Thẩm Hiên, chỉ có thể nhìn thấy con ngươi hắc sắc lộ ra tia thâm trầm.

Qua một lúc lâu, đại khái là do buồn ngủ, Vân Thư tự động tự phát tìm một vị trí thoải mái trong lòng Thẩm Hiên, mặt chôn trong ngực hắn, rất nhanh đã ngủ.

[ta nói, thật là một đứa trẻ không biết tự giác, người không sợ người nào đó hóa thân thành lang sao?]

Nghe tiếng hít thở đều đều của Vân Thư, khoe miệng Thẩm Hiên không tự giác nhếch lên nét cười, cúi đầu hôn trán hắn, vén tóc cho hắn, Thẩm Hiên thỏa mãn nhắm hai mắt lại.

Đợi đã bao lâu, cuối cùng có thể ôm người này trong lòng, không kiêng nể gì, yên lặng nhìn vẻ mặt yên bình khi ngủ của hắn!

...

“Ta không cần tái cùng người cười chung một con ngựa!” Ta đối đầu gỗ rỗng to. Không phải ta cố ý kén chọn, mà thật sự tên này rất nhàm chán, vì chân ta bất tiện nên chỉ có thể cùng hắn cười chung một con, nhưng hắn nửa ngày không nói một câu, ta lúc nhàm chán hờn dỗi, hắn cũng không phản ứng.

“Không được. Chân người còn chưa có hảo.” Hắn nói nhiều nhất chính là câu nói này.

Hừ! Ta xoay người, không nói. Đầu gỗ! Đầu gỗ! Đầu gỗ! ta ở trong lòng oán hận mắng. Ta nguyện rửa người miệng thối nát!

“Người làm sao vậy?” Đầu gỗ cuối cùng cũng để ý.

“Không có gì.” Ta cảm giận nói “Vẫn là chạy nhanh lên, sớm gặp nhị ca đi.”

“Nga.” Đầu gỗ gật đầu không thêm nhắc lại.

Thế là, lại lần nữa, lặng yên.

16. Chương 16

Ban đêm Toàn Cơ đường thật im ắng, bởi vì sự kiện của Cổ Ngân bảo nên thủ vệ trở nên đặc biệt nghiêm, bất quá cũng nhờ thế mà vị trí của chúng lại càng dễ nhận biết hơn. Kỳ Vân Ý, Lăng Hạo cùng Thẩm Hiên mặc trang phục dạ hành nhờ bóng đêm thuận lợi đột nhập vào Toàn Cơ đường.

Thẩm Hiên nằm trên cây, từ trên cao quan sát thủ vệ đình viện. Bên ngoài vang lên tiếng gõ mõ, đúng là thời gian đổi ca. Thẩm Hiên thừa dịp không ai chú ý nhanh chóng lên vào phòng Lăng Hạo đã chỉ từ trước, đóng cửa lại.

Đây là thư phòng, hắn là nơi Lăng Hổ thường làm việc, Thẩm Hiên ở sau cửa ngóc nửa ngày chậm rãi thích ứng với bóng đêm. Rón rén lại gần bàn làm việc, cẩn thận quan sát xung quanh, xác định không có cơ quan linh tinh gì đó mới bắt đầu tìm kiếm, nhưng không có danh sách.

Đảo từ vách tường mò đến giá sách vẫn không tìm được một chút manh mối, Thẩm Hiên ảo não ngồi xuống sờ sờ sàn nhà lạnh băng, bỗng nhiên nảy ra một suy nghĩ, bên dưới nhất định có mật thất!

Lấy tay thử nhẹ nhàng gõ gõ mặt sàn, không nghe được âm thanh gì lạ, Thẩm Hiên khê thở dài trong lòng, đứng lên. Hông đột nhiên rút xuống một vật khiến nó lún tới bên dưới gầm bàn. Thẩm Hiên vươn tay tìm kiếm, đụng đến một vật tròn tròn, nguyên lại là khối ngọc thạch mua ngoài chợ hôm qua của Vân Thư đưa hắn. Cẩn thận đem ngọc thạch cất lại, lại chấn động khi nhìn đến tay mình, cư nhiên hoàn toàn không dính bụi!

Gầm bàn? Thẩm Hiên nhíu nhíu mày, đứng lên, đem cái bàn nhẹ nhàng dời đi, bên dưới là hai khối đại thạch sạch sẽ bóng loáng. Thẩm Hiên không khỏi khản trương nuốt ngụm nước miếng, tay run run sờ lên hai gờ đá kia, đông sờ sờ, tây vuốt vuốt, ngừng hai gờ đá hoàn toàn không xê dịch.

Thẩm Hiên có chút nhụt chí, lại nghe thanh âm thủ vệ nói chuyện bên ngoài, không khỏi có chút phiền táo đứng lên, giận dỗi đập hai gờ đá kia một cái cho bõ tức, cư nhiên gờ đá liền chuyển động mở ra một cầu thang ngầm, Thẩm Hiên bị dọa cho hoảng sợ, đưa tay chế trụ trái tim đang đập cuồng loạn của mình, cẩn thận kéo bàn về vị trí cũ, theo lối cầu thang chui xuống, hoàn hảo có mang theo hỏa chiết (là bật lửa của

mình ấy). Cuối cầu thang là một căn phòng tối đen không lớn không nhỏ, trong phòng cái gì cũng không có, chỉ có một bức họa treo trên vách tường. Thẩm Hiên đem hỏa chiết tới gần bức họa xem nửa ngày mới giật mình nói thành tiếng: “Lăng Lang!”

...

Trong biệt uyển, Lăng Lang nôn nóng không ngừng đi đi lại lại trong phòng, Kỳ Vân Thư ngồi một bên nhìn theo đến hoa mắt chóng mặt.

“Người có thể ngồi yên một chỗ không?” Vân Thư có chút bất đắc dĩ nhìn Lăng Lang đang giống như con quay.

“Người một chút cũng không lo lắng sao?” Lăng Lang cuối cùng cũng đứng lại, mở to hai mắt, kinh ngạc nhìn Vân Thư như nhìn thấy quái vật.

“Ách..... Nói không lo là nói dối.” Kỳ Vân Thư bị hắn nhìn đến cả người mất tự nhiên “Nhưng ta tin tưởng năng lực của bọn hắn, cùng với ở bên cạnh lo lắng không bằng nghĩ xem khi họ trở về làm thế nào chăm sóc họ đi.”

Lăng Lang hiểu rõ gậy đầu: “Nói phải, ai, ta sao phải ở trong này lo lắng chứ.” Xoay người phân phó “Đi chuẩn bị tốt bữa ăn khuya, ân, Phù dung cao chuẩn bị nhiều một chút.” Vân Ý thích ăn nhất là Phù dung cao.

Vân Thư nhìn Lăng Lang đáng yêu như vậy liền cười ra tiếng. Vân Ý, không phải ta nói người nga, có lão bà như vậy là phúc của người nga, người bây giờ còn trốn cái gì nữa?

...

Hơn nửa ngày Thẩm Hiên mới khôi phục lại nhịp tim trầm ổn. Hôm nay mọi chuyện thật rất bất ngờ, cẩn thận nhìn lại bức họa mới thấy, người trong tranh tuy giống Lăng Lang nhưng lại hơn một phần thành thực, thiếu một chút nhu hòa, hơn một phần sắc bén, mất một chút đáng yêu.

Không phải Lăng Lang, vậy đó là ai? Thẩm Hiên lắc lắc đầu, chuyện không liên quan mình vẫn tốt nhất là không nên lo. Nhìn thoáng qua bức họa, giống như bị mê hoặc, vươn tay, ngực có cái gì kịch liệt nhảy lên. Vén bức họa lên, phía sau là một hốc nhỏ. Thẩm Hiên ngừng thở, run run vươn tay, ngón tay chạm phải cái gì đó lạnh băng, ngón trở sờ sờ, tựa hồ là vật tròn, đem nó đi ra liền hút vào một ngụm lạnh khí, dạ dày trào lên một cổ chua loét xộc thẳng lên họng. Thẩm Hiên bưng miệng, hoảng sợ nhìn vật thể trên bàn: Kia rõ ràng, rõ ràng là một đầu lâu!

Đứng, một đầu người, một cái đầu có dung mạo y đúc thiếu niên trên bức họa, một cái đầu giống y như người sống nhưng đã mất đi độ ấm! Kia đôi mắt đã mất đi sinh khí mà người sống nên có, nhưng vẫn trong suốt, đại ra nhìn Thẩm Hiên. Thẩm Hiên ngây người một hồi, bỗng chạy vụt ra ngoài, cặp mắt kia, vừa mới, tựa hồ, cử động!

Ra khỏi Toàn Cơ đường, cảm giác khó chịu còn chưa có tan bớt. Kỳ Vân Ý cùng Lăng Hạo đã sớm chờ trong một ngõ nhỏ gần đó. Nhìn Thẩm Hiên từ xa chạy tới, Lăng Hạo bất mãn hừ một tiếng: “Sao chậm vậy, chúng ta còn tưởng người xảy ra chuyện.”

Thẩm Hiên mệt mỏi khoát tay: “Ta không sao, không cần lo lắng.” Hắn cũng không có để tâm đến lời trào phúng của Lăng Hạo.

“Xảy ra chuyện gì?” Lăng Hạo cuối cùng cũng phát hiện ra Thẩm Hiên không thích hợp.

“Không có gì. Đúng rồi, các người có phát hiện ra cái gì không?” Không nghĩ muốn bị họ truy hỏi, rõ ràng đã lắng sang truyện khác.

“Không phát hiện được gì lớn.” Kỳ Vân Ý mở miệng “Bất quá tựa hồ danh sách không có trong Toàn Cơ đường.”

“Vậy sao?” Thẩm Hiên mệt mỏi nói “Trở về bàn bạc sau, trước vẫn nên rời khỏi đây đi.”

Lăng Hạo cùng Kỳ Vân Ý khó hiểu liếc nhìn nhau, không rõ Thẩm Hiên sao lại trở nên khác thường.

...

“Ta muốn tự mình đi!” Chân ta cũng đã khá hơn nhưng đầu gối lại không yên tâm, luôn bám lấy ta.

“Không được. Chân của người....”

Ta hung hăng trừng mắt nhìn sang, đồng thời chân trái phối hợp dậm từng bước mạnh bạo về trước, hẳn chỉ biết nói câu đó sao!

“Nga! Shit!” Mặt ta nhanh chóng méo mó, không tự giác văng tục, shit.....(cái này QT ca ghi là c*t chó, ta thấy tục quá nên để TA ^^)

Ta bỗng nghĩ đến một khoảng thời gian trước đây ở thế giới của ta, bạn ta đã từng kể cho ta nghe một câu chuyện cười: Có một vị thần đáp ứng cho ba người mỗi người một nguyện vọng, nhưng phải nhảy từ trên vách núi xuống nguyện vọng mới thành sự thật. Người đầu tiên hét to một tiếng ‘mỹ nữ’, kết quả dưới vách núi liền xuất hiện một đồng mỹ nữ đỡ lấy hắn; người thứ hai nói ‘tiền’, thế là hắn rơi xuống một đồng tiền. Người thứ ba cũng chạy đến bên bờ vực, lại không cẩn thận vấp phải một hòn đá ngã xuống, hắn liền hô to: shit! Kết quả..... không cần nói cũng biết đi.

Ta không phải giống như người thứ ba xui xẻo kia sao? Hay là nói ta cùng đầu gối ở chung liền không gặp chuyện gì may mắn?

Thế là ta ngoan ngoan (hung hăng) trừng mắt nhìn đầu gối, không quản đến ánh mắt kinh ngạc của người khác, nghênh ngang đi thẳng.

...

Thẩm Hiên cũng không nhớ mình trở về biệt viện bằng cách nào, hôn nay đã kích thích đến hắn quá lớn, hẳn có chút không tiêu hóa được. Kỳ Vân Ý mấy người thảo luận cái gì cũng đều không lọt vào tai hắn, trong đầu chỉ hiện lên bức họa trong mật thất quý đệ bay tới bay lui.

“Lăng Lang, người lớn lên giống ai?” Thành linh chen vào một câu rất không liên hệ tới đề tài mọi người đang nói khiến tất cả đều sững sốt.

“Àn?” Lăng Lang cúi đầu nghĩ “Hắn là.... nương ta a.” Dù kinh ngạc nhưng Lăng Lang vẫn thành thực trả lời.

“Phải không? Vậy có còn người nào khác, tỷ như, cha người? Cữu cữu? Thúc thúc linh tinh?” Thẩm Hiên còn chìm trong suy tư tự hỏi của mình nên không nhìn đến sắc mặt trắng bệch của Lăng Hạo.

“Hình như..... không có.” Lăng Lang chần chờ, đột nhiên như nhớ tới gì đó kêu to “A, ta nghe nương kể ta cùng cha lớn lên rất giống nhau.”

Ánh mắt Thẩm Hiên nhất thời ảm đạm, há miệng tựa hồ còn muốn nói gì đó, Lăng Hạo lại đột nhiên xen vào: “Không phải còn đang thảo luận sao? Tự nhiên lại nói tới đề tài nhàm chán này?”

Mọi việc lại trở lại như trước.

Trong bóng đêm, một đạo thân ảnh nhảy vào trong phòng, Thẩm Hiên còn chưa ngủ lập tức để ý cảnh giác, vừa muốn đứng dậy lại bị một đôi tay đè lại: “Đừng nhúc nhích, ta chỉ muốn tìm người nói chuyện.” Là Lăng Hạo.

“Hôn nay ở Toàn Cơ đường người đã thấy gì?” Thanh âm trầm thấp của Lăng Hạo vang lên mang theo một cỗ uy hiếp.

“Có ý gì?” Thẩm Hiên nhíu mày, bất vi sở động.

“Nếu là như vậy, ta hy vọng các hạ có thể giữ mồm giữ miệng, nhất là trước mặt Lăng Lang, dù sao, đây cũng là việc của Lăng gia!”

“Ha ha.” Thẩm Hiên cười thành tiếng “Ta chỉ thấy một ít này nọ cũng không có nghĩa là ta đã biết cái gì. Người khấn trương như vậy làm gì?”

“Người nhìn thấy gì?” Lăng Hạo khấn trương “Trong thư phòng của Lăng Hổ có mật thất đúng không?”

“Sao?” Thẩm Hiên trào phúng nói “Xem ra người cũng biết thôi. Kia người vừa uy hiếp ta là ai a?”

Lăng Hạo thở dài, chậm rãi mở miệng, xem ra là đầy bất đắc dĩ: “Ta thật cũng không biết nơi đó tốt cùng là có cái gì, cũng không biết người nhìn thấy gì, nhưng đối Lăng gia ta mà nói, có một đoạn chuyện cũ bị phủ bụi, mà Lang nhi, nó cái gì cũng không biết!”

“Ý người là, ta vô ý chạm vào?” Thẩm Hiên thu hồi nét trào phúng, trong lòng cảm khái. Mỗi người, nếu bị nhìn thấu bí mật chôn giấu trong lòng đều cảm thấy sợ hãi.

Lăng Hạo gật đầu không nói.

17. Chương 17

Nhị ca!” Vừa nhìn thấy thân ảnh của nhị ca trong đại sảnh, ta liền phi người bỏ nhào tới, không quản đến hai khuôn mặt đen đen phía sau. Nhị ca bị ta lao tới lao đảo, khó nén vẻ kinh ngạc: “Khanh nhi! Người sao lại đến đây!”

“Ta đến đây người mất hứng sao? Ta đã chờ ở đây rất lâu a.” Ta giống như vô vĩ hùng (a.k.a. kaola, ai cũng biết nhể ^^) bám trên người nhị ca, cọt cọt làm nũng trong lòng hắn. Ta đây đợi từ sớm, điểm tâm cũng chưa ăn đâu.

“Chắc mệt lắm ha, trước ăn điểm tâm, sau hảo hảo nghỉ ngơi một chút.” Nhị ca sủng nịch sờ sờ đầu ta, đưa tới hai đạo ‘sát nhân’ (ánh mắt giết người) phía sau, ta rút cổ, lưu luyến treo xuống, chê cười, ta tuy thích nhị ca ôm nhưng mạng nhỏ là quan trọng nhất.

“A! Thẩm Hiên người cũng ở đây a?” Ta kinh ngạc nhìn Thẩm Hiên đứng phía sau nhị ca, khó trách ta vừa rồi cảm nhận đến hai đạo sát nhân. Đáng tiếc a, ta khẳng định đã bỏ lỡ cái gì đó. *Nhã: Ân, Thẩm Hiên vs Lăng Hạo hiệp 2 ế, Thẩm Hiên ca thắng nhá...*

“Sao? Bây giờ người mới phát hiện a?” Thẩm Hiên hai tay khoanh trước ngực, tựa tiểu phi tiểu nhìn ta cả nửa ngày khiến ta có điểm xấu hổ.

“Chân của người bị thương.” Ngừ khí là hoàn toàn khẳng định.

Một câu khiến một mảnh dây sóng, chết tiệt, xú Thẩm Hiên, người không nói không ai bảo người câm, ta bị thương là chuyện bí mật, người có cần tiểu nhân để ý mấy chuyện như vậy không?

“Thực xin lỗi, không bảo vệ tốt tiểu thư, là thuộc hạ thất trách.” Dịch Mặc Viễn thành khẩn hướng nhị ca giải thích, ngược lại khiến ta ngượng ngùng. “Kỳ thật, cái kia, là do ta không cẩn thận.” Ha ha, ta gượng cười hai tiếng.

“Ai dồ.. Khanh nhi của ta từ khi nào biết nói đỡ cho người khác vậy?” Nhị ca trêu chọc khiến mặt ta lập tức đỏ bừng. Thật kỳ quái, gần đây sao dễ đỏ mặt vậy a? *Nhã Nhã cười vô lại: Hắc hắc hắc....*

“Tốt lắm tốt lắm, không cần ở đây nói việc nhà, đi ăn điểm tâm đi.” Lại là tên chết bầm Lăng hạo, hắn luôn phá đám mỗi khi ta cùng nhị ca ‘tình chàng ý thiếp’ (Khanh Khanh ...+_+|||). Hừ! Ta ở trong lòng lại đem hắn đâm chém một hồi. Ngắc đầu, nhìn thấy tam ca, ta cười ngọt ngào: “Tam ca, ta cũng rất nhớ người a!” Nói xong lại muốn nhào tới, hai ca ca một người cũng không thể thiên vị nga. Nhưng trước khi ý đồ của ta được thực hiện liền có người tiến tới trước ngăn cản. (Yeah... Lang ca, lên bảo vệ lão công đi ^^)

“Đi ăn điểm tâm.” Lăng Lang khó được đối ta hung hăng, ha ha, ta đưa ánh mắt ‘hiểu biết’ nhìn tam ca, không ngoài ý muốn nhìn tam ca mặt đỏ ửng.

Ha ha, là vì ta quá nhiệt tình? Hay là do phản ứng của Lăng Lang quá mức rõ ràng?? Hảo ngoạn a!!

“Cái gì!” Ta vỗ bàn, rất mất hình tượng kêu to “Các người còn muốn đi!” Ta vừa mới đến, điểm tâm chưa cần một miếng, ghế ngồi còn chưa nóng mông, đến trà cũng chưa uống ngụm nào a.

“Không có biện pháp.” Tam ca bắt đầu dĩ nhún vai, “Thất sách, chúng ta nghĩ danh sách ở Dương Châu.”

Ta sao lại thảm như vậy, ta bắt đầu hối hận đã lặn lội đến đây!

“Các người đến Kim Lăng trước, ta còn một số việc cần giải quyết ở đây.” Quái, Lăng Hạo bình thường không phải như đĩa bám dính nhệ ca sao? Hôm nay sao lại ngoan như vậy? Có vấn đề!

“Đại sư huynh, người không cùng đi với chúng ta sao?”

“Có Vân Ý bồi bên cạnh người, người còn lo cái gì?” Lăng Hạo ôn nhu sờ đầu Lăng Lang, đáy mắt tựa hồ có tia u buồn.

“Nhưng mà.....” Lăng Lang còn muốn nói gì đó lại bị Thẩm Hiên đánh gãy. “Lăng Hạo hẳn là muốn xử lý chuyện của Toàn Cơ đường, xong sẽ đi tìm chúng ta thôi.” Chính là không có Lăng Hạo, tình địch của người sẽ giảm bớt, Thẩm Hiên người cũng thật biết tính toán đi.

Lăng Hạo gật đầu, cười cười với Lăng lang, không hề mở miệng, cư nhiên còn không phản bác lại lời của Thẩm Hiên.

Hai người, khẳng định có vấn đề!!

“Không! Ta muốn lưu lại bồi sư huynh!” Lăng Lang hô to một tiếng, đem Lăng Hạo dọa sợ.

“Toàn Cơ đường là việc của Lăng gia ta, nên ta cũng muốn ở lại!” Lăng Lang nhìn chúng ta kiên định nói.

Nhất thời, mặt Lăng Hạo tái xanh.

18. Chương 18

Lăng Lang là một tên cứng đầu không ai có thể địch nổi, cứ nhìn hắn theo đuổi tam ca là biết. Cho nên, Lăng Lang ở lại, cũng bởi vậy, Thẩm Hiên ra lệnh, tam ca cũng ở lại nốt. (Tam ca người liền ngoan ngoan đi, đời này người không thể thoát khỏi lăng Lang, hô hô ~~). Mà ta, bởi vì ngại làm bóng đèn cho nên ở lại (nói thẳng ra là người đi không được =3=), đương nhiên đầu gối cũng ở lại.

Chuyện tiến đánh Toàn Cơ đường tiến hành rất thuận lợi, hơn nữa cũng thành công phong tỏa tin tức.

Nửa đêm, Lăng hạo một người vụng trộm chuồn ra ngoài, hướng Toàn Cơ đường chạy tới. Đi vào mật thất Thẩm Hiên nhắc tới, nhìn tới bức họa kia, Lăng Hạo toàn thân chấn động, không tự giác thốt: “Tiểu thúc thúc!”

Quả nhiên thiếu niên trong bức họa có quan hệ với Lăng gia!

Ngón tay run run chạm lên bức tranh, trong lòng rối loạn hàng vạn suy nghĩ, này con người cảm không được nhắc tới, những tưởng không thể tìm được manh mối nào cho biết hắn còn sống, lại không ngờ tìm được bức ảnh trong mật thất của Lăng Hổ. Lăng Hạo trước mắt một trận mơ hồ, giống như có thể nghe thấy thanh âm ôn nhu của tiểu thúc thúc gọi hắn Hạo nhi, thấy được gương mặt tươi cười của tiểu thúc thúc, rõ ràng như mới hôm qua.

“Trong mật thất chỉ có bức tranh, nhất định phía sau còn có huyền cơ.” Nhớ lại lời Thẩm Hiên nói, là ở phía sau bức họa. Cố gắng bình ổn hô hấp, xúc bức họa lên lộ ra một hốc nhỏ.

Khẩn trương nuốt nuốt nước miếng, Lăng Hạo vươn tay sờ soạng, ngón tay chạm được cái gì đó lạnh lẽo, lấy ra, là một cái đĩa bạc, tái tìm kiếm, cái gì cũng không có.

Cái đĩa bạc này có bí mật gì sao? Lăng Hạo lộn trái lộn phải nhìn, nhíu mày, không nghĩ ra, bèn trả lại chỗ cũ. Tái nhìn lại bức tranh rồi mới xoay người rời đi.

...

“Thẩm Hiên, người không thấy Lăng Hạo rất kỳ quái sao?” Trên đường đi Kim Lăng, Vân Thư cẩn thận hỏi tưởng một chút, tổng cảm thấy không an tâm.

“Người lo lắng cho hần a.” Mùi dấm chua bốc lên. Đã ra đến ngoại thành Dương Châu mà vẫn còn lo lắng cho Lăng hạo, chính mình ở ngay cạnh mà đến liếc cũng không thèm liếc mắt một cái.

Bất quá nói đi nói lại, từ sau hôm ngủ chung kia Vân Thư đối hần có điểm là lạ. Kỳ thực lúc trước Thẩm Hiên vẫn thấy mình thực hạnh phúc, buổi sáng hôm đó Vân Thư trong lòng mình tỉnh lại, nhìn bộ dáng ngái ngủ mông lung không hề phòng bị một cách đáng yêu đó Thẩm Hiên thiếu chút không giữ được mình. Nguyên bản nghĩ Vân Thư sẽ cho hần nụ hôn chào buổi sáng ngọt ngào, ân, hiểu sai, là một nụ cười ngọt ngào, không nghĩ chào đón hần lại là một tiếng kêu sợ hãi cùng một cái ‘vô địch phi ảnh cước’.

“Đông!” một tiếng, Thẩm Hiên lần quay xuống đất nhìn về mặt vô tội của Vân Thư, lời nói đến miệng lại phải nuốt trở vào. Hần buồn bực đứng lên, hắc hắc cười hai tiếng, lùi thủi ra ngoài.

Đáng tiếc, nếu khi đó hần quay đầu nhìn lại nhất định sẽ thấy mặt đỏ ửng thiếu tự nhiên trên mặt Vân Thư.

[Phát hiện Thẩm Hiên ở trước mặt Vân Thư sẽ biến thành tiểu bạch, đứa nhỏ đáng thương, vì nương ôm một cái]

~Thẩm Hiên:*trùng mắt* Cái này không phải là do người viết sao!

]

...

Lăng Hạo trở về biệt uyển đã là canh ba. Một mình trở lại tiểu viện của mình, trong đầu còn có rất nhiều vấn đề không rõ. Đây là thói quen của hần, mỗi khi lâm vào trầm tư hần sẽ đi tìm một địa phương yên tĩnh để suy nghĩ.

“Đại sư huynh, người vừa đi đâu về?” Thành linh vang lên một thanh âm dọa Lăng Hạo nhảy dựng.

“Ngủ không được, tùy tiện đi dạo. Người sao không ngủ?” Nguyên lai là Lăng Lang a, Lăng Hạo thở phào nhẹ nhõm.

“Ta cũng ngủ không được. Đại sư huynh, người là vừa mới đi đâu?” Câu hỏi của Lăng Lang khiến Lăng Hạo nhớ tới mặt thất trong Toàn Cơ đường, không khỏi cảm thấy căng thẳng trong lòng.

“Đi loanh quanh đây thôi.” Thoải mái trả lời, cấp hần một nụ cười trấn an, Lăng Hạo liền thấy Lăng Lang nhú chặt mi.

“Phải không? Ta cũng ở quanh đây, sao lại không thấy đại sư huynh a?” Lăng Lang hơi thở dài một cái, biểu tình khiến Lăng hạo cảm thấy bất an, tổng cảm thấy Lăng Lang không giống bình thường.

“Đêm đã khuya, đi ngủ đi.” Lăng Hạo nghĩ nghĩ, vẫn là không có hỏi.

“Ân.” Lăng Lang ngoan ngoãn gật đầu, rời đi.

Hôm nay Lăng Lang thực im lặng, thực ngoan ngoãn, cũng thực khiến người ta lo lắng.

...

“A, thật thoải mái a!” Tìm được khách ***, thẩm Hiên liền nhanh tay lẹ chân bỏ nhào lên giường, hôm nay chạy một ngày đường thật là mệt chết đi. (Hiên Hiên, anh có đúng là vua ko dzậy, thấy giường là bỏ nhào tới, thiệt mất mặt a~)

“Hảo bản!” *gật gật* Vân Thư nhẹ nhàng phun ra hai chữ, chạy đường dài như vậy, trên người toàn là bụi đất. “Ta trước đi tắm, đến bữa gọi ta.” Hần muốn thời điểm tẩy rửa có thể hảo hảo nghỉ ngơi một chút, nếu có thể, ngủ luôn một giấc.

Tắm rửa? ‘Thuận phong nhĩ’ của Thẩm Hiên vừa bắt được một thông tin quan trọng, nhất thời con sâu ngủ bị đá bay, đầu óc bắt đầu không từ chủ phiêu phiêu bay bổng trong thế giới tưởng tượng màu hồng phấn. *Nhã Nhã đập đập* Sắc lang, người YY cái gì??

“Uy, người có nghe hay không a!” Vân Thư đối với vẻ lơ ngơ của Thẩm Hiên rất bất mãn hô to một tiếng, Thẩm Hiên mới hồi phục tinh thần, quay đầu nhìn thấy đối tượng vừa YY trong đầu đứng trước mặt, ngơ ngác một hồi, máu mũi lập tức phun trào. (Hừ đáng đời!!)

...

Lăng Hạo đứng trong gió một lát đã thanh tỉnh khá nhiều. Cẩn thận nhớ lại mật thất kia, phía sau bức họa quả thật chỉ có một cái đĩa bạc.

Có huyền cơ? Khi Thẩm Hiên nói lời này về mặt cực kỳ mất tự nhiên, hẳn nhất định đã thấy cái gì đó! Không có khả năng chỉ là cái đĩa bạc đó.

Cái đĩa bạc đó cũng không phải vật trân quý gì. Lại nói, trong đĩa có một tầng mỏng gì đó, màu sắc thoát nhìn rất kỳ quái.

Đang nghĩ, bỗng phía sau vang lên tiếng động rất nhỏ, Lăng Hạo liền quát lớn “Ai?!” tay sờ lên bội kiếm bên hông.

Dưới ánh trăng, một bóng người chậm rãi bước ra khỏi bóng cây, tóc hắc bị gió thổi loạn, mang theo cổ quý dị, màu bạch y dưới ánh trăng ánh lên quang mang yêu dị. Người nọ ngừng đầu, Lăng Hạo nhìn không được hít vào một ngụm lạnh khí: “Tiểu thúc thúc!”

Người nọ không có phản ứng gì, nghe thấy tiếng kêu liền quay người chạy ra khỏi viện lý. Lăng Hạo âm thầm thở hắt ra một hơi, muốn đề khí đuổi theo, thân thể lại một trận hư nhược ngã ngồi xuống đất.

Bị hạ được? Lăng Hạo hoảng sợ nhìn người nọ bay xa tầm mắt, há miệng thở dốc, cái gì cũng không nói được.

Vòng vo quay đầu, nghĩ xem bao lâu nữa mình có thể cử động, lại bất ngờ cứng người, bên kia sân, rõ ràng là, Lăng Lang.

19. Chương 19

Lăng Lang lạnh lùng nhìn Lăng Hạo đang ngồi trên đất, quay đầu bỏ chạy. Lăng Hạo trở mắt nhìn Lăng Lang đi xa, ánh mắt chậm rãi chuyển hướng người nọ biến mất, suy nghĩ dần phiêu tán.

Lăng Hạo ba tuổi được tiểu thúc thúc nhật về nhà, khi đó tiểu thúc thúc mới mười sáu tuổi.

Tiểu thúc thúc thực ôn nhu, còn có một cái tên rất êm tai, Lăng Ôn.

Tiểu thúc thúc là hài tử nhỏ nhất của Lăng gia, cũng là hài tử thông minh nhất.

Tiểu thúc thúc đối hắc tốt lắm, dạy hắc đọc chữ, dạy hắc võ công, còn dạy hắc cách làm người.

Lúc Lăng Hạo được năm tuổi, dần hiển rõ tài năng. Tứ ca tiểu thúc thúc, cũng chính là phụ thân của Lăng Lang, bởi vì không có con nối dõi nên đã thu Lăng Hạo làm nghĩa tử. Nhưng Lăng Hạo lại vẫn bám dính lấy tiểu thúc thúc. Tiểu thúc thúc là một người ôn hoà như xuân phong, Lăng Hạo lại rất quyến luyến cảm giác đó.

Những đứa con lớn của Lăng gia bắt đầu ngầm tranh đoạt vị trí trang chủ Nhất Kiếm trang, tiểu thúc thúc lại chỉ cười cười, cái gì cũng không để ý.

Lăng Hổ là người có thể lực nhất, nhưng hắc làm việc không từ thủ đoạn, lão trang chủ sợ hắc kế thừa Nhất Kiếm trang sẽ phá hủy danh dự Thiên hạ đệ nhất của sơn trang, đã ngầm cùng hắc làm giao dịch. Lăng Hổ đáp ứng chỉ làm một phân đường Đường chủ, đổi lại phải đem tiểu thúc thúc cho hắc.

Thế là sau đó, các trưởng bối đuổi hết các huynh đệ khác bảo vệ tiểu thúc thúc, đem Lăng Hổ cùng tiểu thúc thúc nhốt chung một phòng, Lăng Hạo vì muốn bảo vệ tiểu thúc thúc đã bị hạ được, bị Lăng Hổ đánh, đập vào khung cửa, ngắt đi.

Đêm đó, tiếng kêu thê lương của tiểu thúc thúc vang vọng khắp Lăng gia, nhưng, không một ai dám đứng ra cứu tiểu thúc thúc.(cái nhà này... Ta mún giết hết >"<) cuối=" cùng=" tiểu=" thúc=" thúc=" tuyệt=" vọng=" để=" mặc=" lãng=" hổ=" muốn=" làm=" gì=" thì=" làm=" thủy=" chung=" không=" hề=" phát=" ra=" bắt=" cứ=" âm=" thanh=" gì.= (tt^tt)=" tiểu=" thúc=" thúc=" thay=" đổi=" rồi,=" tuy=" vẫn=" ôn=" nhu=" như=" trước,=" nhưng=" lại=" thường=" thường=" để=" lộ=" ra=" một=" cổ=" ngoan=" lệ=" bao=" phủ=" xung=" quanh.= tiểu=" thúc=" thúc=" như=" xuân=" phong=" âm=" áp=" trước=" kia=" đã=" biến=" mất,=" tiểu=" thúc=" thúc=" bây=" giờ=" là=" thu=" phong=" tiêu=" điều=" ăn=" ăn=" mang=" theo=" về=" thê=" lương.= cuối=" cùng,=" vào=" một=" ngày=" nào=" đó,=" tiểu=" thúc=" thúc=" biến=" mất,=" giống=" như=" chưa=" hề=" tồn=" tại=" ở=" nhân=" gian,=" không=" lưu=" lại=" một=" dấu=" vết=" nào.= gặp=" lại=" khi=" cảnh=" còn=" người=" mất...=" khi=" lão=" trang=" chủ=" bị=" giết,=" lãng=" hạo=" đã=" gặp=" lại=" tiểu=" thúc=" thúc.= một=" nam=" nhân,=" lấy=" một=" dịch=" hai,=" lạnh=" lung=" đâm=" thanh=" kiếm=" vào=" ngực=" lão=" trang=" chủ,=" mà=" lãng=" hổ,=" tại=" trận=" chiến=" đó=" cũng=" bị=" trọng=" thương,=" lưu=" lại=" trên=" mặt=" một=" vết=" sẹo=" dài=" đáng=" sợ.= tiểu=" thúc=" thúc=" chỉ=" là=" lạnh=" nhạt=" đứng=" một=" bên=" quan=" khán.= về=" sau,=" lãng=" hạo=" mới=" biết,=" nam=" nhân=" kia=" là=" kỳ=" lân=" cung=" cung=" chủ.= mà=" kỳ=" lân=" cung,=" là=" dị=" giáo=" mà=" giang=" hồ=" không=" ai=" không=" e=" ngại.= lãng=" hạo=" vĩnh=" viễn=" không=" quên=" được,=" tiểu=" thúc=" thúc=" trước=" khi=" rời=" đi=" đã=" cười=" với=" hắc,=" vẫn=" là=" nộ=" cười=" ôn=" nhu=" ngày=" nào.= rời,=" nam=" nhân=" kia,=" ôn=" theo=" tiểu=" thúc=" thúc,=" theo=" màn=" đêm=" tiêu=" thất.= từ=" đó=" bắt=" vô=" âm=" tín.= sau,=" có=" tin=" tức=" truyền=" ra.= có=" người=" nhìn=" thấy=" tiểu=" thúc=" thúc=" cùng=" nam=" nhân=" kia=" đi=" tuyệt=" sơn,=" không=" hề=" rời=" núi.= cuối=" cùng,=" lãng=" gia=" hoàn=" toàn=" đó=" hết=" mọi=" chuyện=" lên=" tiểu=" thúc=" thúc.= lãng=" ôn=" này,=" đã=" trở=" thành=" một=" cái=" tên=" cấm=" kỵ.= huynh=" đệ=" lãng=" gia,=" đối=" với=" phụ=" thân=" mình,=" lãng=" lão=" trang=" chủ,=" không=" hề=" có=" chút=" bi=" thương,=" nhưng=" đối=" với=" đệ=" đệ=" ôn=" hòa=" thì=" lại=" trở=" thành=" một=" nỗi=" đau=" vĩnh=" viễn=" khắc=" cốt=" ghi=" tâm.= từng=" trận=" khoan=" khoái=" ập=" đến,=" lãng=" hạo=" kinh=" hỉ=" phát=" hiện=" chính=" mình=" có=" thể=" cử=" động.= kiểm=" tra=" một=" chút,=" phát=" hiện=" vừa=" rời=" chỉ=" là=" mê=" được.= người=" kia,=" nhìn=" ra=" là=" dung=" mạo=" của=" tiểu=" thúc=" thúc,=" nhưng=" là,=" nếu=" đó=" đúng=" là=" tiểu=" thúc=" thúc,=" khuôn=" mặt=" sao=" có=" khả=" năng=" còn=" trẻ=" như=" vậy!= người=" kia,=" đến=" tột=" cùng=" là=" ai,=" hắc=" đến=" đây=" có=" mục=" đích=" gì?= lãng=" hạo=" lắc=" lắc=" đầu,=" trước=" mặt=" kệ=" nó=" đi.= bộ=" dạng=" lãng=" lang=" khi=" nãy.....=" nhu=" nhu=" đôi=" chân=" có=" chút=" cứng=" ngắc,=" lãng=" hạo=" đứng=" lên=" hướng=" ngoại=" viện=" đi=" tới.= xa=" xa=" thấy=" một=" cái=" bóng=" nho=" nhỏ,=" núp=" ở=" trong=" góc,=" bên=" cạnh=" đứng=" một=" người,=" là=" kỳ=" vân=" ý?= lãng=" hạo=" thở=" dài=" một=" hơi=" nhẹ=" nhõm,=" quả=" nhiên=" để=" tên=" gia=" khóa=" kia=" ở=" lại=" đây=" là=" chính=" xác.= chậm=" rãi=" đi=" qua,=" muốn=" đến=" an=" ủi=" tiểu=" hài=" tử=" kia.= lãng=" lang=" lại=" tròng=" mắt=" nhìn=" một=" cái,=" hung=" hăng=" quay=" đầu=" đi,=" ánh=" mắt=" còn=" sừng=" đỏ,=" hiển=" nhiên=" là=" đã=" khóc.= lãng=" hạo=" cười=" khỏ,=" quả=" nhiên=" còn=" là=" một=" tiểu=" hài=" tử=" a.= há=" miệng=" thở=" dốc,=" âm=" thanh=" phát=" ra=" lại=" ôn=" nhu=" đến=" độ=" chính=" mình=" còn=" phải=" giật=" mình:= "chuyện=" của=" tiểu=" thúc=" thúc...."= lãng=" lang=" che=" lỗ=" tai=" bỏ=" chạy.= lãng=" hạo=" lại=" cười=" khỏ,=" kỳ=" vân=" ý=" cực=" kỳ=" nghiêm=" túc=" đối=" hắc=" nói:= "lãng=" lang=" đã=" không=" còn=" là=" tiểu=" hài=" tử,=" người=" nên=" hảo=" hảo=" giải=" thích=" cho=" hắc=" biết=" rõ=" rằng=" mọi=" chuyện!=" lãng=" hạo=" nghi=" hoặc=" nhìn=" hắc,=" kỳ=" vân=" ý=" nói=" tiếp:= "hắc=" giận=" người=" không=" xem=" hắc=" là=" đệ=" đệ,=" đem=" chuyện=" quan=" trọng=" như=" thế=" giấu=" hắc!=" lãng=" hạo=" thoải=" mái=" nở=" nụ=" cười,=" người=" này,=" nhất=" định="

có="” thể="” khiến="” lang="” nhi="” hạnh="” phúc!(này="” còn="” phải="” nói....="” chồng="” ảnh="” đương="” nhiên="” phải="” chăm="” sóc="” ảnh="” rồi....).="” thật="” vất="” vả="” chờ="” cho="” lằng="” lang="” bình="” tĩnh="” lại,"” lằng="” hạo="” liền="” đem="” toàn="” bộ="” những="” gì="” liền="” quan="” đến="” tiểu="” thúc="” thúc="” nói="” ra."” kỳ="” vân="” ý="” ở="” một="” bên="” nhãn="” mảy="” nói:="” “nếu="” ta="” nhớ="” không="” làm,"” cái="” kia="” kỳ="” lân="” cung="” cung="” chủ="” là="” bát="” hoàng="” thúc="” của="” hoàng="” thượng!"”=“” nhưng,"”=“” hoàng="” thượng="” không="” phải="” có="” tổng="” cộng="” bảy="” hoàng="” thúc="” sao?"”=“” lằng="” hạo="” có="” chút="” giật="” mình,"” hấn="” hoài="” nghi="” kỳ="” vân="” ý="” có="” hay="” không="” nhớ="” làm,"” “đó="” là="” bởi="” vì,"” vị="” bát="” hoàng="” thúc="” kia="” chưa="” từng="” tham="” gia="” chính="” sự,"” hơn="” nữa="” hấn="” cũng="” không="” phải="” lớn="” lên="” trong="” cung."”=“” kỳ="” vân="” ý="” cần="” thận="” nhớ="” lại,"” hấn="” là="” không="” sai,"” “đúng="” a,"” nhà="” người="” làm="” quan,"” kia="” nhất="” định="” biết="” chuyện="” của="” tiểu="” thúc="” thúc,"” đúng="” không?"”=“” không="” đợi="” lằng="” hạo="” tiếp="” tục="” hỏi,"” lằng="” lang="” đã="” muốn="” chờ="” không="” kịp,"” tuy="” chưa="” từng="” gặp="” qua="” nhưng="” hấn="” lại="” rất="” thích="” vị="” tiểu="” thúc="” thúc="” kia."”=“” “cái="” này....="” ta="” cũng="” không="” rõ="” lắm."”=“” nếu="” thật="” muốn="” biết="” rõ="” chân="” tướng,"” người="” nên="” hỏi="” thăm="” hiên."”=“” “vì="” sao?"”=“” “vì="” thăm="” hiên="” hấn...."”=“” chính="” là="” đương="” kim="” thiên="” tử."”=“” bên="” tai="” vang="” lên="” lời="” đe="” dọa="” của="” thăm="” hiên,"” nghĩ="” nghĩ,"” vẫn="” là="” không="” nên="” nói="” ra="” “hấn,"” hấn="” cùng="” hoàng="” thượng="” có="” quan="” hệ="” tới="” mặt="” thiết."”=“” “tốt="” lắm,"” ngày="” mai="” chúng="” ta="” đi="” kim="”>

20. Chương 20

Sáng sớm hôm sau, mấy người Lăng Hạo vừa đi tới đại sảnh liền đụng trúng một người tuyệt không nghĩ tới, Lăng Hồ.

Thấy bọn Lăng hạo vừa ra, Lăng Hồ nhàn nhã nhấp một ngụm trà: “Ta nói hiền chất, người cứ như vậy đem hủy Toàn Cơ đường của ta, người làm ta sau này sống ở đâu?” Lăng Hồ khước miệng khẽ nhếch, trong mắt hiện lên một tia lệ khí, vết sẹo trên mặt tựa hồ càng trở nên dữ tợn hơn.

Lăng hạo cũng cười lạnh: “Thúc thúc người việc lớn không sợ, lại lo loại việc nhỏ này sao?”

Lăng Hồ sững sốt một chút, tựa hồ không nghĩ Lăng Hạo sẽ nói lại, lập tức cười ha hả đứng lên: “Không nghĩ tới nhiều năm không gặp, tiểu tử người lá gan càng lúc càng lớn, ta thực hối hận là đêm qua đã không giết người”

“Hôm qua?” Lăng Hạo khiếp sợ, “Người hôm qua là người! Không thể nào!”

“Tiểu tử, người động đến dò trong mật thất của ta đúng hay không?” Lăng Hồ không trả lời vấn đề của hấn mà thay đổi sắc mặt trở nên vô cùng hung ác.

Trong mật thất kia chỉ có một bức họa, một cái đĩa bạc, ta động cái gì của hấn? Lăng Hạo cân nhắc một phen, lắc đầu.

“Hừ! Người không cần chối, vậy tại sao đồ của ta lại biến mất!”

Mất? Chẳng lẽ trước đó Thẩm Hiên đã động tay động chân gì đó?

Lăng Hồ nhìn vẻ mờ mịt của Lăng Hạo, hung hăng hừ một tiếng, xoay người muốn đi, Lăng lang đã xông lên trước. Lăng Hồ có vài giây thất thần, bị Lăng Lang chiếm thượng phong, trong mắt Lăng Hồ liền hiện lên sát khí, chụp vào ngực Lăng Lang: “Tiện nhân, bây giờ mà vẫn còn nghĩ muốn phản kháng ta sao!”

Sự tình diễn ra đột ngột, Lăng Hạo cùng Kỳ Vân Ý đều ngây dại. Lăng Lang nhắm chặt hai mắt nhận mệnh, bên tai âm phong nổi lên, nhưng ngực lại không cảm nhận được bất cứ cơn đau nào. Mở mắt ra liền

thấy Thẩm Hiên đã chặn được chưởng phong của Lăng Hổ.

“Thật là, vừa đến đã gặp chuyện nguy hiểm như vậy rồi.” Thẩm Hiên đem Lăng lang đẩy ra xa.

Hừ! Lăng Hổ trừng mắt liếc Thẩm Hiên một cái, nhanh chóng bỏ đi.

Lăng Lang còn muốn đuổi theo nhưng lại bị Vân Thư cản lại.

“Các người sao lại quay lại?” Vẫn là Vân Ý phản ứng đầu tiên.

Hừ! Nếu không phải Vân Thư lo lắng..... Dấm chua của Thẩm Hiên kính kính phiêu phiêu bay ngập không trung. Bất quá hoàn hảo, Tứ ca đã phái người đi Kim Lăng điều tra trước.

“Bát hoàng thúc của Hoàng thượng?” Thẩm Hiên nghĩ nghĩ, xác định năm đó hoàng thúc có một bảo bối nhân, tên cái gì.... Nghĩ không ra.

“Ta chỉ gặp qua hắn hai lần, nhưng mỗi lần đều che mặt.” Tính độc chiếm của bát hoàng thúc không phải là mạnh bình thường a.

“A, đúng rồi, hai lần tiến cung đều là đến gặp ngự y. Lần đầu tiên hình như là do người kia bị phế võ công.”

Mơ hồ còn nhớ rõ khi đó, bởi vì lão ngự y trong cung cùng một lão thần y diệu thủ hồi xuân bán tiên nhân trên giang hồ là sư huynh đệ, nhưng cuối cùng cũng không thể chữa khỏi cho người kia.

“Lần thứ hai tới đã là nhiều năm về sau, bát hoàng thúc khi đó nhiễm bệnh nan y, không còn nhiều thời gian.”

Sau đó bát hoàng thúc nói muốn đem người hắn yêu nhất lên Tuyết sơn, bởi nơi đó là một nơi thần thánh.

Người kia nói sẽ cùng bát hoàng thúc đi khắp nơi. Có phải hay không khi đó đã chuẩn bị?

Lăng Hạo thở dài nhẹ nhõm một hơi, tiểu thúc thúc, kỳ thật, là rất hạnh phúc!

Lăng Hổ rời đi khá xa mới chậm rãi đứng lại. Ngẫm mình vừa rồi thế nhưng đem Lăng Lang thành Lăng Ôn, vì ánh mắt vừa rồi là tương tự sao?

Vật phẩm hắc cát chứa, đã không còn. Buồn bã thở dài một hơi, xoay người bỏ đi.

Hắn giết người, chỉ cần có điểm giống Lăng Ôn, hắn đều không chút lưu tình chặt đầu, bỏ vào ngâm trong nước thủy, chờ da thịt bị ăn mòn rục nát chỉ còn xương cốt. Mấy ngày nay hắn nhốt mình trong mật thất, vì dầu lâu thượng sáp, đắp nặn thành bộ dáng của Lăng Ôn, cuối cùng phủ bên trên một lớp da người. Hắn thích nhất là đôi mắt trong suốt của Lăng Ôn, trong khó bảo của hắn có rất nhiều đôi mắt đẹp, còn có một ít là dùng thượng phẩm hắc thạch tạo nên. Mỗi khi ở trong mật thất đều là lúc hắn hạnh phúc nhất vì Lăng Ôn sẽ không tái phản kháng hắn, đôi mắt sáng trong tinh lực cũng chỉ nhìn một mình hắn. Mỗi khi làm xong một dầu người hắn đều cẩn thận để trên một đĩa bạc, giống như đang cúng bái, rồi đem nó để ở phía sau bức họa. Dầu người nọ nếu tiếp xúc với không khí trong thời gian dài sẽ tan chảy. Có đôi khi hắn lặng lẽ ngồi ở mật thất cả ngày, ngơ ngác nhìn bức họa, liền như vậy đã thấy thực thỏa mãn.

Nhưng là, hiện tại, hắn dù muốn cũng làm không được. Toàn Cơ đường đã không còn là của hắn, Lăng Ôn, kỳ thực chưa lần nào chân chính thuộc về hắn.

Nếu cái gì hắn cũng không có, hắn còn ở đây làm cái gì? Sờ bức họa cất trong ngực, Lăng Hổ dần dần đi xa.

“Di? Sao không thấy Khanh nhi?” Vân Thư nhìn xung quanh chỉ có mấy người, khó trách như vậy cảm thấy là lạ.

“Ha ha, nàng a, bị lão cha tóm cổ về rồi.” Kỳ Vân Ý nhin không được ý cười, nhớ lại vẫn còn thấy buồn cười a. Nhìn lão cha phần nộ thở hỗn hển giơ tay dậm chân, Khanh nhi thì một chân sưng vù chậm rì rì leo lên xe ngựa, miệng còn không quên lẩm bẩm lẩm bẩm vài tiếng, Dịch Mặc Viễn là một bộ ngoan ngoan nghe mệnh chịu phạt, thật đúng là..... Đã lâu chưa nhìn thấy bộ dạng nổi bão của lão cha. Khanh nhi nha đầu kia, càng ngày càng không biết thu liễm.

“Chúng ta cũng nên hồi kinh đi?” Thẩm Hiên nhìn chăm chăm Vân Thư, hẩn ở bên ngoài đã lâu, nếu không có tú ca hỗ trợ, không biết sẽ còn loạn thành cái gì.

“Cũng đúng. Lăng Lang, cùng theo chúng ta đi a?” Kỳ Vân Thư cười tủm tỉm nhìn Lăng Lang, khéo mắt lại vô tình hữu ý liếc Kỳ Vân Ý. Lăng Lang đỏ mặt, quật cường trả về một câu: “Vô nghĩa!” Kỳ Vân Ý mắt tự nhiên khụ một tiếng, Vân Thư ánh mắt nghiền ngẫm đánh giá cả hai thật lâu, làm cho bọn họ có chút không được tự nhiên.

Xem ra là có người không nhớ đến sự tồn tại của ta, Lăng Hạo thở dài: “Ta bên này còn chưa giải quyết xong, không theo các người được.” Nói xong ánh mắt đầy hứng thú nhìn Vân Ý.

Kỳ Vân Ý buồn bực, hôm nay tại sao hẩn lại trở thành tiêu điểm a?

Thẩm Hiên cố tình giả một bộ tiếc hận: “Kia thật là đáng tiếc a.” Kỳ thật trong lòng đã muốn cười không ngừng, người không đến ta tựu ít đi một tình địch, ha ha. (=3= câu này hôm trước xài rồi....)

“Nhưng nói đi nói lại, cha vì sao chạy đến đây?”

“Hình như là vì việc hôn nhân của Khanh nhi?” Kỳ Vân Ý quý dị cười, ai muốn thú Khanh nhi thật đúng là bất hạnh tám đời a!

“Việc hôn nhân?” Mọi người trăm miệng một lời hỏi. Này, cái này..... Quá đột ngột a.

21. Chương 21

Ta bị giam lỏng trong chính phòng của mình. Thương thế trên đùi đã đỡ hơn trước, trở về đã vài ngày, tổng cảm thấy hai ngày này thật nhàm chán, luôn giống như đang nằm mơ.

Mặc danh kỳ diệu đi tới thế giới này, có ba ca ca, còn cùng hoàng đế kết giao bằng hữu. Vốn tưởng rằng có thể cứ thế an nhiên nhân nhã, ai ngờ lại đột nhiên nảy ra cái cọc ‘hôn nhân’ này!

Đúng vậy, khối thân thể này cũng đã mười tám, đã đến tuổi thành thân.

Nhưng là, ta sao có thể tùy tiện gả cho một nam nhân xa lạ!

Lần trước là nhi tử Lâm thừa tướng, được Thẩm Hiên giúp đỡ. Lần này lại là ai a?

Từ trên giường ngồi dậy, đi đến bên cửa sổ, nhìn vào người trong gương đồng, trong gương là một thiếu nữ trẻ tuổi, mắt sáng môi son, làn da trắng nõn, sợi tóc mềm mại như tơ, dáng hình tha thướt yếu diệu như hoa đào.

Loại hình này mà phải gả cho người phụ bạc thật đáng tiếc a!

Tự kỷ sở sờ gương mặt trái xoan, buồn bã thở dài: nhị ca, tam ca, các người khi nào mới về a? Mau tới cứu muội muội đáng thương bị nhốt trong dầu sôi lửa bỏng của các người đi!

Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa: “Khanh nhi, là nương a.” Ta lại thở dài một hơi, cái gì nên đến cuối cùng cũng đến a!

Quả nhiên, nương lại bê theo mấy bức họa tiến vào. Ta đối chính mình bắt đầu tự thôi miên.

“Khanh nhi, người xem, đây là đại thiếu gia của Tần tướng quân, tuần tú lịch sự, tuổi trẻ đầy hứa hẹn, là một đối tượng có thể dựa vào, người xem người ta hai ngày trước còn thiếu người tới làm mối. Còn đây là nhị thế tử của An Vương gia.....”

Nương ở bên tai lải nhải, ta ở trong lòng yên lặng niệm: Yêu ma biến mất, lòng thanh tịnh tự nhiên lặng. Trước cửa đại kiêu có một đám vịt đi qua, biến thành hai lão hổ, một con không có đuôi, một con không có lỗ tai (người đang niệm cái gì vậy > <) “khanh=” “nhị!=” “khanh=” “nhị!=” “có=” “người=” “đang=” “náo=” “bên=” “tai,=” “hảo=” “phiền.=” “khanh=” “nhị,=” “người=” “lại=” “ngắn=” “người=”

a!="" là="" nương="" "a?="" nào="" có="" ta="" đang="" lắng="" nghe="" a="" người="" đang="" nói="" đại="" thiếu="" gia="" của="" tần="" tướng="" quân="" là="" hảo="" nam="" nhân="" còn="" có="" nhị="" thế="" từ="" của="" an="" vương="" gia....="" ta="" nghiêm="" trang="" ngồi="" ngay="" ngắn="" chuẩn="" bị="" nhận="" dạy="" bảo="" của="" nương="" "khanh="" nhi="" người="" cũng="" không="" còn="" nhỏ="" cũng="" nên="" chuẩn="" bị="" cần="" thận="" qua="" mười="" tám="" tuổi="" sẽ="" không="" có="" ai="" lấy="" quả="" nhiên....="" "ta="" biết="" ta="" biết="" nhưng="" mà="" nương="" khanh="" nhi="" nghĩ="" muốn="" ở="" bên="" bồi="" người="" nhiều="" hơn="" thôi!="" ta="" bắt="" đầu="" làm="" nũng="" "hài="" từ="" ngọc="" nương="" khi="" bằng="" tuổi="" người="" đã="" sinh="" vãn="" thư="" người="" còn="" đợi="" nữa="" sẽ="" biến="" thành="" một="" lão="" nha="" đầu="" ai="" không="" thể="" câu="" thông="" tuy="" đối="" với="" cổ="" nhân="" mà="" nói="" sinh="" sớm="" đẻ="" sớm="" là="" đương="" nhiên="" nhưng="" ta="" không="" muốn="" gia="" nhập="" một="" thế="" hệ="" tục="" lệ="" tảo="" hôn="" a!="" (này="" ta="" chém="" ^)="="" buổi="" tối="" cư="" nhiên="" không="" nghĩ="" tới="" nhìn="" thấy="" nhị="" ca="" tam="" ca="" cùng="" lắng="" lang="" phạt="" tổ="" a="" cứu="" tinh="" của="" ta="" cuối="" cùng="" đã="" tới!="" thế="" là="" bữa="" tối="" đó="" ta="" ăn="" rất="" nhẹ="" nhàng="" vui="" vẻ="" ăn="" rất="" nhiều="" khi="" ta="" ý="" thức="" được="" thì="" mình="" đã="" ăn="" hết="" một="" tô="" bánh="" trôi="" trần="" châu="" nửa="" tô="" canh="" cá="" chua="" nửa="" đĩa="" đậu="" hũ="" hạnh="" nhân="" n="" cái="" chân="" gà="" một="" chén="" cháo="" ý="" dĩ="" một="" chén="" ngấu="" ti="" phù="" dung="" cùng="" n="" cái="" thủy="" ngọc="" đậu="" cao="" đại="" lưng="" của="" ta="" đã="" mau="" muốn="" không="" chống="" được="" cái="" bụng="" phình="" ra="" ta="" muốn="" thanh="" minh="" không="" phải="" là="" do="" ta="" ăn="" tham="" cái="" này="" không="" thể="" trách="" ta="" hai="" ngày="" trước="" ta="" tâm="" tình="" không="" tốt="" cái="" gì="" ăn="" cũng="" không="" vô="" cho="" nên="" hiện="" tại="" các="" người="" dù="" có="" tròng="" hai="" mắt="" quai="" dị="" nhìn="" ta="" ta="" cũng="" không="" có="" biện="" pháp="" sau="" bữa="" tối="" ta="" bị="" đá="" về="" phòng="" theo="" như="" lời="" lão="" cha="" nói="" thì="" chính="" là="" "canh="" chừng"="" theo="" ta="" nói="" thì="" chính="" là="" "giam="" lỏng"="" bắt="" quá="" trong="" lòng="" ta="" đã="" lên="" kế="" hoạch="" chạy="" trốn="" rất="" tốt="" rồi="" nửa="" đêm="" ta="" thuận="" lợi="" trốn="" ra="" ngoài="" đi="" đến="" tường="" bao="" trong="" hậu="" viện="" chuẩn="" bị="" thi="" triển="" khinh="" công="" [=="" không="" được="" cười="" ta="" tái="" lạn="" khinh="" công="" cũng="" là="" khinh="" công="" (tái="" lạn="" thời="" nát="" yếu="" kém)=""]="" trèo="" tường="" mà="" ra="" nhưng="" ta="" đã="" quên="" một="" vấn="" đề="" nghiêm="" trọng="" ta="" buổi="" chiều="" ăn="" khá="" nhiều="" cho="" nên="" bức="" tường="" kia="" nhìn="" qua="" ân="" dị="" thường="" hùng="" vĩ=""))="" ta="" buồn="" bức="" ở="" trong="" góc="" xoay="" tới="" xoay="" lui="" chuẩn="" bị="" vận="" động="" cho="" tiêu="" bớt="" đột="" nhiên="" ta="" nhìn="" đến="" một="" thân="" ảnh="" thực="" quen="" thuộc="" là="" địch="" mặc="" viễn="" không="" cần="" nghĩ="" vì="" cái="" gì="" hần="" xuất="" hiện="" ở="" đây="" trong="" đầu="" ta="" chỉ="" có="" duy="" nhất="" một="" ý="" niệm="" được="" cứu="" rồi!="" (...và="" em="" sẽ="" phát="" ngôn="" ra="" một="" câu="" khiến="" người="" té="" ghế~)="" rồi="" ta="" vì="" hưng="" phấn="" quá="" độ="" thập="" phần="" rồ="" ràng="" hô="" to="" một="" câu="" "địch="" mặc="" viễn="" chúng="" ta="" bỏ="" trốn="" đi!"="" (=))))="" đó="" ~)="" ta="" nhanh="" chóng="" nhìn="" thấy="" cảnh="" quan="" nghìn="" năm="" hiếm="" gặp="" đầu="" gối="" thay="" đổi="" sắc="" mặt="" đáng="" tiếc="" không="" phải="" cao="" hứng="" không="" phải="" vui="" sướng="" cũng="" không="" phải="" kinh="" ngạc="" mà="" là="" "khủng="" hoảng!"="" sau="" đó="" khỏe="" mắt="" ta="" liếc="" đến="" lão="" cha="" đang="" tả="" phương="" hỗn="" hển="" (tả="" dốc="" hết="" ý="" nói="" là="" thờ="" phì="" phì.....="" chắc="" vậy="" 3)="" những="" gia="" đình="" liên="" can="" thạch="" hóa="" bên="" cạnh="" cùng="" đồng="" dạng="" đại="" ra="" nhị="" ca="" và="" tam="" ca="" sau="" đó="" nữa?="" không="" có="" sau="" đó="" nữa="" ta="" bị="" bắt="" về="" phòng="" địch="" đầu="" gối="" bị="" áp="" đến="" đại="" sảnh="" chuẩn="" bị="" nhận="" cha="" ta="" thăm="" phán="" ta="" sau="" lưng="" nổi="" lên="" một="" tầng="" mồ="" hôi="" lạnh="" ta="" nhớ="" đến="" ngoại="" hiệu="" của="" cha="" trước="" kia="" khi="" còn="" là="" hình="" bộ="" thị="" lang="" diêm="" vương="" đã="" cuồng="" (diêm="" vương="" cũng="" phát="" >

22. Chương 22

Ta thừa nhận ta xúc động, ta lỗ măng, ta nói chuyện không dùng đầu óc, dù sao chính ta đã hại Dịch mặc Viễn hảo nam nhân này a.

Nhưng là, ta vì cái gì lại nói là “bỏ trốn”, mà không phải nói hần “hỗ trợ” a? Chẳng lẽ trong tiềm thức ta hy vọng chuyện này?

Phất Lạc Y Đức* nói, tiềm thức ảnh hưởng tới ý thức? (* là Sigmund Freud, nhà tâm lý học nổi tiếng.)

Bất quá ta không có thời gian để tìm hiểu vấn đề này đã bị đưa ra đại sảnh. Ta trái xem phải ngó, chính là không nhìn thấy Dịch Mặc Viễn, sẽ không bị lão cha giết người giết khẩu chứ? Ta đánh cái rùng mình.

“Loạn tưởng cái gì? Người, nha đầu này, càng ngày càng không thành thật!” Phía trước truyền đến thanh âm nghiêm khắc của lão cha. Ta biểu hiện rõ ràng như vậy sao?

“Cái kia, Dịch Mặc.... Dịch hộ vệ đâu?” Ta nơm nớp lo sợ hỏi, tận lực biểu hiện ta nhỏ bé và đang sợ hãi, mặc kệ là có tác dụng với lão cha hay không ta vẫn dùng.

“Hừ!” Lão cha hừ mũi một tiếng “Người hỏi hay nhỉ! Người ta là hảo nam nhân sao vậy có thể tùy tiện cấp người phá hư!”

Hần! Nói ta giống như một cái tồi hoa thủ lật, ác tặc hái hoa không bằng.

Ta ở dưới không nói được một câu, im lặng nghe lão cha dài dòng, trong lòng tính toán làm thế nào qua được cửa ải khó khăn này.

“Xem ra không nhanh đem người gả đi là người sẽ không an phận!” Lão cha như là đã hạ quyết tâm thở mạnh một tiếng.

Cái gì! Lão cha người không đau ta sao? Tuy rằng ta có điểm nghịch ngợm, có điểm phá phách, có điểm ngốc, có điểm không hiểu biết, có điểm tùy hứng (+_+|||), nhưng không phải nói nhĩ nữ gả đi như bát nước đã hắt, ngài sẽ không thật sự đem ta ‘hắt’ ra ngoài chứ!

“Dừng!” Ta không sợ chết cắt ngang lời lão cha “Nếu Hoàng thượng nói không cho ta lập gia đình, cha sẽ không bức ta nữa?”

Không chỉ có lão cha, các ca ca cũng sửng sốt. Bọn họ đại khái cũng không nghĩ ta sẽ đưa ra cứu tinh thế lực đến vậy. Nhưng ta không có biện pháp, bảo trụ chính mình quan trọng hơn, Thẩm Hiên người là hoàng đế, lời nói của người lão cha nhất định không dám không nghe!

Khụ khụ! Lão cha mất tự nhiên khụ hai tiếng: “Cái kia, hoàng thượng nhật lý vạn ky, sao có nhân tâm quản việc nhà chúng ta.”

“Ta mặc kệ, dù sao ngày mai ta muốn tiến cung, nếu Thẩm.... Hoàng thượng đáp ứng rồi, các người không thể miễn cưỡng ta!”

Lão cha trầm mặt xuống, bất mãn hừ một tiếng, xoay người rời đi.

Ta hướng bóng hần làm mặt quỷ, rồi nhìn sang nhị ca đang yên lặng đứng một bên.

“Ân, cái kia..... Ta cùng Thẩm Hiên chỉ là bằng hữu, ta là không muốn gả cho người lạ....” Ta chân tay luống cuống giải thích, sợ nhị ca hiểu lầm.

“Ta biết.” Nhị ca lộ ra vẻ cười nhợt nhạt “Ta cũng luyến tiếc.”

Luyến tiếc cái gì? Ta nhìn theo bóng dáng nhị ca, có phải ta càng giải thích càng loạn?

Ngày hôm sau tiến cung, ngoài ý muốn nhìn thấy Lăng Lang đứng cạnh Thẩm Hiên. Thẩm Hiên cười trừ giải thích: “Ta để hần làm sự phụ của Thẩm Kỳ [con trưởng của Thẩm Hiên]”

Lăng Lang bắt mắt nhìn bộ dáng kinh ngạc của ta: “Gì chứ, nói gì vô công của ta cũng không làm nhục danh hiệu ‘Thiên hạ đệ nhất trang’ này.”

Lăng Lang hẳn nghĩ không có việc thì không thể ở cạnh tam ca, nên hôm qua hẳn đã rời khỏi nhà ta.

Ta hiểu rõ cười cười, tam ca hảo phúc khí, có người vừa kiêu ngạo quật cường lại vừa đáng yêu trung tâm một lòng như vậy yêu, sợ rằng trên đời khó tìm được kẻ thứ hai.

Chuyện phiếm một lúc, ta đem chuyện gần nhất phát sinh nói cho Thẩm Hiên, hẳn nhú nhú mày, nghĩ nghĩ, rồi trợn ra nụ cười tính kế, lòng ta báo động kịch liệt rung.

Quả nhiên, Thẩm Hiên mở miệng nói: “Chúng ta làm một cái giao dịch đi!”

“Cái gì, cái gì?” Ta lắp bắp, ý tưởng của hắn khẳng định sẽ không là cái gì tốt đẹp.

“Vừa mới phát hiện ra chúng ta hai người thật có thể lợi dụng lẫn nhau, đem đối phương làm mộc che chắn.” Thẩm Hiên dùng ngón trỏ niết cằm, chậm rãi mở miệng, này động tác, nói ra, thật... quá khêu gợi.

“Sao, sao nói vậy?” Hắn sẽ không nghĩ ta và hắn thành một đôi đi? *vỗ vai* Khanh Khanh thật thông minh nha

~“Người nói coi, có ai dám tranh lão bà với Hoàng đế không?” Thẩm Hiên mị mị hai mắt, ánh mắt hướng xa xa.

Cáp? Ta nói là không muốn lập gia đình a!

“Hơn nữa, mấy lão già kia luôn muốn ta lập hậu, nhưng ta không nghĩ muốn hại đời các thiếu nữ đàng hoàng a.”

Cái gì? Người nói cái này là có ý gì!

“Dù sao da mặt người rất dày, trước hai mươi tuổi hẳn có thể tìm được ý trung nhân?”

Di? Đề tài thế nào lại thay đổi? Ta còn muốn nổi giận, nhưng nghe hắn nói, ta cũng thực sự tự hỏi. Là nga, nếu đã tới thế giới này, dù gì cũng phải tìm cho mình một chỗ dựa đi.

“Hắn là đi.” Nghĩ là nghĩ vậy, nhưng chuyện tương lai ta không thể xác định.

“Hơn nữa, ta cũng muốn đánh cược một phen.” Thái độ ám muội của Vân Thư khiến hắn nóng ruột, có lẽ đã đến lúc nên hành động, thời gian hai năm, là cực hạn cuối cùng của hắn.

Không lâu sau, hoàng thượng hạ chỉ: Tiểu nữ nhi nhà Kỳ Thượng thư Kỳ Vân Khanh tú ngoại tuệ trung (vừa thông minh vừa xinh đẹp), rất đẹp ý trẫm, quyết định hai mươi tuổi tiến cung.

[không biết là có hay không đạo thánh chỉ như vậy, nhưng tình tiết trong truyện cần, không cần pia ta ~~]

Rồi sau đó Thẩm Hiên lại cường điệu chính mình tạm thời không có ý lập hậu, như vậy rõ ràng ám chỉ mọi người tốt nhất nên im miệng đi.

Cơ hồ tất cả mọi người đều đem ánh mắt tiện diễm nhìn về phía ta, nhưng ta một chút cũng không thấy cao hứng.

“Dù sao nếu trước hai mươi tuổi người tìm được người người yêu, ta liền lấy cớ vì người bỏ trốn mà thương tâm quá độ cả đời không lập hậu.” Nghĩ đến những lời của Thẩm Hiên ta không khỏi đánh cái rùng mình, chẳng lẽ ta thật phải làm một nữ nhân hoa tâm phong đăng sao?

Tử lão hồ ly!(tình hình là....Khanh Khanh đang chửi lão phụ thân mình ==!!!)

Người chờ xem, ta nhất định sẽ phá!!

23. Chương 23

Ta đã chuẩn bị tốt tư tưởng công tác chờ đợi áp thấp nhiệt đới của nhị ca tràn về, cũng đã nghĩ tới n biểu cảm của nhị ca, nhưng là, sự tình lại không như phỏng đoán của ta.

Nhị ca chính là sau ngày hôm đó tâm tình có không tốt một chút, sau lại trở về hoàn toàn bình thường. Vào triều, hạ triều, ăn cơm, ngủ, luyện công, ngẫu nhiên trêu đùa một chút hai tiểu phối tử (Lăng Lang và Vân Ý ^^), sau lại thuận tiện cùng Lăng Lang đi Nhất Phẩm cư ăn sáng, một ngày rất thanh thoi.

Ta hỏi qua nhị ca có hay không có áp lực, hắn lại mặc danh kỳ diệu liếc nhìn ta một cái, rồi sờ sờ cái trán của ta, hỏi phải hay không ta phát sốt.

Cho nên ta không tái lăm miệng, nghi vấn trong lòng lại không tiêu tan.

Tâm tình nhị ca vẫn liên tục rất tốt, trái lại Thẩm Hiên lại rơi vào bế tắc. Bởi thái độ của nhị ca đối hắn vẫn giống như trước đây, cái này là nói, nhị ca hoàn toàn không để tâm chuyện này, hay chính xác hơn là nhị ca không đem Thẩm Hiên để trong lòng. Đây là kết luận mà Thẩm Hiên rút ra sau một hồi miên man suy nghĩ.

Thẩm Hiên tìm nhị ca giải thích, nhị ca chính là lại thần nhiên trả lời: “Ta đã nghe Khanh nhi nói qua.”

Thẩm Hiên lại tìm thêm vài cơ hội khác, kết quả mỗi lần nhị ca vẫn đều thực bình thản.

Thẩm Hiên cuối cùng phát điên, thế là, vào buổi chiều một ngày nào đó, hắn bắt được nhị ca, hướng nhị ca rống lên: “Ta từ khi mười sáu tuổi đã bắt đầu thích người, người có biết hay không!”

Kết quả, nhị ca chỉ là sững sốt một vài giây, rồi mỉm cười, lạnh nhạt nói: “Ta hiện tại đã biết, rồi sao?”
+_+ *tắt dài*

Câu nói đầu tiên đem Thẩm Hiên triệt để á khẩu.

Phiền tảo giảng cơ vài ngày, Tứ Vương gia đã từ Kim Lăng trở về, mang theo chứng cứ phạm tội của Lâm Quảng, điều này khiến cho tâm tình buồn bực của Thẩm Hiên tốt lên không ít.

Thẩm Hiên thực cảm kích tứ ca, luận tài hoa, tứ ca so với hắn còn mạnh hơn, luận thủ đoạn, tứ ca so với hắn còn lợi hại hơn, nhưng tứ ca lại buông tha cho ngôi vị hoàng đế, chạy tới Lạc Dương an nhàn làm một Vương gia.

Thẩm Hiên muốn giữ hắn ở lại mấy ngày, Tứ Vương gia lại cố tình phải về.

Thẩm Hiên đành phải thuận theo ý tứ ca, trước khi chia tay, huynh đệ hai người thống khoái uống một hồi.

“Lâm Quảng lần này hết đường chối tội, ha ha, tứ ca huynh thật sự đã giúp ta một đại ân a!” Ngồi trên nóc tấm cung, uống rượu nói chuyện phiếm, quả thật nhân sinh viên mãn.

“Ha ha, lại nói, đệ đem Kỳ Vân Dương [là Kỳ đại thiếu gia] ở lại Lạc Dương, người nên nói cảm tạ là ta mới đúng.”

“Cái này quan hệ gì tới hắn?” Ân, nhớ là lúc trước chính mình thuận theo ý tứ ca đem Vân Dương điều đến Lạc Dương, nhưng này với tứ ca có quan hệ gì chứ?

Tứ Vương gia liếm môi, ý vị do tẫn: “Hương vị của Vân Dương, quả thật không tồi!”

“Cái gì?” Thẩm Hiên tròn mắt ngạc nhiên.

“Ta đã ‘ăn’ hắn!” Tứ Vương gia đắc ý tuyên bố, khoe miệng dấu không được ý cười.

“Sao lại...có thể?”

“Vì cái gì lại không thể, tuy rằng phải sử đến một chút thủ đoạn cường ngạnh.”

“Người? Bá vương ngành thương cung?” Thẩm Hiên hoảng sợ rồi, tính cách của Kỳ Vân Dương không phải không ai biết, hỏa bạo không phải nhỏ đâu.

“Ta chỉ là sử một chút thủ đoạn nho nhỏ mà thôi, ta không có hứng thú đi cường bạo người khác.” (→_→ thiệt ko đấy). Lại nói, thật đúng là hoài niệm a, rõ là đã bị *** nhiễm thương lại quật cường không chịu nhận thua, sắc thái hoa mỹ tinh xảo đẹp đẽ, tới động nhân nhất là đôi con ngươi đen nhánh đầy vẻ bất khuất, chỉ là liếc nhìn một cái cũng khiến người khác bị dục hỏa thiêu đốt.

“Phỏng chừng một tháng này ta đi vắng hẳn nhất định sẽ thấy âm thầm may mắn đi.” Cũng nghĩ ra kế sách phản kháng tốt lắm đây. Hắn cùng ngũ đệ đã định là bại trong tay người nhà Kỳ gia.

“Ta nói ngũ đệ, người nếu không nhanh hành động thì cũng đừng mơ sẽ ôm được mỹ nhân về.” Tứ Vương gia nhẹ nhàng phun ra mẩu câu lại giống như tiếng sấm vọng trong đầu Thẩm Hiên.

Chẳng lẽ lại muốn ta cũng bá vương ngành thương cung? Cái này khẳng định Vân Thư sẽ giết chết ta!

Một tấm khăn lụa được đưa đến trước mặt, Thẩm Hiên nghi hoặc ngẩng đầu lên, Tứ Vương gia cười bốn cợt: “Đệ chảy máu mũi kìa.” =))))

Sau đó, nhị ca nhận được thánh chỉ vào cung làm thái phó, trở thành sư phó cho Thái tử Thẩm Kỳ.

24. Chương 24

Cứ thế, Kỳ Vân Thư và Lăng Lang, một văn một võ, cùng nhau dạy cho Thái tử gần năm tuổi Thẩm Kỳ.

Thẩm Kỳ là hài tử của cố Thái tử phi, hiện đang được Thái Hậu chăm sóc, đã có tẩm cung riêng cho mình, nơi dạy học cũng là ở Thái tử điện. Kỳ thật, để cho hai người kia đi dạy một thằng nhóc chưa dứt sữa thật sự có điểm lãng phí, cũng may hai người đều thích một cuộc sống nhàn nhã nên cũng không có ý kiến gì.

Thẩm Hiên cũng thường hay ghé qua xem một chút, có đôi khi còn mang theo Kỳ Vân Ý, cái này rất được Lăng Lang hoan nghênh. Hắn hiện tại không ở phủ Thượng thư, cơ hội để gặp Vân Ý rất ít, huống hồ có ai từ chối đồ đã tới tay.

Hôm nay, trong giờ học, Lăng Lang cùng Vân Thư nhìn Thẩm Kỳ trát trung bình tấn, Thẩm Hiên và Kỳ Vân Ý tới. Lăng Lang lập tức chạy ra nghênh đón, kéo tay Vân Ý, Vân Ý chỉ là trừng mắt nhìn một cái không có giẫy ra.

Thẩm Hiên nhìn theo ghen tỵ đến đỏ mắt, cũng kéo tay Vân Thư, Vân Thư đã gạt ra vẫn bám riết không tha, cuối cùng cũng nắm được. Thẩm Hiên đang đắc ý, thất lưng thành linh bị nhéo một cái. Ô! Thẩm Hiên hét lớn một tiếng, Vân Thư liền thừa dịp rút tay về. (Nhã: Hiên Hiên Thật mất mặt! Thẩm Hiên *trùng mắt* Hừ!!)

Thẩm Hiên nhìn Vân Thư không thay đổi sắc mặt âm thầm thở dài trong lòng.

Gần đây Thẩm Hiên hẳn đã tìm đủ mọi cách khiến Vân Thư vui vẻ, đáng tiếc Vân Thư không thèm để ý tới.

Thật vất vả đợi công khóa kết thúc, Thẩm Hiên liền kéo Vân Thư ra sau hậu viên chơi. Vân Thư bỏ không ra đành phải theo, chạy đến trong rừng trúc Thẩm Hiên mới buông tay hỏi: “Đáp án của ngươi là gì?”

“Cái gì?” Vân Thư thở hồng hộc, còn chưa thuận khí đâu.

“Ta yêu ngươi, còn ngươi thì sao?”

Vân Thư không nói.

Thế là, lặng yên bao trùm khắp không gian.

“Ta không biết.” Thật lâu sau, Vân Thư mới mở miệng.

Thẩm Hiên nhìn Vân Thư đang cúi đầu, bỗng nhiên nở nụ cười: “Ngươi thẹn thùng. Ngươi cũng thích ta, đúng không?”

Vân Thư cảm giận nghiêng mặt không nói.

Thẩm Hiên buồn bực nhìn sườn mặt Vân thư, một tay ôm lấy thắt lưng hắn kéo lại hôn.

Này đôi môi hẳn mong ước đã lâu, hương vị thật giống như trong tưởng tượng, ngọt ngào. Đường như hôn không bao giờ đủ, Thẩm Hiên tinh tế cắn cắn đôi cánh hoa, giống như đang thưởng thức cam lộ ngọt lành, lại chậm rãi vươn đầu lưỡi khẽ liếm mới lưu luyến buông tay. Trên mặt Vân Thư đã sớm nổi mây hồng, thủy mâu ướt át phỉm một tầng thủy quang sáng bóng khép hờ, mà đôi môi bị người chà đạp đến sưng đỏ càng nhìn lại càng thấy mê người.

Thẩm Hiên hít sâu một hơi mới khắc chế được xúc động lại muốn chà đạp hai phiến môi kia một lần nữa. Dem nhân khóa tại trong lòng, cười xấu xa: “Xem ra ta trước kia là quá cưng chiều người nên mới luyến tiếc động. Tứ ca nói quả nhiên chính xác.”

Nghe được Thẩm Hiên nói, Vân Thư mới từ trong mộng tỉnh lại, hung hăng đá Thẩm Hiên một cước, xoay người rời đi.

Thẩm Hiên liền giữ chặt hán, Vân Thư bị xoay người lại, ở trong ngực Thẩm Hiên hung hăng loạn đánh một chút, sau đó mới mở miệng: “Ta ghét người nhất!”

Nhìn Vân Thư sửa sang lại áo, rồi mới giống như không có việc gì đi ra khỏi rừng trúc, Thẩm Hiên khoái trá nở nụ cười. Hắn càng biểu hiện thoải mái tức là hắn đang rất khẩn trương.

Xem ra, không phải có một mình mình đa tình.

Thế là trong cung xuất hiện một kỳ quan hiếm có. Bên người Kỳ gia nhị công tử thường lạn triển hai người một lớn một nhỏ, cũng chính là Thiên hạ đệ nhất nhân của Đại Hòa – Hoàng thượng và Thiên hạ đệ nhị nhân – Thái tử.

Thẩm Kỳ, năm tuổi, hiện đang cực kỳ bất mãn với việc phụ hoàng suốt ngày đến đây tranh lão sư với bé, cho nên bắt đầu quần chặt lấy Vân Thư. Hơn nữa, bé còn phát hiện ra một chuyện vô cùng thú vị, chỉ cần phụ hoàng và lão sư ở chung một chỗ, phụ hoàng nhất định sẽ biến thành một con chó nhỏ đáng yêu vô cùng, một chút cũng không giống như bình thường là một phụ hoàng nghiêm túc mà hung dữ (có sao?), cho nên nhìn tới một phụ hoàng như vậy, biến thành một loại hưởng thụ nho nhỏ của bé sau mỗi khóa học. Dù sao, từ nhỏ bé cũng chưa từng được phụ hoàng quan ái. [Thẩm Hiên, đề nghị kiểm điểm lại bản thân.]

Mà Vân Thư đối với Thẩm Hiên tử triển lạn đã (quần chặt ko rời) đã không còn gì để nói, hắn chưa từng gặp ai có thể mặt dày vô lại hơn tên này. Thẩm Hiên thường thường nhân lúc hắn không để ý trộm thâu hương, rồi cười đến thực vô lại.

Vân Thư âm thầm thề, hắn nhất định phải tìm Lăng Lang học võ, đề phòng tên sắc lang này.

Mỗi lần như vậy tổng hội sẽ có một người lén lén lút lút ở một bên nhìn, phát ra tiếng cười thực biến thái.

Không cần hoài nghi, người đó chính là ta!

Mỗi ngày trong cung đều là một ngày gà bay chó sủa.

Ha ha, ta bỗng nhiên phát hiện, làm lão bà của Thẩm Hiên tựa hồ là một chuyện vô cùng thú vị. Ta bắt đầu mong đợi cuộc sống hai năm sau.

25. Chương 25

Thẩm Hiên gần nhất có thể nói là đường làm quan rộng mở, không chỉ là vì chuyện của Vân Thư, vây cánh của Lâm Thừa tướng cũng bị hắn diệt trừ không ít, Lâm phi hiển nhiên là bị thất sủng, hậu cung nhất thời đều bình lặng.

Hôm nay Vân Thư vừa hạ khóa, mới ra khỏi Thái tử điện đã bị một người ở phía sau ôm lấy. Vân Thư hoảng sợ hung hăng dẫm mạnh lên mu bàn chân của kẻ kia. Thẩm Hiên ăn đau, rên một tiếng, bất mãn oán hận nói: “Người sao biết là ta a!”

“Bị người bẻ như vậy nhiều lần không cần đoán cũng biết là ai. Nói lại, chân người bị ta dẫm là đáng lắm.” Vân Thư chọn chọn mi, tà liếc hẩn một cái.

Thẩm Hiên lại mặt dày mày dạn bỏ tới: “Người nào có bị ta ôm

nhiều lần a!” ‘Ôm’ này cố tình nhấn mạnh, miệng cũng chiếm được tiện nghi.

Vân Thư trừng mắt liếc một cái: “Người hôm nay tìm ta sớm như thế có chuyện gì?”

Thẩm Hiên cười cười: “Tứ ca từ Lạc Dương tặng vài khóm mẫu đơn, đều là tuyệt phẩm nga, mang người lại coi.”

...

Chính Dương cung [tấm cung của Thẩm Hiên], trong thiên viện hoa uyển, vài khóm mẫu đơn khai hoa nở rộ, dưới ánh trăng lại càng toát ra vẻ kiêu sa quý phái, trong không khí vẫn vương hương thơm say nồng, Vân Thư không khỏi ngâm một câu:” Hạ nguyệt dao thai thiên song diễm, xuân sắc nhân gian đệ nhất hương.” [ta chém, ko raw nên ko rõ nghĩa là gì ><] thẩm=“ hiên=“ võ=“ tay=“ =“ hảo=“ thi=“ người=“ thích=“ gốc=“ nào=“ nhất=“ =“ “kia=“ gốc=“ bạch=“ dạ=“ mẫu=“ đơn.=“ vãn=“ thư=“ luôn=“ yêu=“ thích=“ những=“ màu=“ sắc=“ thanh=“ lịch=“ này=“ gốc=“ mẫu=“ đơn=“ có=“ thể=“ nói=“ là=“ bạch=“ trung=“ chi=“ dạ=“ nhất=“ là=“ hiên=“ tại=“ dưới=“ ánh=“ trăng=“ tỏa=“ ra=“ quang=“ mang=“ lấp=“ lánh=“ ôn=“ nhu,=“ thanh=“ cao=“ nhưng=“ không=“ làm=“ mất=“ vẻ=“ cao=“ quý,=“ thật=“ rất=“ giống=“ với=“ con=“ người=“ vãn=“ thư.=“ “vậy=“ ta=“ liền=“ đem=“ hoa=“ này=“ cho=“ người.=“ thẩm=“ hiên=“ mẫn=“ nguyên=“ nhìn=“ gương=“ mặt=“ tươi=“ cười=“ của=“ vãn=“ thư,=“ đem=“ thắt=“ lưng=“ hẩn=“ ôm=“ vào=“ trong=“ lòng.=“ vãn=“ thư=“ tức=“ giận=“ trừng=“ mắt:=“ “tay=“ người=“ để=“ nhằm=“ chỗ=“ rồi!=“ “không=“ tốt=“ sao?=“ thẩm=“ hiên=“ chính=“ là=“ cười=“ cười,=“ vãn=“ thư=“ không=“ biết=“ khinh=“ công=“ cho=“ nên=“ hẩn=“ có=“ thể=“ ăn=“ được=“ nhiều=“ đậu=“ hũ=“ hơn.=“ [đoạn=“ này=“ hai=“ ảnh=“ đang=“ ngồi=“ trên=“ nóc=“ nhà.=“]=“ “bất=“ quá=“ chúng=“ ta=“ cũng=“ lâu=“ rồi=“ không=“ cùng=“ nhau=“ ngồi=“ nói=“ chuyện=“ như=“ vậy.=“ chỗ=“ này=“ phong=“ cảnh=“ hảo,=“ có=“ thể=“ thấy=“ toàn=“ bộ=“ hoàng=“ cung,=“ giống=“ như=“ toàn=“ bộ=“ thiên=“ hạ=“ đang=“ ở=“ dưới=“ chân=“ mình.=“ “người=“ đội=“ một=“ chút,=“ ta=“ đi=“ lấy=“ vài=“ thứ.=“ thẩm=“ hiên=“ nói=“ rồi=“ nhảy=“ xuống,=“ nửa=“ khắc=“ sau=“ trở=“ lại=“ cùng=“ một=“ thực=“ hạp.=“ mở=“ ra=“ thì=“ thấy=“ bên=“ trong=“ là=“ thúy=“ ngọc=“ cao=“ mà=“ vãn=“ thư=“ thích=“ ăn=“ nhất=“ cùng=“ một=“ bình=“ rượu.=“ vãn=“ thư=“ bĩu=“ môi=“ bất=“ mẫn:=“ “của=“ ta=“ đâu?=“ ta=“ cũng=“ muốn=“ uống.=“ “người=“ tửu=“ lượng=“ không=“ tốt.=“ “mặc=“ kệ,=“ ta=“ cũng=“ muốn=“ uống!=“ thẩm=“ hiên=“ bất=“ đắc=“ dĩ,=“ đành=“ phải=“ rót=“ cho=“ vãn=“ thư=“ một=“ ly.=“ kia=“ nhưng=“ là=“ liệt=“ rượu=“ [rượu=“ mạnh]=“ lâu=“ năm=“ a!=“ thẩm=“ hiên=“ có=“ chút=“ hối=“ hận,=“ sớm=“ biết=“ vậy=“ sẽ=“ không=“ lấy=“ lại=“ đây.=“ quả=“ nhiên,=“ một=“ lát=“ sau,=“ vãn=“ thư=“ thân=“ mình=“ vụng=“ nhuyển,=“ vì=“ chính=“ mình=“ tìm=“ một=“ điểm=“ dựa,=“ vãn=“ thư=“ không=“ nghĩ=“ ngờ=“ gì=“ tựa=“ vào=“ vai=“ thẩm=“ hiên.=“ gió=“ lạnh=“ phát=“ phơ,=“ vãn=“ thư=“ tuy=“ đầu=“ óc=“ còn=“ thanh=“ tỉnh=“ nhưng=“ chính=“ là=“ nghĩ=“ lười=“ đi=“ động,=“ đơn=“ giản=“ liền=“ nhắm=“ hai=“ mắt=“ lại.=“ “vãn=“ thư?=“ nhận=“ ra=“ người=“ bên=“ cạnh=“ đã=“ không=“ còn=“ âm=“ thanh,=“ thẩm=“ hiên=“ khẽ=“ lay=“ lay=“ bả=“ vai=“ vãn=“ thư,=“ thể=“ nhưng=“ lại=“ không=“ có=“ phản=“ ứng.=“ thật=“ cần=“ thận=“ đem=“ hẩn=“ ôm=“ vào=“ trước=“ ngực,=“ nhẹ=“ nhàng=“ như=“ có=“ như=“ không=“ vuốt=“ ve=“ tóc=“ hẩn.=“ người=“ này,=“ luôn=“ thích=“ cùng=“ mình=“ giận=“ dỗi,=“ chỉ=“ có=“ khi=“ ngủ,=“ hẩn=“ mới=“ là=“ ngoan=“ ngoan=“ nhất.=“ hẩn=“ rót=“ cuộc=“ có=“ hiểu=“ tình=“ cảm=“ của=“ mình=“ hay=“ không?=“ thẩm=“ hiên=“ nhìn=“ người=“ trong=“ lòng,=“ gương=“ mặt=“ trắng=“ nõn=“ vì=“ rượu=“ mà=“ nhiễm=“ ửng=“ một=“ tầng=“ hồng=“ sắc=“ diễm=“ lệ,=“ lông=“ mi=“ nhẹ=“ nhàng=“ rung=“ động,=“ thẩm=“ hiên=“ nhin=“ không=“ được=“ đem=“ tay=“ chạm=“ nhẹ=“ lên=“ mí=“ mắt=“ vãn=“ thư,=“ cảm=“ nhận=“ làn=“ mi=“ hơi=“ hơi=“ rung=“ động,=“ như=“ lông=“ chim=“ nhẹ=“ nhàng=“

quét=" qua=" lòng=" bàn=" tay,=" ngựa=" ngáy,=" trong=" lòng=" ba=" đào=" mãnh=" liệt.= " thăm=" hiên=" khăn=" trương=" nuốt=" nuốt=" nước=" miếng,=" cổ=" găng=" áp=" chế=" xúc=" động=" muốn=" hôn=" lên.= " "vân=" thư?=" vân=" thư?=" thăm=" hiên=" gọi=" vài=" tiếng,=" không=" nghe=" thấy=" tiếng=" đáp=" lại,=" cuối=" cùng=" nhin=" không=" được=" trộm=" hôn=" lên.= " chỉ=" là=" môi=" chạm=" môi=" thăm=" hiên=" đã=" thỏa=" mẫn=" muốn=" hét=" lên.= " [*chăm=" chăm=" nước=" mắt*= " thăm=" hiên,=" ca=" hảo=" tội=" nghiệp=" a~],=" tuy=" là=" trước=" đó=" cũng=" đã=" trộm=" hôn=" mấy=" lần,=" nhưng=" lần=" này=" cảm=" giác=" rất=" khác,=" người=" kia=" ở=" trong=" lòng=" mình,=" không=" chạy=" trốn,=" không=" sinh=" khí,=" cũng=" không=" phản=" kích.= " vân=" thư=" kỳ=" thực=" cũng=" không=" có=" ngủ,=" trên=" môi=" đột=" nhiên=" truyền=" đến=" độ=" ấm=" làm=" hân=" hoảng=" sợ,=" ngậy=" người=" một=" lúc=" mới=" biết=" được=" là=" do=" đâu.= " thế=" là=" khê=" giầy=" dựa,=" độ=" ấm=" trên=" môi=" nhanh=" chóng=" rời=" đi,=" thăm=" hiên=" mất=" tự=" nhiên=" ho=" khan=" vài=" tiếng.= " vân=" thư=" mở=" mắt=" ra,=" ngoài=" ý=" muốn=" nhìn=" thấy=" thăm=" hiên=" vành=" tai=" hồng=" hồng,=" cảm=" thấy=" hảo=" đáng=" yêu,=" liên=" vươn=" tay=" chạm=" vào,=" còn=" nhéo=" nhéo=" vài=" cái.= " thăm=" hiên=" cúi=" đầu=" trừng=" mắt:= " "ngươi=" đang=" câu=" dẫn=" ta=" sao?"=" bắt=" quá=" gương=" mặt=" ửng=" hồng=" làm=" cho=" khí=" thế=" suy=" giảm=" nghiêm=" trọng.= " vân=" thư=" nhin=" không=" được=" bật=" cười:= " "nhĩ=" hảo=" đáng=" yêu=" nga.= " đáng=" yêu?=" đường=" đường=" hoàng=" để=" một=" phương=" cư=" nhiên=" bị=" người=" ta=" nói=" đáng=" yêu,=" bắt=" quá=" nếu=" là=" vân=" thư,=" cái=" kia=" không=" tính.= " "ta=" muốn=" hôn=" ngươi.= " nói=" ra=" ngay=" cả=" chính=" mình=" cũng=" bị=" dọa=" đến.= " vân=" thư=" không=" trả=" lời,=" một=" đôi=" con=" người=" sâu=" thăm=" nhìn=" hân,=" bịt=" kín=" một=" tầng=" hơi=" nước,=" thăm=" hiên=" còn=" thấy=" được=" cả=" bóng=" mình=" phản=" chiếu=" trong=" đó.= " thế=" là,=" lại=" lần=" nữa,=" hôn=" lên.= " vân=" thư=" cư=" nhiên=" không=" có=" giầy.= " ngay=" lập=" tức,=" đầu=" lưỡi=" cấp=" tốc=" khai=" mở=" khớp=" hàm,=" trần=" trọc,=" duyên=" liếm,=" truy=" đuổi,=" dây=" đưa.= " một=" sợi=" chỉ=" bạc=" vội=" vàng=" rớt=" xuống,=" dưới=" ánh=" trăng=" lấp=" lóe=" quang=" mang=" ***=" mĩ=" vân=" thư=" không=" tự=" chủ=" đem=" tay=" quàng=" lên=" cổ=" thăm=" hiên,=" hô=" hấp=" dồn=" dập,=" độ=" ấm=" nhanh=" chóng=" tăng=" cao,=" tiếng=" rên=" rĩ=" nhỏ=" vụn=" vỡ=" ra.= " vân=" thư=" như=" từ=" trong=" mộng=" tỉnh=" lại,=" lý=" trí=" muốn=" đẩy=" thăm=" hiên=" ra,=" nhưng=" thân=" thể=" lại=" không=" nghĩ=" như=" vậy.= " mặc=" kệ=" là=" do=" rượu=" hay=" là=" do=" ánh=" trăng=" mê=" hoặc,=" vẫn=" là=" xuôi=" theo=" chính=" nhìn=" tâm=" đi.= " ý=" niệm=" cuối=" cùng=" hiện=" lên=" trong=" đầu=" vân=" thư=" chính=" là:= " mình=" điên=" thật=" rồi!= " thăm=" hiên=" dở=" khóc=" dở=" cười=" nhìn=" người=" đang=" nhắm=" nghiền=" mắt=" trong=" lòng,=" đem=" hân=" hôn=" đến=" thiên=" hôn=" địa=" ám=" (trời=" đất=" u=" ám,=" ý=" là=" rất=" kịch=" liệt=" ấy=" :=" >), hân cư nhiên, cứ thế, ngủ mất!!

26. Chương 26

Có cái gì? Bằng lãnh, thật thoải mái. Mơ mơ màng màng, Vân Thư hương cái kia nhích lại gần, ngủ tiếp. Thăm Hiên bất đắc dĩ nhìn Vân Thư giống như vô vĩ hùng, ôm chặt lấy mình ngủ say. Hít một hơi thật sâu bình ổn hô hấp, hân vốn không phải là Liễu Hạ Huệ, nhất là khi Vân Thư còn lấy tư thế liêu nhân ngủ bên cạnh hân.

Thăm Hiên lại hít một hơi thật sâu, cố hết sức không nhìn tới xương quai xanh mê người đang ả ả hiện hiện kia cùng đùi ngọc trắng nõn thon dài đang khoác trên người hân. Nhưng ý thức hình như không còn

thuộc về hắn, bắt đầu “truyền tin” đi khắp thân thể thúc giục hô hấp nhanh một chút, tim đập kịch liệt một chút, hai tay cũng không an phận sờ nắn thắt lưng người ta.

Giống như cảm nhận được tim Thẩm Hiên đang đập kịch liệt, Vân Thư khẽ cọ cọ đầu, cả người lại thêm áp sát vào. Cảm Thẩm Hiên đặt trên tóc Vân Thư, có hơi ngứa, trong lòng lại càng như có gì đó đang cào cào đến khó chịu. Thân thể bắt đầu nóng lên, đáy lòng có âm thanh đang kêu gào: Yêu hắn, muốn hắn!

Thẩm Hiên nắm chặt tay, cố gắng giữ vững hô hấp, rồi mới cẩn thận đem đầu Vân Thư bỏ qua một bên, xoay người xuống giường. Thật là, vì cái gì muốn ngủ cùng một giường với hắn, quả thực là tự mình tra tấn mình mà!

Tay vừa rời giường nháy mắt bị nắm lại, quay đầu nhìn thấy đầu sỏ gây nên, cứ nhiên còn đang trong mộng đẹp!

Thẩm Hiên bất đắc dĩ nhẹ rút tay ra, Vân Thư lại như không cam lòng rời đi cái gối ôm này bất mãn hừ nhẹ một tiếng. Tim vừa bình phục lại cuồng loạn đập liên hồi, Vân Thư cứ nhiên còn cọ cọ tay hắn! Da thịt trơn nhẵn còn đọng lại xúc cảm mê hồn trong lòng bàn tay, tâm đang thần trí. (mê muội)

Thẩm Hiên cúi người, sủng nịch vỗ vỗ bả vai Vân Thư: “Vân Thư ngoan, buông tay ngủ.” Ngủ điệu mười phần giống như đang hồng tiểu hài tử.

Vân Thư miễn cưỡng mở mắt: “Thẩm Hiên?” Trong thanh âm mang đậm giọng mũi càng thêm một phần mị hoặc, hơn nữa bởi vì bất mãn mà hơi hơi đỏ khởi cái miệng làm người ta nhìn không được muốn cắn lên một ngụm. Thẩm Hiên hô hấp cứng lại, cố ý xem nhẹ cảnh đẹp trước mắt. Vân Thư lại đột nhiên nổi hứng trêu đùa: “Người sao không ngủ với ta?”

Cùng ngủ với người phỏng chừng hiện tại người một cái xương cũng không còn, Thẩm Hiên trong lòng thở dài. Còn đang do dự, Vân Thư đột nhiên nhồm dậy, một ngụm cắn lấy vành tai của Thẩm Hiên. [Hem~ Thẩm Hiên ca, lại một lần nữa ...huynh thật đáng thương. Nhị ca, ca là đồ dụ thụ :”>]

Tim, nháy mắt ngừng đập.

Bánh trôi trên châu (?_?). Mơ hồ nghe được Vân Thư thì thảo những lời này. Thẩm Hiên vừa tức vừa giận, bàn tay to vươn qua, hung hăng hướng tới cái miệng còn đang mấp máy kia hôn xuống.

Giống như không thừa nhận nổi cái hôn cuồng loạn như vậy, Vân Thư nhanh bắt được cánh tay Thẩm Hiên, tiếng rên rỉ nhỏ vụn theo miệng tràn ra. Nghe được thanh âm rên rỉ, Thẩm Hiên vội vàng rời đi, liên tục ảo não chính mình không chế không được.

Vân Thư lần hôn này trên mặt đã ửng đỏ, cổ áo đại khai, xương quai xanh xinh đẹp như ẩn như hiện dụ hoặc Thẩm Hiên cắn lên nó. Thẩm Hiên cuống quýt dời tầm mắt, cố tình Vân Thư lúc này lại liếm liếm môi.

“Ăn ngon!” Nguyên lai bánh trôi trên châu như thế ăn ngon a, tuy rằng hình dạng có chút quái dị, hương vị cũng không giống.

[khụ... cho Nhã giải thích chút, đoạn này là nhị ca nhà ta đang ...mơ ẹ =_=, ca ấy mơ thấy đang ăn bánh trôi, khả lại có cái ‘bánh trôi’ to đùng mang tên Thẩm Hiên lượn vượn phía trước nên ca ..cắn!]

Thẩm Hiên rửa thắm một tiếng, bỗng nhiên tà tà cười: “Là người đâu có ăn nga, còn muốn không?” Vân Thư như thế câu dụ hắn [cho dù là vô tâm] hắn đã không thể nhịn được nữa.

Ta liền ủy khuất một chút làm “bánh trôi” đi.

Tĩnh tĩnh mê mê, bị người đặt trên giường, đây là tình trạng gì? Vân Thư trong đầu hỗn loạn không phân rõ cái gì với cái gì, hiệu lực của rượu còn chưa hết, hết thấy tất cả đều làm theo bản năng.

Vân Thư thoải mái thở dài một hơi, ôm lấy vật thể đang lộn xộn trên người, giống như đang bay a!

< mỗ=“” lu=“” ta=“” ở=“” chỗ=“” này=“” không=“” viết=“” nữa=“” tắt=“” đèn=“” được=“” không?=“” chúng=“” *ta=“” ném!*=“” *bị=“” bắt=“” trở=“” về=“” mỗ=“” lu=“” rưng=“” rưng=“” tiếp=“” tục=“” viết=“”>

*>>

Vân Thư đương nhiên thoải mái, bởi Thẩm Hiên đang cố hết sức “hầu hạ” hần, nhưng là, Thẩm Hiên đối với cảnh xuân tươi đẹp dưới thân đáy lòng vẫn có nho nhỏ một chút chần chờ.

Ở sâu trong nội tâm hần có thanh âm đang gào thét: Vân Thư sẽ hận ta! Rồi nhìn đến người nào đó đối với tình trạng ái muội hiện tại không rõ ràng mà nở nụ cười thì hoàn toàn hồng mắt.

Hần hội hận ta, hận ta, nhất định hận ta.... Giây dụa dần biến thành hồi âm, cuối cùng biến mất không thấy.

Thế là một đường hỏa diễm dẫn đến rên rỉ cùng thở dốc. Theo từ sợi tóc tới ngón chân, một chỗ cũng không chừa. Cắn cắn ngón chân tròn tròn, trong lòng ngọt ngào nghĩ: Đây mới đích thực là trân bảo mỹ thực!

Khoang miệng âm áp vây quanh, duyên liếm, thật cẩn thận như đối với trân bảo, nhìn người ở dưới thân vì không khống chế được mà rên rỉ, mà vận vẹo, mà thét chói tai, run rẩy phun trào, rồi thất thần thở dốc, đáy lòng trào lên tư vị hạnh phúc.

Muốn hần, nhưng lại không nhẫn tâm ‘yêu’ hần. Dù rằng bản thân đã sừng cứng đến vô pháp khống chế nhưng lại không nghĩ muốn làm hần chịu ủy khuất.

Lý trí ở một khắc cuối cùng trở lại, Thẩm Hiên yêu thương nhìn người trước mắt đang mê man, gắt gao đem hần ôm trong ngực, ở giữa hai đùi hần hung hăng trều sáp vài cái, thỏa mãn gầm nhẹ một tiếng, qua loa sửa sang lại một chút quần áo của hai người rồi mới trầm trầm đi vào giấc ngủ.

[*rút khăn chấm chấm nước mắt* Thẩm Hiên ca

ca thực là hảo hài tử, tội cho ca rồi... cái dạng đam mỹ lừa tênh này muốn có sắc lang hóa thân thật khó a!]

27. Chương 27

Lúc Vân Thư tỉnh lại mặt trời đã chiếu vào Chính Dương cung, tác dụng của rượu vẫn còn khiến đầu có chút mông lung. Híp đôi mắt buồn ngủ ngáy người một lúc lâu mới biết mình đang ở nơi nào. Bên cạnh đã lạnh ngắt, Thẩm Hiên hần đã lên triều?

Cúi đầu nhìn trước ngực có rất nhiều hồng ngân nho nhỏ, Vân Thư nhắm mi, hần không phải tiểu hài tử, đương nhiên sẽ không nghĩ đây đơn giản là bị muỗi cắn. Như vậy.... [đúng là như vậy nhưng ko đến mức như ca nghĩ đâu nhạ ca.] Ánh mắt âm trầm đảo qua, rơi xuống tháp thượng, nhìn đến một bộ áo choàng nguyệt sắc đã chuẩn bị thật tốt đặt một bên.

Vân Thư thay xong quần áo, thái giám chờ bên ngoài liền bưng nước tiến vào hầu hạ Vân Thư rửa mặt. Dùng xong điểm tâm mới có âm thanh nho nhỏ chen vào: “Hoàng thượng phân phó, Thái tử hôm nay không cần đi học. Còn có, Hoàng thượng nói muốn cùng ngài dùng ngọc thiện, mong ngài không cần đi về trước.”

Lên triều, tâm thần Thẩm Hiên vẫn nhấp nhô không yên, buổi sáng sớm nay Vân Thư ngủ thực ngon nên không dám đánh thức hần. Trong lòng lo sợ bất an thầm đoán phản ứng của Vân Thư, có điểm hồi hận ngày hôm qua đã lỡ mắng cùng xúc động.

Hy vọng Vân Thư không nên hiểu lầm a! Thẩm Hiên thở dài, chân bước nhanh hơn.

Trở lại Chính Dương cung, Vân Thư vẫn đang ở, Thẩm Hiên nhẹ nhàng thở dài một hơi, đi tới. Vân Thư ngồi trên thư án, tay tùy tiện cầm một quyển sách, tựa như không chú ý tới bước chân của Thẩm Hiên. Đến khi Thẩm Hiên tới gần Vân Thư đột nhiên ngừng đầu: “Ra ngoài một chút đi!”

A, Thẩm Hiên ngây người hồi lâu máy móc gạt đầu, trong lòng muốn hỏi lại không dám nói ra miệng.

Thế là hai người một ngựa hướng cửa cung phi đi.

Nơi Vân Thư mang Thẩm Hiên tới cư nhiên là bãi săn bắn!

Xuyên qua rừng cây, phía trước có một sơn động nho nhỏ, Thẩm Hiên ngơ ngác nhìn Vân Thư đi lên phía trước, đó là.....

“Sao không tới đây?” Vân Thư ở phía trước ngoắc tay, Thẩm Hiên ngậy người rồi tiến lên đuổi kịp.

“Người còn nhớ sơn động này không?” Nghe thấy âm thanh Vân thư bên tai, Thẩm Hiên thoáng hoảng hốt.

Sao lại không nhớ!

Nhớ buổi săn thú ngày đó, Vân Thư ở trong rừng bị rắn cắn, cùng mọi người ly tán, Thẩm Hiên dưới tình thế cấp bách đã đem Vân Thư vào sơn động này, sử dụng phương pháp điều trị mà mình miễn cưỡng nhớ được hút máu độc ra, sáng hôm sau khi thị vệ tìm được bọn họ cũng là thời khắc sắp hôn mê, trở về cung chữa trị, khoảng hai ba ngày sau lại vui vẻ khỏe mạnh như thường.

Chuyện này Vân Thư vốn không nhớ chút nào, hơn nữa chuyện đã cách đây lâu như vậy, sợ là sớm bị người lãng quên.

Nhưng là Thẩm Hiên tự mình biết, khi đó mình có bao nhiêu lo lắng, có bao nhiêu sợ hãi, sợ hấn rời đi, thống hận mình vô năng. Lúc đắp thuốc cho hấn, Thẩm Hiên không thể không chế mình cho khỏi run tay, sợ rằng nếu đắp sai thuốc chình mình là người đã hại Vân Thư. Ban đêm, hấn ôm lấy thân thể lạnh băng của Vân Thư, dùng chính nhiệt độ của mình sưởi ấm cho hấn, chỉ sợ nháy mắt thôi thiên hạ trong lòng hấn sẽ biến thành một thi thể lạnh lẽo.

“Người ở đây... hôn ta, có phải không?” Vân Thư hỏi.

Đêm hôm đó trí nhớ mông lung, đối với người đang trong tình trạng bán hôn mê như mình mà nói đã sớm mơ hồ một mảnh, nhưng là, có một loại cảm giác, vĩnh viễn không thể quên.

Đêm đó, bao quanh mình không chỉ có lạnh lẽo cùng hắc ám, còn có một cổ ấm áp bên người, tựa như một đám mây, bao lấy mình, bảo vệ mình. Tựa như tối hôm qua, bởi vì say rượu mà không thể nhớ được chút nào, nhưng, cái cảm giác an tâm đó làm mình kim lòng không được nhớ tới cái đêm nhiều năm trước, giống như đã từng trải qua, giống như, cổ ấm áp kia, nhiều năm qua, chưa từng rời xa mình.

“Người, người sao lại biết?” Thanh âm Thẩm Hiên có chút run, nhưng càng nhiều là kinh ngạc.

Cái đêm kia, bởi vì sợ sẽ mất hấn nên luôn hôn hấn, không phải là cái hôn ôn nhu hơi hột mà là cái hôn tựa như trừng phạt, tựa như chiếm đoạt. Chỉ có cảm giác đó mới khiến mình yên tâm phần nào giảm đi cảm giác thống khổ sợ hãi. Nhưng đó là chuyện nhiều năm về trước, huống chi, Vân Thư đối với việc đó là hoàn toàn không có ấn tượng.

“Đoán.” Vân Thư ngoài đầu lại cười, cười đến mê hồn đến đoạt phách, tựa như tiên tử lạc trần, như hoa nhĩ hén nụ, cười đến khuyên nhân.

Thẩm Hiên mặt không cường được đỏ lên.

Cảm giác là không gạt người, đêm qua, trong trí nhớ, trừ bỏ thoải mái, trừ bỏ ấm áp, còn có rung động nhẹ nhàng, xuyên qua da thịt truyền đến tứ chi bách hài.

“Kỳ thật ta nghĩ, ta hình như cũng có một chút thích người?” Vân Thư ngón tay điểm lên đôi môi đỏ mọng, nghiêng đầu một bộ đắm chiêu. [kyah ~~ have kute ... >/<]=“ ”vân=“ ” thư!=“ ” thẩm=“ ” hiên=“ ” sủng=“ ” sốt=“ ” ba=“ ” giầy=“ ” lập=“ ” tức=“ ” nhào=“ ” tới.=“ ” hấn=“ ” không=“ ” nghe=“ ” lắm=“ ” đi?=“ ” vân=“ ” thư=“ ” vừa=“ ” nói=“ ” thích=“ ” hấn!=“ ” vân=“ ” thư=“ ” bị=“ ” ôm=“ ” đến=“ ” không=“ ” thở=“ ” nổi,=“ ” hảo=“ ” một=“ ” lúc=“ ” sau=“ ” mới=“ ” giống=“ ” như=“ ” nhớ=“ ” tới=“ ” cái=“ ” gì=“ ” đó=“ ” nhìn=“ ” thẩm=“ ” hiên=“ ” cả=“ ” nửa=“ ” ngày=“ ” mới=“ ” cần=“ ” thận=“ ” dò=“ ” hỏi:=“ ” “cái=“ ” kia,=“ ” đêm=“ ” qua,=“ ” người=“ ” không=“ ” sao=“ ” chứ?”=“ ” [hức...=“ ” nhĩ...ca...=“ ” hức...=“ ”)]]]]]]]]]]”]=“ ” cấp?=“ ” thẩm=“ ” hiên=“ ” lập=“ ” tức=“ ” ‘đứng=“ ” hình=“ ” tại=“ ”>

28. Chương 28

Nhìn vẻ mặt run rẩy của Thẩm Hiên, Vân Thư xem đến mặt danh kỳ diệu.

“ngươi không khỏe sao?” Vân Thư có chút lo lắng hỏi. Trước kia nhờ có Lăng Lang mà hiểu nam nam quan hệ như thế nào, cũng biết mặt sau hội đau đến đổ máu [em có ý kiến, này chỉ là số ít thôi à ~], Thẩm Hiên hẳn...?

Ánh mắt lo lắng của Vân Thư khiến da đầu Thẩm Hiên run lên, cho nên, rõ ràng phải

“Uy, uy, uy.... ngươi đang làm gì!” Vân thư sợ hãi kêu lên khi thấy Thẩm Hiên bắt đầu thoát y, kia khuôn ngực cường tráng, thân hình tinh mỹ vân da rõ ràng, còn có da thịt màu mạch sắc, làm cho hắn cảm thấy có điểm miệng khô lưỡi khô.

Thẩm Hiên cởi áo, tà tà liếc Vân Thư: “Trên người ta một chút dấu vết cũng không có.” Vươn tay, phất qua ngực áo Vân Thư – “Mà ngươi, trên người đều là ấn ký ta lưu lại tối qua.”

Vân Thư trên mặt nóng bừng, giống như trốn quỷ lùi lại ba thước xa: “Kia..... cái kia, vì cái gì lại” không đau? Vấn đề mắt mặt này sao hắn có thể nói ra miệng được.

“Ngươi nếu không muốn, ta sao có thể...” Thở dài, thấy Vân Thư mang theo biểu tình vừa xấu hổ lại vừa ảo não, không khỏi nuốt nước miếng: “Ta hiện tại hảo muốn hôn ngươi.” [cứ hôn, ai cấm đâu, anh làm hoàng đế thiệt mắt mặt =3=]

Đối với lời hắn nói, phản ứng của Vân Thư là hung hăng đập hắn một quyền, rồi leo lên ngựa chạy mất. [đã bầu mờ... giờ em nó chạy mất chưa..=3=]

Thẩm Hiên đứng tại chỗ, cười ngu, Vân Thư không vì chuyện hôm qua mà sinh khí đã muốn vạn hạnh rồi, thế mà hắn lại còn nghe được những lời này, đây.....là kỳ tích sao?

...

“Nha ~ nhị ca, ngươi hôm nay sao về sớm vậy!” Ta đang chuẩn bị xuất môn, cư nhiên ngoài ý muốn nhìn thấy nhị ca đã trở về.

Nhị ca cười cười hỏi ta: “Tam ca ngươi đâu?”

“Hắn ở hậu viên.” Ta bị nhị ca cười đến nổi đầy gai óc, sau lưng như có hàng đám sâu lông đang bò a bò..., tổng cảm thấy khuôn mặt tươi cười của hắn hảo quỷ dị.

Nhị ca cư nhiên không thèm để ý ta, đi thẳng ra hậu viên.

Kỳ quái! Có vấn đề! Nhất định có vấn đề!

Nhị ca xuyên qua hành lang gấp khúc, đi đến bên tam ca đang luyện kiếm ở hậu viên.

“Vân Ý!” Nhị ca ngọt ngào kêu. Ta trốn ở một bên nghe tới thanh âm này liền biết ngay nhị ca chắc chắn đang có mưu đồ nào đấy.

Quả nhiên tam ca buông kiếm, vẻ mặt cảnh giác nhìn nhị ca: “Chuyện gì nhị ca?”

Nhị ca đi tới ghé miệng nói thầm gì đó bên tai tam ca, không biết hắn nói cái gì mà tam ca mặt đỏ bừng, rồi chuyển sang xanh mét, rống to: “Chúng ta mới không có đâu!”

“Hừ!” Nhị ca bắt mãn bữu môi – “Lăng Lang đều biết ngươi sao có thể không biết chứ, còn không nói?!” – Hì hì cười lại tiến tới: “Chẳng lẽ... ngươi ở dưới?” Rồi lại tiếc hận thở dài “Vốn nghĩ ngươi ở trên mới tới hỏi ngươi.” [nhị ca! huynh thật ko hổ danh Kỳ Vân Thư!]

“Kỳ Vân Thư!” Tam ca quát to một tiếng.

“Ai nha nha

cư nhiên đối với nhị ca của mình rống to gọi nhỏ, quên đi, ta đi hỏi Lăng Lang là được.” Nhị ca vừa cười một chút, xoay người đi. Kiểu cười này, cùng cái ta nhìn thấy ở ngoài cửa, là một kiểu!

Còn tam ca đứng đơ một chỗ, ngay cả mắng cũng là một câu: “Hỗn đản này... cái đó mà cũng nói!”

Xế chiều, nhị ca không trở về, Thẩm Hiên lại tới, thấy ta hần cười hỏi: “Vân Thư đâu?”

“Nhị ca còn chưa về.” Quái, hôm nay mọi người đều một dạng quái gở như nhau.

Ở trên? Phía dưới? Ta chợt nhớ đến những lời này của nhị ca, trong đầu linh quang chợt hiện: “A, Thẩm Hiên, chẳng lẽ ngươi...” Ta chỉ thẳng Thẩm Hiên, kinh ngạc không nói nên lời.

“Xảy ra chuyện gì?” Thẩm Hiên đối với phản ứng của ta chỉ có thể ngốc lảng. Hần nhăn mặt nhíu mày nhìn ta một hồi lâu, mới do sự hỏi: “Có phải hay không Vân Thư nói gì đó với ngươi?”

Ai! Tuy rằng vượt quá dự đoán của ta, nhưng chuyện này đều có thể chấp nhận. Nói lại, mĩ công cũng lưu hành a. Ai, không thể tưởng được, nhị ca trông mảnh mai đáng ‘thụ’ thể mà cư nhiên lại ... Ta ngụp lặn trong trí tưởng tượng của mình không thể kèm chế. Nhị ca, ta thật sự là đã quá xem nhẹ ngươi a! Trong đầu ta tự động lưu truyền một trăm linh tám loại hình ảnh trẻ em không được coi, Thẩm Hiên ở dưới thân nhị ca a

“Kỳ Vân Khanh!!” Thẩm Hiên găm lên giận dữ đem ta kéo về hiện thực, ta vô tội nhìn này đại soái ca cao một thước tám trước mắt, thật.. khó mà tưởng tượng được hình ảnh kia.

“Thẩm Hiên ngươi nhìn thế nào cũng không giống nằm dưới a.” Không nghĩ gì liền đem lời trong lòng nói ra.

Thẩm hiên hoàn toàn bạo phát: “Ta lúc nào nói là ở dưới!”

Ân, ân, ân... ta cũng đồng ý. Vẫn là nhị ca làm thụ tốt hơn.

Ha ha, một ý tưởng chợt nảy ra, ta vẫy tay, Thẩm Hiên ghé tai qua.

Một âm mưu cứ như vậy sinh ra.

29. Chương 29

Sau bữa tối, nhị ca bị kích động đã trở về, còn kéo theo Lăng Lang, cơm nước xong, hai người liền đem mình nhốt trong phòng không biết là thì thầm cái gì.

Ta pha trà mang tới phòng nhị ca. Hai người chính là quây đầu nghiên cứu cái gì đó, không chú ý tới ta. Ta vừa nhìn lướt qua liền kích động kêu lên: “Oa, được bơi trơn!” [vâng, cái-mà-ai-cũng-biết-là-gì-đấy vô cùng đặc biệt phi thường quan trọng trong những lúc XXOO]

Nhị ca bị tiếng kêu của ta dọa sợ, cuống quýt đem chai thu hồi trừng ta: “Con nít xem cái gì!”

Kỳ thực ta cũng không biết đó là được bơi trơn, ta đoán bằng trực giác.[fangirl]

“Ngươi biết này là gì sao?” Lăng Lang thanh âm truyền tới, nho nhỏ, mặt còn hồng hồng.

Ta đang muốn làm sao ‘khai sáng’ cho họ, thật là cơ hội trời ban nha!

Ta thân thủ tiến lên đem chai lấy tới, vừa mở ra một cỗ mùi thơm phiêu ra. Chẳng lẽ là dầu vừng?

“Chai này từ đâu ra?”

“Là Lăng Hạo cấp trước đó.” Lăng Lang mặt đỏ hồng, nhỏ giọng – “Hắn nói ta sẽ cần đến.”

Cái gì? Lăng Hạo chết tiết, cư nhiên muốn Lăng Lang làm công!

Ta không cho phép!

Khụ khụ! Ta khụ hai tiếng: “Đây là cái bên trên cấp bên dưới sử dụng, dầu vừng.”

A? Lăng Lang há hốc miệng, ha ha, xem ra hắn cũng không muốn làm công a.

“Này hảo ngoạn!” Nhị ca hứng thú đi lên – “Dùng như thế nào? Sẽ không thật sự cho nơi đó đi? Hảo lãng phí a!” Về mặt nóng lòng muốn thử, ta hoàn toàn không nói gì.

“Từ từ, Khanh nhi, người sao lại biết rõ như vậy?” Nhị ca cao hứng nửa ngày đột nhiên lại hỏi ta vấn đề này.

Hắn, ta đều đã quên ta là một đồng nghiệp nữ: “Ha ha, ta mới nghiên cứu cái này gần đây.” Ta ngoài cười nhưng trong không cười nói. Hy vọng nhị ca không cần tái truy vấn, ta yên lặng cầu nguyện trong lòng.

“Thật sự?” Nhị ca vẻ mặt hưng phấn – “Kia Khanh nhi bên người có hay không tư lao khuyển bảo nhị ca đâu.

lại thôi, ta thật từ tâm giúp người a, ha ha, thật đúng là cảm tạ người, ta vốn là đang phát sầu làm iệu liên quan?”

Tư liệu sao? Ta có tính không?

“Khanh nhi, người nói nếu ta ở trên, Vân Ý hẳn...” Lặng lang một bộ muốn nói lại thôi, ta thật từ tâm giúp người a, ha ha, thật đúng là cảm tạ người, ta vốn là đang phát sầu làm sao khuyển bảo nhị ca đâu.

“Ai, kỳ thật ở dưới vẫn là thoải mái nhất, người nghĩ mà xem, cái gì cũng không cần làm, chỉ cần nằm yên là tốt rồi, tự nhiên có người đem cả trước lẫn sau của người hầu hạ thật chu đáo thoải mái khiến người thư thư phục phục. Hơn nữa ở trên là lao động nặng nhọc, mệt mỏi lắm a!” Ta ý chỉ Lặng Lang nhỏ gầy cùng nhị ca mảnh mai.

Ta vừa nói xong, mặt Lặng Lang lại đỏ một tầng.

“Nhưng là, hội đau a. So với ở dưới ta vẫn là tình nguyện mệt một chút.” Vẻ mặt nhị ca đắm chiêu.

“Vân Thư!” Lặng lang lôi kéo ống tay áo nhị ca, lộ ra cái mặt đã muốn hồng như mông khỉ. Ta cũng không biết nguyên lai da mặt Lặng Lang lại mỏng như thế a [vậy em nó mới là thụ], nhìn hẳn truy tam ca trước đó, ta không thể không cảm thán, tình yêu thật vĩ đại a!

“Nhị ca, người như thế mà muốn ở trên sao?” Ta thực hoài nghi thể lực nhị ca.

“Vì cái gì không thể! Hẳn đều muốn đã lâu, ta thiếu chút nữa còn bị hắn ăn luôn, ta...” Ngoạn chuyển cái chai nhị ca cuối cùng cũng ý thức được mình đang nói cái gì, nhanh tay che miệng lại, rồi mới khụ một tiếng – “Ta cái gì cũng chưa nói!”

Ha ha, nguyên lai là do lòng tự trọng quá phá a! Ta cười trộm một chút, chuyện này dễ giải quyết a.

Thế là ta một phen cố ý cường điệu ở dưới có gì tốt, mà ở trên lại có gì khó có gì mệt, ta giảng vô cùng trôi chảy lời cuốn, cú thể [đầu độc tẩy não] đến khi nhìn thấy trong mắt nhị ca lóe ra tinh quang.

Mà lúc này Thẩm Hiên chính là đang hảo hảo ‘học tập’ bí điển long dương, phân đào điển tịch, đoạn tụ hảo thư, cùng rất nhiều ‘bảo điển’ khác, một bên lưu máu mũi một bên mãnh liệt nuốt nước miếng.

“Vân Thư, người xem, người nói thích ta, ta cũng thích người, chúng ta có tính là lưỡng tình tương duyệt?” Thẩm Hiên giông như tiểu tức phụ (con dâu nhỏ) đứng trước mặt Vân Thư nhăn nhó.

Ân, Vân Thư trầm tư chốc lát, gật gật đầu: “Tính đi.”

“Chúng ta chính là tình nhân rồi đúng không?” Thẩm Hiên cẩn thận hỏi tiếp.

Ân, Vân Thư gật đầu.

“Kia, chúng ta có thể làm một số việc mà tình nhân hay làm đúng không?” Thẩm Hiên tiếp tục nói, khoe miệng khe cong lên.

“Hắn là đi.”

“Chúng ta đây cũng có thể làm tình đi?” Tiếp tục bày ra vẻ vô hại tươi cười.

“Làm tình?” Vân Thư do dự một lúc – “Có lẽ đi.” Làm tình là cái gì a? [ca ca, ca vừa chính thức đem mình dâng miệng sói a *rút khăn nút mũi* hy vọng là chương sau có H xịn cho pà con, chứ keke la ta dữ quá]

Ha ha, Thẩm Hiên ở phía sau Vân Thư làm một cái cười gian, Kỳ Vân Khanh người dạy ta lời này ta nhớ kỹ, hôm qua ta chảy máu mũi cả một đêm [WTF O___o] ta sẽ không quên người đâu.

Ban đêm, Thẩm Hiên đem Vân Thư lưu lại Chính Dương cung.

30. Chương 30

“Vân Thư, ta hình như chưa có nói thực yêu người?” Là âm thanh của Thẩm Hiên. Ta ở ngoài cửa phun, nguyên lai Thẩm Hiên lại buồn nôn như thế.

Đúng vậy, ta hiện đang ở Chính Dương cung, giả trang thái giám đang trực ban a.

“Cái kia...” Tiểu Lý Tử hơi sợ túm túm tay áo ta giật nhẹ.

“Đừng ồn!” Ta vỗ nhẹ tay hắn – “Ta chính là xem náo nhiệt thôi, đừng làm phiền, phải biết ta tương lai là hoàng hậu nương nương, chọc ta sau này người cũng không yên đâu.” Tiểu Lý Tử trước khuất phục dưới *** uy này của ta mà tìm đồ thái giám cho ta.

“Không phải, tiểu nhân muốn nói, ngài, nước miếng của ngài...” Tiểu Lý Tử sợ hãi không dám nói hết câu.

Ta đưa tay lên, ồng tay áo quả thực dính nước.

“Nhìn xem, kêu người lấy đồ người lại không lo cho chu toàn. Cho nên từ sau người tốt nhất đừng nói chuyện với ta, ra ngoài lấy nước cho ta.” Nguy hiểm, để hắn thấy trò hề của bốn tiểu thư rồi.

Nga, Tiểu Lý Tử cúi đầu lên tiếng đi ra ngoài.

Ha ha, cái này sẽ không còn ai quấy rầy ta.

Ta ghé vào cửa nghe, nghe a nghe, vì cái gì một âm thanh cũng không có?

Rồi ta mới nghe đến bên trong truyền ra một tiếng bạo rống: “Địch Mặc Viễn! Đem Kỳ Vân Khanh mang đi”

Sau đó một đạo thân ảnh cao lớn xuất hiện phía sau ta, không nói hai lời liền đem ta giống như cắp một con gà con mang đi.

“Người, người sao lại...ở đây?” Ta nhìn Địch Mặc Viễn, kinh ngạc không khép được miệng, từ sau sự kiện “bỏ trốn” kia, ta nghiêm cẩn thực hiện lời lão cha là có thể tránh bao xa liền tận lực tránh bấy xa, cho nên cũng thật lâu ta chưa thấy hắn. [phải a, Viễn ca ca đã lâu ta cũng chưa có gặp ca nha

người ta hảo nhớ ca a

đem ca cắp cho Khanh nhi quái thai kia thật lãng phí a

chỉa Khanh Khanh Uy! người trừng ta cái gì?]

“Hôm nay, vẫn.”

Hắn đang nói cái gì a?

“Nhị thiếu gia mệnh lệnh.”

Vì cái gì không gặp một thời gian ta đều không hiểu được hắn đang muốn nói gì?

Bất quá ta tái muốn nghĩ cũng không có thời gian, hắn cứ thế coi ta là gà con quắp ra ngoài.

A, ta cái gì cũng chưa nghe, cái gì cũng chưa thấy a!

Của ta hò hét, ai cũng không nghe được.

“Người sao biết Khanh nhi hôm nay sẽ tới?” Thẩm Hiên thở dài nhẹ nhõm, cuối cùng cũng không còn trở ngại.

Vân Thư chính là không trả lời mà chỉ cười cười, Thẩm Hiên ngậy người một lát liền hôn lên.

Môi Vân Thư hảo nhuận hảo thơm a! Thẩm Hiên cảm thấy chính mình hiện tại hảo hạnh phúc, ôm lấy Vân Thư đặt trên giường.

Quần áo từng kiện từng kiện hạ xuống, tay nơi nơi dao động, hai người hôn đến thiên hôn địa ám.

Môi Thẩm Hiên ra sức khơi lửa trên ngực Vân Thư, trong lòng thủy chung lại chỉ tồn tại một ý niệm: Không được cho hắn chiếm tiên cơ! Không được cho hắn chiếm tiên cơ!

Ngẩng đầu nhìn Vân Thư vẻ mặt say mê, trong lòng không khỏi cười to đắc ý: “Thế nào, thoải mái không?”

Vân Thư miễn cưỡng ân một tiếng, không biết là trả lời hay rên rỉ, nghe được Thẩm Hiên huyết mạch sục sôi, tẩu hỏa nhập ma. A, sai sai sai, là huyết mạch sục sôi, kích động khó kềm. Thế là càng vui đầu ‘cổ găng’.

Ở thời điểm ngón tay Thẩm Hiên sắp tiến tới ‘đóa cúc hoa’, Vân Thư sâu kín nói một câu: “Cứ như vậy, ta chính thức thăng cấp làm nam sủng của ngươi.”

Thẩm Hiên cả kinh, chuyện tiếp theo cần làm cũng quên luôn: “Vân Thư, ngươi sao lại nói vậy, ta cho tới giờ chưa từng xem ngươi là nam sủng a!”

Vân Thư xoay qua, vẻ mặt u oán: “Ngươi nói thích ta, còn cưới nhiều tần phi như vậy, sinh đến ba đứa con. Ta biết ngươi là hoàng đế, nên lưu lại dòng giống, vậy sau này thì sao, ngươi có ta rồi sau này còn...”

“Vân Thư, người duy nhất ta yêu là ngươi a!” Thẩm Hiên vội vàng đánh gãy lời nói của Vân Thư – “Ta vốn tưởng rằng ngươi sẽ không đáp lại tình cảm của ta, ta đời này chỉ có thể ôm nỗi tương tư này với ngươi. Trong mắt ta tới bây giờ chỉ có ngươi, chỉ nhìn ngươi một người, sao có khả năng tìm nữ nhân khác, ngươi nếu muốn phế các nàng đi ta cũng không có ý kiến...”

“Ta đã biết.” Vân Thư dùng chính miệng mình ngăn Thẩm Hiên nói tiếp.

“Vân Thư, ta yêu ngươi!” Thẩm Hiên thì thầm nói bên tai, ngón tay chấm thuốc cao thâm nhập vào.

“Ân.....” Có điểm lạnh, cũng coi như thoải mái. Vân Thư vừa lòng phát ra tiếng rên rỉ, giống như tiểu miêu nằm dưới thân Thẩm Hiên.

Thẩm Hiên bả đầu chôn trước cổ Vân Thư nên không thấy được mặt cười gian sau khi gian kế được thực hiện của Vân Thư.

“Yêu ngươi!” Thì thào, Thẩm Hiên trực tiếp động thân đem chính mình tiến vào.

“A...!” Có phải hay không vừa rồi cười quá đắc ý, đau quá a! Vân Thư nắm chặt vai Thẩm Hiên.

Quên đi, dù sao mục đích cũng đạt thành, chính mình cũng không muốn làm loại ‘vận động’ hao phí sức lực như vậy, cứ giao cho Thẩm Hiên là được rồi.

Cánh tay trắng nõn ôm lấy cổ Thẩm Hiên, tiếng rên rỉ mê hồn thực cốt theo miệng tràn ra, Vân Thư khoái trá nghĩ, thực ra ở dưới cũng không tồi, trừ bỏ mới đầu có chút đau, quả nhiên thoải mái giống như lời Khanh nhi nói, trên dưới trước sau đều có người “hầu hạ”.

Chính Dương cung, xuân ý nồng đậm.....

...

“Nhị ca, ngươi không sao chứ?” Mặt trời đã lên cao ba thước mà nhị ca vẫn còn nằm trên long sàng hoa lệ của Thẩm Hiên không có đứng lên.

“Ô.....” Nhị ca mở hai mắt sương mù mê man, mẫn hàm oán khí nhìn ta: “Khanh nhi, ngươi sao không nói cho ta biết, ở dưới hôm sau sẽ đau như vậy?”

Hắn! Ta làm sao biết Thẩm Hiên tinh lực như trâu chứ.

“Đúng rồi nhị ca, Thẩm Hiên không biết phát cái gì thần kinh mà không để ý triều thần phản đối đem hậu cung triệt tiêu, hiện chỉ còn Lâm phi, Lý phi sống nương tựa lẫn nhau nga.” Lâm Lý nhị phi không phải là mẫu nương của Nhị hoàng tử và Tiểu hoàng tử sao?

Nhị ca cũng có chút kinh ngạc, bắt quá rất nhanh liền hiểu rõ, nhẹ cười mắng câu: “Ngu ngốc!”

Ta nói đâu, nguyên lai là nhị ca a!

Xem đi, câu nói đầu tiên của nhị ca đem toàn bộ hậu cung đều triệt.

Đây là sức mạnh của đầu gối tay ấp sao? [cái này ta chém!]

“Nếu là người ta thích, ta đương nhiên đem hắc biến thành của ta.”

“Ta khi nào nói ta muốn ở trên! Ta chỉ muốn tìm hiểu một chút rồi mới quyết định a.”

Ta đã nói, khôn khéo như nhị ca sao có thể dễ dàng đem chuyện mình suýt bị ăn nói ra đâu?

Nguyên lai tất cả đều do người này tính toán a!

Nhị ca, người mới là người giảo hoạt nhất, chúng ta đều bị người qua mặt rồi!

31. Chương 31

Nhị ca nằm trên giường hết một ngày mới cuốn gói chạy lấy người.

Nhị ca là bị Dịch Mặc Viễn ôm đi, không biết Thẩm Hiên mà nhìn đến cảnh này sẽ có cảm giác gì.

Quả nhiên, bữa tối Thẩm Hiên liền vội vàng chạy tới, đem cha ta dọa thiếu chút tiểu ra quần, trong lòng không ngừng cân nhắc có phải hay không đã phạm vào tội chém đầu, bất an lo lắng không yên, mồ hôi tuôn ướt đầm.

Kết quả Thẩm Hiên chính là đảo mắt nhìn mấy người đang ăn cơm, đem ánh mắt hướng ta: “Kỳ Vân Thư đâu?” Hung hân khó thấy.

“Ân, ca hắc thân thể không khỏe, đang nghỉ trong phòng ta, ta, ta mang người đi.” Ta học theo lời kịch nhị ca đã dạy áp ứng nói.

Vừa rời tiền thính, Thẩm Hiên liền hung tợn trừng ta: “Nói thật!”

Bình thường sao không thấy người thông minh như thế. Ta ở trong lòng mắng thầm, không dám xem nhẹ cái mặt đã muốn đen một màu của hắn, vẫn là ngoan ngoãn đem lời của nhị ca truyền đạt lại: “Nhị ca nói, người đã làm một việc khiến hắn sinh khí, cho nên quyết định đi tìm đại ca trú vài ngày. Chờ người nghỉ thông suốt lại tìm hắn.”

Thẩm Hiên đau đầu vỗ trán: “Đại ca người...” Hắn còn tự thân khó toàn, phỏng chừng bây giờ còn ngồi gốc trong Tứ Vương phủ – “Thật là, càng làm càng thêm loạn.” Thẩm Hiên thở dài một hơi, không tái truy vấn, xoay người rời đi.

Đại ca lại xảy ra chuyện gì? Ta dường như vừa nghĩ thấy tia ám muội.

“Tốt lắm, nhị ca người đi ra đi.” Ta đối nóc nhà hô một tiếng, Dịch Mặc Viễn ôm nhị ca bay xuống.

“Thực không hiểu các người, hai người đều là lưỡng tình tương duyệt, lại còn làm cái trò này.” Ta bất mãn oán giận nói, vì cái gì mỗi lần đều lấy ta làm bia. [vì mặt người dày!]

“Người không hiểu, hắc lần này phế hậu cung thực sự lỗ mãng, ai chẳng biết dã tâm của Lâm Thừa tướng, hắc còn dám!” Nhị ca lấy tay búng trán ta – “Hai ngày này cho hắc hảo hảo thanh tỉnh, ta ở lại trong cung còn dài.”

Nga, ta cái hiểu cái không gật gật đầu, thấy Dịch đầu gối phía sau hắc không nói gì nhin không được phát hỏa: “Ngày hôm qua ta còn chưa tính sổ với người đâu. Vì cái gì đem hắc gọi tới đây?” Làm hại ta trò hay không thấy được, bị hắc bám cả đêm, kết quả cái gì cũng làm không được.

“Ha ha.” Nhị ca cười đến giảo hoạt – “Bởi ta phát hiện, chỉ có hắc mới chinh được người nha!”

“Người!” Sao lại nói cái kiểu này. Ta tái phiêu phiêu ánh mắt nhìn đầu gối, vẫn là một bộ mặt quan tài – “Hừ, ta không thèm cùng các người so đo.”

Ta đi nhanh, cứ thế không nghe đến nhị ca đối đầu gối nói: “Khanh nhi nàng then thùng.”

Này gia hỏa chỉ biết châm lửa đầu gối!

...

Thẩm Hiên quả nhiên như nhị ca dự đoán, không tới Lạc Dương mà ở trong cung lo chuyện của Lâm phi.

Nhị ca ở nhà nghỉ ngơi hai ngày, tinh thần phục hồi tốt lắm, lại bắt đầu nơi nơi chỉnh người. Vào một buổi sáng của một ngày nhàn chán nào đó, nhị ca kéo ta đi trên đường, bởi vì ta kiên trì cho nên Dịch đầu gối bảo trì khoảng cách mười thước với ta.

Nhị ca đội mạo sa, hấn cực ghét cảm giác dính dính khi dịch dung, vì thuận tiện, ta đổi qua nam trang, không cần nhìn cũng biết ta và nhị ca là hai cái dẫn nhân chú mục.

“Ai nha! Người đi đường không nhìn a!” Đang muốn đi đâu đó ăn cơm, vai thành linh bị nắm lấy. Ta ngẩng đầu nhìn lên thấy một gia đình bắt lấy bả vai ta, đứng sau là một tên hoa lệ thiếu gia, coi như anh tuấn, bắt quá sắc mặt hấn khiến ta không thoải mái.

“Người đụng trúng bổn thiếu gia, nói gì cũng nên bồi tội chứ?” Ánh mắt ngả ngón của hấn lưu luyến trên người ta và nhị ca, giống như đang nhìn một thượng phẩm hàng hóa nào đấy.

Nói gì thì nói, ta ngay cả chạm cũng chưa có đụng tới vạt áo của hấn!

Đang muốn phản bác, nhị ca liền một chưởng chém tới cái tay đang đặt trên vai ta của tên gia đình kia, hấn ăn đau liền bỏ tay ra. Những tên còn lại muốn xông lên thì bị tên hoa lệ công tử kia ngăn lại.

“Ban ngày ban mặt lại mang mạo sa, sẽ không phải là nhìn không giống người đi.” Ánh mắt ngả ngón lại lần nữa đảo qua – “Ta xem vị công tử này lớn lên cũng tể da nộn thịt (da thịt nộn nà), chẳng lẽ các người là từ trong Ý Lan Viện đi ra?” Ý Lan Viện là tiểu quan quán lớn nhất kinh thành.

Mấy tên phía sau hấn nhất thời cười rộ lên.

Ta nắm chặt tay, xem bộ dạng mấy tên gia đình kia, quyền cước của ta hấn vẫn có thể ứng phó đi?

Nháy mắt tiếp theo một bóng đen lao tới, chỉ trong một chốc liền đem đám người kia đánh đến kêu cha gọi mẹ, nga, ta đã quên là còn Dịch đầu gối.

Xem sắc mặt đầu gối, hấn tựa hồ so với ta còn phần nộ hơn. Khó thấy được đầu gối biến sắc a.

Hoa phục nam tử bị đánh thành đầu heo vọt vẫ bò lên, lăn về phía trước còn không quên để lại một câu đe dọa: “Ai chẳng biết cha ta là hướng lý Thừa tướng, các người cứ chờ đấy!”

Này nam nhân... là đối tượng mà ta đào hôn!

Nhưng là, nhi tử của Lâm Thừa tướng, cái này phiền toái lớn a.

32. Chương 32

Bị nhóm người này phá đám, hứng trí dạo phố tự nhiên không còn, cũng may ta cùng nhị ca chưa bị nhận ra, còn Dịch đầu gối, người nhận thức hấn cũng không nhiều, cho nên tạm thời chúng ta vẫn là thực an toàn.

Trên đường trở về, Dịch đầu gối, tuy bình thường hấn cũng là một bộ quan tài, nhưng hôm nay lại có chút dị thường.

“Hấn đang tự trách không bảo vệ tốt được người.” Nhị ca lặng lẽ nói bên tai.

Sao có thể! Hắn gần nhất không phải luôn trốn tránh ta thì cùng ta đối nghịch, sao có thể hảo tâm như vậy?

“Người không rõ, Thẩm Hiên phé đi hậu cung khiến người trở thành đối tượng để mọi người chỉ trích. Dịch Mặc Viễn hẳn là vì bảo hộ người.” Nhị ca thở dài một hơi.

Này liên quan gì tới ta?

Gặp ta về mặt khó hiểu, nhị ca liền nhắc nhở ta: “Người đã quên đạo thánh chỉ kia của Thẩm Hiên?”

Nga, chính là đạo thánh chỉ hại nhân nói ta phải vào cung kia a.

“Không có ai biết sự tồn tại của ta, cho nên Thẩm Hiên lập hậu bọn họ phản ứng đầu tiên là vì người.” Nhị ca lắc đầu – “Người đừng nhìn lão cha hiện tại bị người nịnh hót, sau lưng hắn cũng có rất nhiều áp lực.”

Nguyên lai chuyện tình phức tạp như vậy!

“Ta đây làm sao bây giờ?”

“Trước cứ chờ đi, hết thủy phải lấy cẩn thận làm đầu. Bất quá nếu người ngoan ngoãn nghe lời Dịch Mặc Viễn hẳn sẽ không xảy ra chuyện gì lớn.” Loại thời điểm này nhị ca vẫn không quên giễu cợt người đầu.

Ngoan ngoãn nghe lời đầu gối a. Ta bỗng nhớ đến tối nào đó của một tháng trước, hắc dạ phong cao, ta đối hắn hô to: Chúng ta bỏ trốn đi!

Ai, ta nên đối mặt với hắn ra sao đây?

Loại bất an không yên này thật giống một thiếu nữ đang yêu a.

Đang yêu? Ta đánh cái giết mình, không thể nào!

Lúc trở về phủ ta cư nhiên nhìn thấy Thẩm Hiên đang ngồi trong đại sảnh, nhìn thấy chúng ta Thẩm Hiên cười cười, đối nhị ca nói: “Ta đón người hồi cung.”

“Điều lộng xong rồi?”

Ân, Thẩm Hiên gật đầu, vươn tay: “Năm ngày, vừa kịp.”

Nhị ca tới trước, Thẩm Hiên đang muốn tiến tới ôm thì bị một câu nói sát phong cảnh của nhị ca đánh úp: “Người râu quát (cạo) không sạch sẽ.”

Cảm xúc đang tăng vọt của Thẩm Hiên lập tức xẹp xuống: “Còn không phải do lo cho người, người chỉ để lại lời nhắn mơ hồ thế nào đều được, ta sao không lo lắng được chứ.”

“Nguyên lai người có thể tìm thấy a.” Nhị ca nở nụ cười chủ động ôm Thẩm Hiên.

Uy uy, các người, đây là đại sảnh a!

Sau đó ta nghe thấy phía sau một tiếng vang lên, quay đầu thì thấy nguyên lai là lão cha.

Là bị dọa vưng (mê, quáng) đi?

Thế là, ở lão cha còn chưa tỉnh lại, Thẩm Hiên nhanh chóng lôi nhị ca đi để lại ta cùng đầu gối mất to trừng mắt nhìn hai người, ai cũng không biết nên làm cái gì.

Về phần cái vị ‘Lâm công tử’ tình cờ gặp trên đường kia bị Thẩm Hiên lấy đại một cái cớ nào đấy đá ra ngoài biên ải.

Sau, ở cái ngày nào đó ta tiến cung, Thẩm Hiên đối ta mỉm cười nói: “Nghe nói người đã tìm được người mình thích?”

Nhất thời một cỗ khí lạnh theo sông lưng chạy dọc lên trên, khiến khuôn mặt nguyên bản tươi cười của Thẩm Hiên cũng biến thành dữ tợn, ta giống như thấy trước được tương lai bi thảm của ta, làm một “*** phụ” bị phỉ nhổ.

“Từ từ!” Ta ổn định tâm trạng – “Người nghe ai nói? Là đương sự ta còn không biết, người thế nào lại nghe đến tin bất quá (tin vệt)?”

“Không phải là cái kia hộ vệ của Vân Thư sao? Ta nhớ không lầm a.” Thẩm Hiên trịnh trọng tự hỏi một phen, khẳng định gật gật đầu.

Cái gì? Lại là nhị ca nổi lửa đầu gió.

“Ha ha.” Ta cuối cùng cũng tìm lại được âm thanh của chính mình – “Cái kia, người không phải đem ta thú tiến cung một thời gian rồi mới thông báo ta bạo bệnh bỏ mình sao?”

“Ân.” Thẩm Hiên trầm tư một phen rồi mới lộ ra một cái tươi cười tà ác: “Vừa lúc, ta ba thằng nhóc kia liền đem cho người dưỡng đi, ta còn chưa có tìm được hảo nữ mẫu.”

Cấp? Người cho ta là bảo mẫu hay là cu li? Bắt ta chiếu cố chúng phải chuẩn bị hảo tiền lương đi!

“Trong thiên hạ hay là quốc gia này, người ăn của ta, dùng của ta, còn theo ta đòi cái gì tiền lương!” Thẩm Hiên mày kiếm dựng thẳng dọa ta sợ hãi rút lui ba thước.

“Nhị ca, người xem Thẩm Hiên, hần không phân rõ phải trái!” Ta đối nhị ca oán giận nói.

“A, ánh trăng hảo đại a, hôm nay có thể ngắm trăng.” Nhị ca thản nhiên phe phẩy cây quạt ngẩng đầu ngắm trăng.

“Địch.....” Ta quay đầu nhìn Địch Mặc Viễn, những lời muốn nói ra lập tức bị vẻ mặt của hần bức nghẹn trong họng.

“Tiểu thư..... Khanh nhi, người thật sự thích ta sao?” Đầu gối cứng ngắc trên mặt lại xuất hiện một mặt đỏ ửng bức ta sợ đến thối lui ba thước.

“Các người!” Trong hoàng cung lần đầu tiên trình diễn màn “Sư tử hồng”.

Sau, “Oa

” ba tiếng khóc lớn, một bên khóc một bên kêu: “Mẫu hậu hảo hung a!”

Ai nói hoàng hậu lớn thứ hai, vì cái gì hoàng hậu như ta đây phải chịu ức hiếp như vậy, hiện tại ngay cả tiểu hài tử cũng có thể cười trên đầu khi dễ ta!

Liền do ta là mạo danh sao?

33. Chương 33

Ngày ta xuất giá có thể nói là oanh động toàn bộ hoàng thành, nhưng là chỉ có mình ta biết có bao nhiêu phiền toái.

Ngồi trên kiệu hoa mãi cho tới tân phòng [phòng tân hôn], ta cái gì cũng chưa ăn, lại còn phải nhận hết các loại thủ tục lễ nghi phiền toái rắc rối tra tấn.

Tối đáng hận là, ta ở trong tân phòng ngồi một hồi, còn chưa hưởng dụng các loại mỹ thực trên bàn Thẩm Hiên liền kéo nhị ca chạy tới. Rồi khi hai mí mắt ta đang thân thiết làm quen thì phải làm hôn chứng [chứng nhận hôn nhân, cái kiểu tam bái gì gì ấy..]. Khi trở lại tẩm cung của hoàng hậu – Tĩnh Nguyệt uyển – liền bị ba tiểu quỷ phá cho một đêm không ngủ.

Cho nên, sau vài ngày, mí mắt của ta vẫn là đang thân thiết làm quen với nhau.

Đây là hậu di chứng!

Mọi người chỉ biết là Kỳ gia xuất ra một hoàng hậu, bất quá, không phải ta nga!

Vậy ta đâu?

Ta chỉ là cái “được gả đi”, không liên quan gì đến ta, nhiều nhất có thể tính là cơm trắng lót dạ, hoặc cũng có thể nói là cái thể thân mạo danh.

Bởi vì ngày đó, người ngồi kiệu hoa là ta, người bái đường cũng là ta, nhưng người động phòng không phải ta.

Sứ mệnh của ta, nói đơn giản, là thay ca ca xuất giá.

Mà sứ mệnh sau này của ta, liền làm một bảo mẫu, người hầu, cu li....

Đúng, tối đáng ghét chính là ba nhai con của Thẩm Hiên.

Con trưởng, Thẩm Kỳ, năm tuổi, là một tiểu ác ma không hơn không kém.

Con thứ, Thẩm Lâm, ba tuổi, coi như nhu thuận, nhưng kỳ thực tính chất so với ca ca hẳn chỉ hơn không kém.

Tiểu nhi tử, Thẩm Tu, một tuổi, là tiểu ác ma chỉ biết khóc. Nghĩ đến nhũ danh của hắn là do ta cấp, Nhất Hưu, Nhất Hưu, nghe thật đáng yêu a! Nhưng là, hắn chỉ cho ta thêm nhiều phiền toái!

Cũng may ta còn có Dịch Mặc Viễn – Dịch đầu gỗ siêu cấp bảo mẫu, cho nên, ba con chó con này liền giao cho hắn.

Dịch đầu gỗ hiện đang là thống lĩnh thị vệ trong cung.

Lại nói, Dịch đầu gỗ thật đúng là hảo nam nhân, hơn nữa, giống như, ta cũng có chút thích hắn nha.

Cho nên, khi ta nói với hắn muốn thử kết giao, cái mặt quan tài của hắn lại lần nữa vỡ tan.

Đến nỗi Thẩm Hiên cùng nhị ca, bọn họ đã hoàn toàn không đem ta để vào mắt.

Đều nói, nhi nữ gả đi như bát nước đã hắt, không nghĩ tới ca ca đem gả đi cũng là như vậy.

Cho nên, ta sẽ không cho các người tiêu dao! Ta muốn phá hư!

Kết cục.

Hai năm sau.

Cuối thu khí sáng, trong hoàng cung yên tĩnh dạt dào một cỗ hương vị không tầm thường.

“Ân.... A.....”

Trong cung mơ hồ truyền ra tiếng rên rỉ ngọt ngào.

Ngoài hành cung, có một bóng dáng lén lút nằm trên nóc nhà, biểu tình cực kỳ quỷ dị đang cười đến là biến thái.

Một lúc lâu sau, một tiếng bạo rống cắt ngang bầu trời đêm yên tĩnh: “Kỳ Vân Khanh, người xem đủ chưa! Mau trở về lãnh cung cho trẫm!”

“.....”

Không có hồi âm.

Lại một lúc sau, trong phòng truyền ra tiếng cười đậm đậm, rồi sau đó, tiếng rên rỉ lại lần nữa vang lên.

Một đạo thân ảnh cao lớn xuất hiện phía sau ta, Dịch Mặc Viễn không nề hà nhìn đến vẻ mê trai của ta, ôm ngang lấy ta, hướng tấm cung hoàng hậu đi.

Ta yên lặng cầu nguyện cho nhị ca thân ái của ta: Thân ái nhị ca, lần này chính người gặp họa, chớ có trách ta! Ai kêu người tự mình đa tình đem Dịch đầu gỗ gọi tới. Hy vọng người ngày mai còn có khí lực đứng lên! A men!

Trong Tĩnh Nguyệt uyển, ta nằm trong lòng Dịch Mặc Viễn, nhìn đến ba cái bột lọc nộn nộn đang ngủ ngon lành kia lưỡi biếng mở miệng: “Đầu gỗ, sau này ta sinh cho người hai cục cứng, một đứa gọi là Bảo Bảo, một đứa gọi là Bối Bối, người nói được không?” Trải qua hai năm, quan hệ của chúng ta đã muốn xác định.

“Ân, người muốn sinh bao nhiêu cũng không quan hệ!” Đầu gối trong thanh âm không giấu được cao hứng.

“Kia, chờ bọn chúng trưởng thành, làm cho bọn chúng thành huynh đệ luyện, tốt nhất là chờ chúng là của nhau rồi mới đến nam nam sinh tử, sau đó, sau đó cục cưng chúng sinh ra có thể gọi là Bảo Bối, người nói đúng hay không?”

“.....” Dịch Mặc Viễn trên mặt đã muốn treo đầy hắc tuyến.

Hoàn

34. Chương 34: Phiên Ngoại

Khi đó còn nhỏ...

Năm mười tuổi, phụ hoàng dẫn đến một tiểu hài tử phần nộn.

“Hiên nhi, đây là nhị thiếu gia của Kỳ Thượng thư Vân Thư, đừng nhìn hắn tuổi nhỏ hắn rất thông minh đấy, sau này chính là thư đồng của người.”

Tiểu hài tử mười tuổi tà nghệ (tà tà + ngạo nghệ) hé mắt nhìn xem tiểu hài tử trước mắt, trong lòng khê hừ một tiếng, một tiểu thí hài mà thôi, rằng còn chưa mọc đủ, chạy đến đây chơi cái gì chứ, cẩn thận một ngày nào đó không cẩn thận ngã gãy cổ a.

Tiểu hài tử sáu tuổi ngửa đầu nhìn nhìn thối Thái tử, ở trong lòng nhỏ nhỏ nói thầm, không phải chỉ là Thái tử thối sao, có cái gì hảo ngoạn đâu, cẩn thận ngày nào đó gió thổi người bay lên trời luôn.

Tóm lại, lần đầu hai người gặp mặt, là cực kỳ ghét nhau.

Tiểu hài tử sáu tuổi thực nghịch ngợm, hơn nữa lại không biết trời cao đất rộng, bởi vì ngay từ đầu đã xem đối phương không vừa mắt nên chiến tranh giữa cả hai cứ thế lan tràn. Nhưng là tiểu hài mười tuổi dù sao cũng không mặt dày như tiểu hài sáu tuổi, đầu không lại cũng không có gì lạ, cho nên thời thơ ấu của Vân Thư cứ trôi qua trong muôn vàn trò đùa dai cùng cái nhau ầm ĩ.

Mười bốn tuổi là lứa tuổi có mối tình đầu. Thẩm Hiên thực buồn bực phát hiện chính mình thời gian tưởng nhớ tiểu gia khóa [tên gọi riêng của Thẩm Hiên] kia so với mỹ nữ trong cung còn muốn nhiều hơn rất nhiều rất nhiều. Ai kêu tiểu gia khóa kia có gương mặt nộn nộn đáng yêu, lúc thực hiện được trò đùa dai thì cười đến vậy chói mắt, khi vui vẻ thì hồn nhiên khoái hoạt, khi yên tĩnh lại phát hiện được một cổ an nhàn thần nhiên hiếm thấy. Đáng giận! Rõ ràng mới chỉ là tiểu quý mười tuổi, lại là oan gia, tối trọng yếu vẫn là một cái nam hài, lại khiến người không thể rời tầm mắt.

Tiểu nam hài mười tuổi gần đây cũng thu liễm rất nhiều, hơn nữa cũng hiểu được nhiệm vụ của một tiểu thư đồng cho Thái tử. Cuộc sống lục đục trong cung cũng đã bắt đầu. Chiến tranh của hai người lại thành một nhọc khi thả lỏng, mỗi lần nhìn đối phương bị mình chinh đến biến sắc đề không nhìn được cất tiếng cười to, lẫn thành một đoàn. Tín nhiệm cùng ý lại đem hai người cột vào nhau, dường như, trong đó còn có một loại tình tự thần nhiên không hiểu rõ.

Mười sáu tuổi là lứa tuổi nếm thử hương vị tình yêu. Thẩm Hiên phát hiện một chuyện thật nghiêm trọng: Hắn thích thượng cái tiểu gia khóa nghịch ngợm đáng yêu kia. Nhưng là..... nhìn kia hài tử chỉ có mười hai tuổi, hắn không khỏi thở dài. Bất quá khi đó, hắn đã bắt đầu gọi tên hài tử, Vân Thư, Vân Thư, một tiếng kêu nhẹ nhàng, kêu đến yêu thích.

Mười hai tuổi tiểu hài tử từ khi sáu tuổi đã không biết nặng nhẹ trực tiếp gọi tên Thái tử, Thẩm Hiên, Thẩm Hiên, tuy rằng không phải lần đầu gọi nhưng cũng khiến người nào đó tâm hoa nộ phóng, ngọt ngọt ngào ngào, người giống như khinh phiêu tới bên cạnh ai đó.

Mười tám tuổi năm ấy, Thẩm Hiên phụng chỉ thành hôn, cưới nhi nữ của Lý tướng quân làm Thái tử phi. Trước hôn lễ một ngày, Thẩm Hiên chạy đi tìm Vân Thư, cái gì cũng đều không nói, chính là gắt gao ôm hân, tựa đầu chôn ở hõm vai hân, yên lặng đem nước mắt của mình bức chảy về.

Thiếu niên mười bốn tuổi ôm lấy hân ấy, đồng dạng không nói gì, trong lòng dần rõ ràng tình cảnh của mình, đồng thời nổi lên một trận đau, một cổ sắp (đắng, chát), nhưng lại khinh đến mức khiến hân xem nhẹ, muốn vì người kia mà khóc nhưng hân lại điều không ra nước mắt.

Hai mươi tuổi năm ấy, Thẩm Hiên có hoàng tử đầu tiên, trên khuôn mặt lãnh tuấn kể từ ngày kết hôn đến nay cuối cùng cũng hiện ra một mặt tươi cười từ tận đáy lòng, ngay cả thái độ đối với Thái tử phi cũng trở nên ôn nhu hơn.

Thiếu niên mười sáu tuổi yên lặng đứng ở một bên, bỗng nhiên cảm thấy cái tươi cười kia phá lệ chói mắt, mà trong lòng lại ẩn ẩn một cổ đau đớn, thậm chí có cả cái xúc động muốn tiến lên phá hủy mặt cười ôn nhu kia.

Hai mươi hai tuổi năm đó, lão hoàng đế băng hà, là đã đến lúc về trời. Thẩm Hiên lên ngôi lại chậm chạp không chịu lập hậu. Trong thâm cung nội uyển vị Thái tử phi chỉ biết tiêu tốn thời gian kia hiển nhiên không có kiên nhẫn chờ đợi, cuối cùng vào một ngày nào đó hùng hổ xông vào ngự thư phòng lớn tiếng chỉ trích hoàng đế bạc tình, hoàn toàn không để ý tới người thanh niên đứng bên cạnh cũng như những đại thần liên quan xung quanh.

Thanh niên tuần tú mười tám tuổi nhìn tới vị tiểu thư khuê các thông thi đạt lễ ngày xưa giờ hoàn toàn không có hình tượng giống như người đàn bà chợ búa chanh chua chửi đổng, lại nhìn tới hoàng đế bên người lãnh tình bình tĩnh gọi người đem nạng biếm lãnh cung, nhìn nạng bị tha xuống, âm thanh vang vọng, trong lòng không khỏi chua xót. Là ai tuổi hoa mơn mớn chậm rãi chết già trong cung, là ai thanh xuân vô tận chậm rãi lụi tàn chết trong chờ đợi. Quả nhiên là tự cổ quân vương đa bạc tình.

Vào ban đêm, tin tức trong cung truyền ra, Thái tử phi bị biếm lãnh cung thất cổ tự sát, đại hoàng tử vừa tròn hai tuổi kia đem giao cho Thái hậu nuôi dưỡng.

Thế là, phần tình yêu mới nảy sinh kia, chính thức bị chôn vùi.

Chính là hân lại không biết, không lập hậu, là vì ai, hân đối với phi tử này bạc tình, lại là vì ai!

Tình yêu đã đánh mất, có hay không cơ hội tìm về?

Thẩm Tu nhật ký.

Ta sinh ra trong một đại gia đình vô cùng kỳ quái.

Ta có cha có nương, lại có hai cái văn võ sư phó.

Cha ta là một hoàng đế vạn dân kính ngưỡng, ta nương là vạn dân tiện diễm hoàng hậu, bọn họ hai người đứng chung một chỗ quả thực là trời đất kiến tạo một đôi, nhưng là, vì cái gì, mỗi tối, cha đều cùng văn sư phó ngủ chung một chỗ, còn nương lại nằm cùng võ sư phó?

Trên sách nói, vợ chồng phải nằm chung giường mà ngủ mới đúng a.

Ta có hỏi qua nương, kết quả nàng chính là thần bí hề hề nói cho ta biết: “Người sau này lớn lên sẽ hiểu.” Xem đi, cố lộng huyền hư! (ra vẻ thần bí)

Người ta thích nhất, đương nhiên là nương.

Vì cái gì?

Bởi vì nương thích ta nhất, hơn nữa nàng thích ôm ta, sờ ta, hôn ta, còn luôn khích lệ ta.

Nàng nói với ta nhiều nhất chính là câu: “Người lớn lên nhất định sẽ là một cực phẩm tiểu thụ.” [hài tử đáng thương a

để Nhã tỷ tỷ thương thương người~~ *ôm ôm sờ sờ...*] Cái gì tiểu thụ ta không biết, nhưng là cực phẩm, không phải ý là rất tốt sao?

Bất quá ta không thích nghe nhất là khi nàng kêu ta nhũ danh, Nhất Hưu, Nhất Hưu, nghe sao giống như đang gọi tên một tiểu hòa thượng a! [kia nó vốn là tên một tiểu hòa thượng được không?] Thẩm Tu không phải nghe rất êm tai sao? Nhưng là nàng luôn nói: “Tên của ngươi là do ta giúp ngươi thủ, ngươi còn ngại? Nhất Hưu là một tiểu bằng hữu tuyệt đỉnh thông minh nga!”

Người ta ghét nhất.....Ân, là đại hoàng huynh.

Nương nói ấu linh nhi đồng (trẻ sơ sinh) cùng nhi đồng là hai cái hoàn toàn khác biệt. Khác nhau cái gì ta không biết, dù sao muốn một tiểu hài tử năm tuổi nhớ được những cái này nọ cũng thực khó khăn.

Nhưng là, từ khi ta ba tuổi ở trước mặt hắc xương nhạc thủ thiếu nhi bị hắc đá bay ra ngoài, ta liền chán ghét hắc.

Kia nhạc thủ thiếu nhi là nương dạy ta, xương thì sao chứ?

Ta có một con lừa nhỏ cho tới bây giờ còn không có cưỡi, có một ngày nhiệt huyết sôi trào ta liền mang nó ra luyện tập..... Cái gì, ngươi nói ta đang mắng ngươi là lừa? Nhạc thiếu nhi, nhạc thiếu nhi! Ngươi hiểu hay không? [tỷ tỷ ko hiểu *ngồi xó vẽ vòng*] Cho nên mới nói, ấu linh nhi đồng cùng nhi đồng là khác biệt.

Ta còn chán ghét hắc bởi vì nương nói đại hoàng huynh lớn lên là cái cực phẩm tiểu công. Cái gì tiểu công ta cũng không biết, nhưng là, cực phẩm nha, vì cái gì hắc cùng ta song song cực phẩm đi?

Cho nên, ta ghét nhất chính là đại hoàng huynh.

Ân..... Ta tối sợ hãi là võ sư phó.

Bởi vì hắc luôn lộ ra cái mặt gỗ, còn luôn theo ta thưởng nương, ta là nhi đồng, cho nên ta tranh không lại hắc. Nhưng là văn sư phó có nói, kính già yêu trẻ, chẳng lẽ võ sư phó không hiểu được đạo lý này sao? [người cũng chỉ biết yêu trẻ, kính lão đâu?]

Người ta thích ôm nhất, ân, là văn sư phó. Hắc là ca ca của nương, cho nên ta gọi hắc cữu cữu, nhưng là cha không chuẩn. [ân, thực tế bé phải gọi là mẫu~ hậu~ a hắc hắc]

Văn sư phó thân thể hảo nhuyễn hảo thơm, ôm rất thoải mái, tuy rằng mỗi lần ta ôm sư phó đều khiến cha mất hứng, nhưng là muốn ta bỏ qua một thân thể tốt như thế ta thực luyện tiếu a. [xem đi, Vũ Văn gia đều là cái gì nhân a!!!] [này còn ko phải do ngươi viết, kêu loạn cái gì ()]

Nhị hoàng huynh của ta, hắc là một quái nhân. Hắc thực yêu im lặng, không nói nhiều, thích nhất là một người ngồi một góc sáng sủa trầm tư. Có một lần, ta đem táo cho hắc, kết quả, hắc không cắn trái táo mà đi cắn tay của ta, đem ta cấp dọa khóc.

Cho nên, sau này mỗi lần nhìn đến hắc ta liền lẩn thật xa.

Còn ta ư? Ta đương nhiên là người mà nhân gặp nhân yêu, thông minh đáng yêu cực phẩm tiểu thụ [____-||||]. Tuy rằng ta vẫn là không biết tiểu thụ là cái gì, nhưng hắc không phải là cái gì xấu đi?

Đây chính là chúng ta một nhà, một cái phi thường kỳ quái gia đình.

~ Toàn văn hoàn ~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ca-ca-xuat-gia>